

Кралете на трилъра®

Нелстън Демил

Джон Кори
на лов за руснаци...

Сияен ангел

НЕЛСЪН ДЕМИЛ СИЯЕН АНГЕЛ

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

След открития сблъсък с митичния терорист Пантерата, Джон Кори напуска Федералната антитерористична спецчаст и се връща в Ню Йорк, където започва работа в Групата за наблюдение на дипломати. Макар че задачата му да следи руски дипломати в мисията на ООН се смята за „тих край на кариерата“, Кори е повече от щастлив, че е далеч от началниците във ФБР и от работата в офис.

Но Джон Кори осъзнава нещо, което не минава през ума на американските власти — съвсем реална заплаха от страна на надигащата се отново Русия.

Василий Петров, полковник от руската Служба за външно разузнаване, представящ се за дипломат в руската мисия на ООН, мистериозно изчезва от парти на руски олигарх в Саутхамптън и задачата на Кори е да го открие.

Какво са намислили руснаците и защо? Съществува ли вероятност за ядрена заплаха, за така наречения Сияен ангел? Ще успее ли Кори да намери Петров и да сложи край на плановете му, преди да е станало късно? Или най-сетне ще бъде надхитрен и изпреварен, а Америка ще стане жертва на осакатяващ удар, какъвто не е понасяла никога досега?

Проницателен и смразяващ, романът на Демил ни отвежда в сърцето на новата Студена война със заговор, на чиито прицел е Манхатън.

А часовникът отброява времето...

На Санди, моя викингски спътник и навигатор

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Беше сряда, късен септемврийски следобед.

Полковник Василий Петров от руското Външно разузнаване седеше в офиса си в Ню Йорк и се взираше в червения плик на махагоновото си бюро. Беше запечатан с восъчен печат, също червен.

Пликът беше пристигнал от Москва преди час с полет на „Аерофлот“, който доставяше ежедневната дипломатическа поща за Представителството на Руската федерация в ООН на Източна 67-а улица.

Върху плика на ръка беше написан кодовият му номер — 013575, а под него се мъдреше идентификационният код на съобщението — 82343.

Куриерът, който стоеше търпеливо пред бюрото на полковник Петров, прочисти гърлото си.

— Господине?

Петров взе химикалка и се разписа в книгата за получаването на плика и на запечатаната чанта от Москва, която куриерът беше оставил на бюрото му.

Куриерът си прибра книгата, даде на Петров друг запечатан плик, козирува и излезе.

Петров отвори червения плик и разгъна листа на писалището.

Съобщението от Москва беше напечатано на тънка хартия и бе кодирано на групи от по четири букви, които изглеждаха безсмислени.

Петров отвори втория плик. В него беше еднократният шифър, с който можеше да се прочете кодираното съобщение.

Ако съобщението беше пратено електронно, от шифровъчния отдел щяха да го видят и разчетат. А това съобщение не беше за техните очи. Освен това електронната поща рутинно се прехващаше от американската Агенция за национална сигурност, чиито способности в разшифроването бяха тревожно добри. Затова съобщението бе пристигнало с дипломатическата поща, в червен плик, което означаваше, че не е за дипломатите, а за Службата за външно разузнаване (СВР), която действаше отделно от руската мисия в ООН.

Всъщност съобщението беше предназначено единствено за очите на Петров и бе изключително важно. И Петров знаеше, че в него се казва едно от две възможни неща — операцията е в ход или се отменя.

Взе химикалката и започна да разшифрова.

Съобщението бе кратко, но в повечето подобни случаи краткостта беше обратнопропорционална на важността.

Нужни му бяха само няколко минути да се справи с шифъра и когато приключи, остави химикалката и погледна думите.

Поздрави: Започвате Операция Нула в неделя.

Прочете го отново.

Подобно на всички мъже от паметта, които очакват своите заповеди и съдба, Петров почувства облекчение, че чакането е свършило. Изпитваше спокойствие и увереност, примесени с известна тревога. Боеше се не от смъртта, а от провала и позора — участ много по-лоша от всяка смърт.

Пое дълбоко дъх и си помисли за баща си, бивш генерал от КГБ, който беше награден с орден „Ленин“ и обявен за Герой на Съветския съюз.

В деня, когато полковник Петров се качи на самолета за Ню Йорк, баща му го изпрати на летището. „Бъдещето на Русия е в твоите ръце, Василий — каза му. — Ти ще пренапишеш историята на тази страна. Върни се със слава. Или не се връщай“.

Петров отново погледна листа. Следващите два реда бяха написани в загадъчен стил, за да прикрият още повече смисъла на заповедта в малко вероятния случай, че съобщението е видяно от някой друг.

Щастие ще е на уговореното място в уреченото време.

Рибата плува, конят чака, а птичката ще лети.

Съобщението завършваше с:

От неделя нататък комуникацията се прекъсва.
Успех.

Нямаше подпис, нито искане за отговор. Дори не го питаха дали е готов. След цяла година планиране нямаше какво повече да се казва. Времето беше дошло.

Петров пусна двата листа през шредера, стана и придърпа голямата чанта. Счупи печата и я отключи с ключа, който беше донесъл със себе си от Москва. Отвори я и видя три 9-мм пистолета „Макаров“. Провери дали са модел ПБ, разработен специално за КГБ с вграден заглушител. Към пистолетите имаше десет резервни пълнителя, които би трябвало да са достатъчни за броя хора, които трябваше да бъдат убити.

На дъното на чантата имаше два предмета, увити в синя хартия за подаръци — двата картечни пистолета МР5, които беше поискал, заедно с двама резервни пълнителя. Към всичко това вървеше и алуминиева кутия — комплект инструменти с едно-единствено предназначение. Петров затвори чантата и я заключи.

Отиде до прозореца и погледна надолу към улицата. Преди четири месеца, когато бе пристигнал, Ню Йорк не му бе харесал. Беше горещо и имаше твърде много африканци, азиатци, араби и евреи. Но сега, през септември, беше станало прохладно. И чернокожите вече не го дразнеха толкова.

Тормозеше го обаче, че го следяха непрекъснато, всяка минута и всеки ден. Естествено, американските служби за сигурност знаеха кой е и не му даваха особени възможности да си върши работата извън офиса. Какво пък, можеха да го следят колкото си искат. В неделя щеше да се отърве от тях, а те дори нямаше да разберат, че са го изпуснали. И тогава щеше да си свърши работата. Операция Нула.

Официално беше зачислен към ООН за две години — срок, който би могъл да понесе. Но всъщност в понеделник назначението му щеше да приключи. А заедно с него щеше да настъпи и краят на Ню Йорк.

ВТОРА ЧАСТ

2.

Ако исках да гледам по цял ден задници, щях да стана проктолог. А вместо това гледам задници за страната си.

Седях в черен „Шевролет Блейзър“ недалеч от Представителството на Руската федерация в ООН на Източна 67-а в Манхатън и чаках появата на задник на име Василий Петров. Петров беше полковник в руската Служба за външно разузнаване (СВР), която е еквивалент на нашето ЦРУ и наследник на съветското КГБ. Василий, за когото имахме закачливо кодово име Вазелин, защото беше хлъзгав, имаше дипломатически статут като представител по въпросите на правата на човека към ООН, което си беше пълна глупост, защото в действителност беше главен резидент на СВР в Ню Йорк. Следил бях полковник Петров и преди и макар никога да не ни бяха запознавали, той имаше славата на много опасен човек и следователно задник.

Между другото аз съм Джон Кори, бивш детектив от отдел „Убийства“ на Нюйоркското полицейско управление, понастоящем работещ за федералното правителство като нещатен агент. Кариерата ми в НЙПУ беше прекратена преждевременно от три куршума, които ме оставиха седемдесет и пет процента инвалид (по двайсет и пет на куршум?) и съответно ме пратиха в пенсия. Всъщност физически ми няма нищо, макар че психотестът за тази работа си беше предизвикателство.

Както и да е, зад волана до мен седеше млада дама на име Тес Фарадей. Тес беше някъде към трийсетте, с кестенява коса, висока, стегната и привлекателна. Освен нея зад рамото ми надничаше жена ми Кейт Мейфийлд, която всъщност беше във Вашингтон, но усещах присъствието ѝ. Сецате се какво искам да кажа.

— Имам ли време да отскоча до кенефа, Джон? — попита Тес.

— Проблем с простатата ли имаш?

— Не трябваше да пия онова кафе.

— Изпи две. — По време на наблюдение момчетата пикаят в бутилки и ги изхвърлят през прозореца. — Добре, но не се бави.

Тя слезе от джипа и изтича до „Старбъкс“ на ъгъла на Трето авеню.

Междувременно Василий Петров можеше да излезе от мисията във всеки момент, да се качи в карания от шофьор „Мерцедес“ S550 и да отпраши.

Но аз имам още три мобилни групи, както и четирима агенти на тротоарите, така че Василий е покрит, докато аз, водачът на екипа, седя тук и чакам госпожица Фарадей да се изпишка в гърненцето.

А с какво се е захванал полковник Петров според нас? Нямаме представа. Но определено се е захванал с нещо. Затова е тук. Затова и аз съм тук.

Всъщност Петров пристигна само преди четири месеца, а за нови игри понякога се пращат точно новопристигнали. И за наблюдаването на тези типове са нужни повече хора, отколкото за агентите на СВР, които са тук отдавна и се занимават с рутинен шпионаж. Правилото е винаги да следиш новодошлите.

Руската мисия в ООН се намира в тринайсететажна сграда с ограда от ковано желязо отпред, удобно разположена срещу 19 ПУ, чиито камери държат под око руснаците денонощно. Руснаците не обичат да бъдат наблюдавани от НЙПУ, но знаят, че в същото време са защитени от вбесени демонстранти и хора, които с удоволствие биха заложили бомба пред вратата им. Между другото, аз живея на пет преки на север, на Източна 72-ра, така че няма да ми се наложи да бия много път, когато смяната ми приключи в четири следобед. Вече предвкусявам бирата в хладилника.

Седях си там значи и чаках Василий Петров и Тес Фарадей. Беше приятен ден в началото на септември, един от онези чудесни, сухи и слънчеви дни след убийствените жеги на август. Беше неделя, малко след 10 сутринта, така че улиците и тротоарите на Ню Йорк бяха сравнително тихи. Писах се доброволец в неделя, защото госпожа Кори (жена ми, не майка ми) беше на конференция във Вашингтон за уикенда и предпочиташ да работя, вместо да се мъча да си измисля някакво самостоятелно занимание през почивния ден.

Освен това беше 11 септември — ден, в който обикновено с Кейт ходим поне на една възпоменателна служба, но тази година ми се стори по-подходящо да отбележа датата като си върша работата.

На всеки 11 септември след 2001 г. има повишена готовност, но тази година не бяхме получили конкретни сведения, че Абдул е намислил нещо. Пък и тъй като беше неделя, в града нямаше достатъчно жители или служители, които да станат жертви на Абдул. Все пак 11 септември си е 11 септември и доста хора от службите работеха, за да са сигурни, че денят ще е просто поредната спокойна неделя.

Кейт беше във Вашингтон, защото е специален агент на ФБР към Федералната антитерористична спецчаст, чиято централа се намира на Федерал Плаза 26. Специален агент Мейфийлд неотдавна бе повишена в надзорен специален агент и покрай новите си задължения често пътуваше до столицата. Понякога отива там с шефа си, главен специален агент Том Уолш, който беше и мой шеф във ФАТС, но аз вече не работя нито за него, нито за ФАТС. И това е добре и за двамата ни. С него не сме съвместими. Уолш обаче харесва Кейт и си мисля, че чувствата са взаимни. Не бях сигурен дали Уолш е с Кейт и този път, защото никога не питам, а тя рядко споделя сама подобна информация.

Но да минем на по-малко дразнеща тема — сега работя за ГНД, или Групата за наблюдение на дипломати. Централата на ГНД също е на Федерал Плаза 26, но поради естеството на работата ми почти не се налага да стъпвам там.

Годините ми в отдел „Близък изток“ на ФАТС бяха интересни, но изпълнени с доста стрес. Кейт твърди, че причината за въпросния стрес до голяма степен съм аз. Съпругите виждат неща, които съпрузите не могат. С две думи, имах някои проблеми и сблъсъци с мюсюлманската общност (и шефовете ми от ФБР), които пряко или косвено доведоха дотам началниците ми да ме посъветват да си намеря друго занимание. Уолш предложи Групата за наблюдение на дипломати — място, което щеше да ме държи: А) далеч от очите му, Б) далеч от кабинета му и В) далеч от неприятности.

Звучеше добре. Кейт също беше на това мнение. Всъщност тя получи повишението, след като напуснах.

Може би съвпадение?

Телефонът ми „Некстел“, който има и уоки-токи функция, иззвъня.

— Джон, искаш ли поничка или нещо друго? — попита Тес.

— Изми ли си ръцете?

Тес се разсмя. Мисли ме за забавен.

— Какво искаш?

— Шоколадова бисквита.

— Кафе?

— Не — казах аз и прекъснах.

Желанието на Тес е да стане специален агент на ФБР и за целта тя трябва да бъде подходяща за назначаване по една от петте встъпителни програми — счетоводство, компютърни науки, чужди езици, право или т.нар. разностранен опит. Тес е адвокат и следователно е подходяща. Повечето провалили се адвокати стават съдии или политици, но Тес казва, че иска да прави нещо смислено, каквото и да означава това. Междувременно работи в Групата за наблюдение на дипломати.

Повечето мъже и жени в ГНД са пенсионирани служители от различни правоприлагащи служби, така че имаме предимно опитни агенти, бивши ченгета, примесени тук-там с млади неопитни адвокати като Тес Фарадей, които гледат на Групата за наблюдение на дипломати като на стъпало, на което да придобият малко уличен опит, на който се гледа с добро око във ФБР.

Тес се върна в джипа и ми връчи гигантска бисквита.

— Аз черпя.

За себе си беше взела още едно кафе. Някои хора така и не се научават.

Беше облечена в карго панталон в цвят каки, синя блуза с къси ръкави и маратонки, които са наложителни, ако обектът реши да се движи пеша. Панталонът и ризата ѝ бяха достатъчно широки, за да скрият оръжие под тях, но Тес нямаше право да носи оръжие.

Всъщност агентите от Групата за наблюдение на дипломати по принцип нямат право да носят оръжие. Ние обаче не сме малоумни като онези, които измислят правилата, така че почти всички бивши ченгета са въоръжени. Аз също носех моя 9-мм „Глок“ в малък кобур на кръста, скрит от широката ми риза.

И тъй, седяхме и чакахме Василий да се появи.

Полковник Петров живее в голям блок в изискания Ривърдейл в Бронкс. Сградата, която наричаме плекс (съкратено от комплекс), се притежава и е изцяло заета от руснаци, които работят в ООН и руското консулство — същинско гнездо на шпиони. Самият плекс се намира на

висок хълм и има повече антени, отколкото са хлебарките в контейнер за боклук.

Разбира се, Агенцията за национална сигурност има наблизко свой пост и подслушва руснаците, които подслушват нас, и всички се забавляваме, като се опитваме да се заглушаваме едни други. И купонът си тече. Единственото, което се е променило от времето на Студената война, са криптиращите кодове.

На не толкова високотехнологично ниво играта продължава да се играе на терен по същия начин, по който се е играла винаги. Проследи този или онзи шпионин. Групата за наблюдение на дипломати си има и таен пост (наричаме го Пещерата на прилепите) недалеч от руския жилищен блок и дежурният тази сутрин екип ни съобщи, че Василий Петров е излязъл, и го проследи до сградата на мисията, откъдето го поех аз с хората си.

Обикновено руснаците не работят в неделя, така че предполагах, че Василий само се отбива на път за другаде — или че се прибира в плекса — и че ще излезе скоро и ще се качи в мерцедеса си.

Според сведенията ни полковник Петров е женен, но жена му и децата му са останали в Москва. Това само по себе си е подозрително, защото семействата на руската делегация в ООН обожават да живеят в Ню Йорк на държавни разноски. Може пък да имаше и по-невинно обяснение за разделянето на съпруг и съпруга. Може би тя имаше някаква важна работа в Москва или просто не можеха да се понасят един друг.

— Имам два билета за два поредни мача на „Метс“ днес — информира ме Тес и допълни: — Иска ми се да хвана поне втория.

— Можеш ги да слушаш по радиото.

— Ще се престоря, че не си го казал. Смяната ни свършва в четири — напомни ми тя.

— Можеш да свършиш по всяко време.

Тя не отговори.

Две думи за Тес Фарадей. Споменах ли, че е висока, стройна и привлекателна? Освен това плува и играе падълбол, само не ме питайте какво означава това. Доста е остроумна, от време на време ентусиазирана, и предполагам, че е идеалистка, поради което е напуснала кантората на Уолстрийт, за да кандидатства за ФБР, където парите не са толкова добри.

Но парите едва ли са проблем за госпожица Фарадей. Веднъж ми спомена, че е родена и израснала в Латингтаун — изискано селище на северния бряг на Лонг Айланд, известно и като Златния бряг. От акцента и маниерите ѝ мога да заключа, че е от добро и заможно семейство. Хора с такъв произход, които искат да служат на страната си, обикновено отиват в Държавния департамент или в разузнавателните служби, а не във ФБР. Аз обаче оценявам работата ѝ и ѝ желая успех.

Едва ли е нужно да казвам, че Тес Фарадей и Джон Кори нямат много допирни точки помежду си, макар че се погаждаме през тези дни и часове на принудителна близост.

Общото при нас е, че и двамата сме семейни. Той се казва Грант, занимава се с някакви международни финанси и пътува много. Никога не съм го срещал и вероятно никога няма да го срещна, но той много обича да пуска есемеси и да звъни на жена си. Ако се съди по начина, по който Тес приключва разговорите, Грант е доста ревнив тип и Тес е малко нетърпелива с него. Поне когато аз съм наблизо.

— Ако Петров потегли с кола, ще го последваме ли, или ще го предадем на друг екип? — поинтересува се Тес.

— Зависи.

— От какво?

— От маратонките ти.

Един от двама ни си мислеше, че това е смешно.

В отговор на въпроса ѝ — ако Василий потеглеше с кола, най-вероятно моят екип щеше да остане с него. Той не можеше да се отдалечава на повече от 40 км от Кълъмбъс Съркъл без разрешение от Държавния департамент, а според брифинга не беше искал такова разрешение за уикенда. Руснаците рядко го правят, а когато това става, подават молбите си в петък следобед, така че никой да няма време да одобри или да отхвърли искането им. И поемат с коли или влак някъде извън разрешения им радиус. Обикновено жените просто отиват да пазаруват в някой мол с намаления в Джърси, а мъжете отскачат да изчукат нещо в Атлантик Сити. Но понякога момчетата от СВР или Военното разузнаване (ГРУ) се срещат с разни хора или гледат неща, които не би трябвало да гледат — като ядрени реактори например. Това е причината да ги следим, макар че много рядко ги прибираме. ФБР, част от което е ГНД, е прочуто — или прословуто — с практиката си

да следи и събира сведения за хората години наред. Ченгетата действат според уликите. ФБР чака заподозрените да умрат от старост.

— Ако не можеш да останеш след четири, кажи ми сега — казах на Тес. — Ще се обадя някой да те замести.

— Твоя съм — отвърна тя.

— Чудесно.

— Но ако приключим към четири, имам свободен билет.

Обмислих отговора си и казах, може би не особено мъдро:

— Предполагам, че господин Фарадей е извън града.

— Да.

— Защо тази сутрин не сме се чували с Грант?

— Казах му, че съм на дискретно — и тайно — наблюдение.

— Започваш да се учиш.

— Не е нужно да уча нещо, което вече знам.

— Ясно.

Измъкване и увъртане. Може би Грант има причини да е ревнив. Какво мислите?

Колкото до наблюдаването на полковник Василий Петров, то беше недискретно — наричаме го заклещена броня, което означава, че цял ден ходим по задника му. Те винаги забелязват заклещените брони и понякога отвръщат на агентите на ГНД със суров поглед — или ти показват среден пръст (италиански поздрав), ако са кретени.

Василий беше особено недружелюбен, може би защото беше офицер от разузнаването, голяма клечка в Родината, и никак не му допадаше да е следен вместо сам да следи. Е, да си го начука. Всеки си има работа за вършене.

Василий понякога си играе със следящите го и дори успя да ни се измъкне на два пъти през последните четири месеца. На мен не ми се е измъквал, но други екипи на ГНД са го губили. А изгубиш ли резидента на СВР, лошо ти се пише. Така че нямах намерението да допускам подобно нещо, докато съм на смяна. Не съм губил никого. Е, веднъж изгубих жена си в „Блумингдейл“. Не мога да разбера логиката на женското пазаруване. Те просто не мислят като нас.

— Е, искаш ли да гледаш играта?

Госпожица Фарадей вече беше започнала играта. Но все пак няма нищо лошо двама колеги да отидат да гледат бейзбол след работа. Дори ако са семейни и половинките им са извън града. Нали така?

— Евентуално ще взема презаверен билет — казах аз.

— Добре. Ще я ядеш ли тази бисквита?

Разчупих я на две и ѝ дадох по-голямото парче.

Наблюдението може да е досадна работа, поради което някои хора се мъчат да го направят по-малко досадно. Ако са мъже, говорят за жени, а жените сигурно си говорят за мъже. Ако са мъж и жена, или няма за какво да си говорят, или дългите часове водят до всичко, което можете да си представите.

През последните шест месеца Тес Фарадей ми беше зачислявана над десет пъти, което не отговаря на принципите на вероятност, тъй като в Ню Йорк има сто и петдесет агенти на ГНД. Като водач на екипа бих могъл да я пратя в друга кола или на тротоара. Но не го правя. Защо ли? Защото мисля, че тя моли да работи с мен, а аз съм чувствителен човек и не искам да наранявам чувствата ѝ. А защо тя иска да работи с мен? Защото иска да се учи от майстор. Или защото става нещо друго.

И между другото, изобщо не съм споменавал на Кейт за Тес Фарадей. Кейт не е ревнива и няма причини да е. И подобно на нея, предпочитам да не споделям работните си проблеми и общуване. Кейт не говори за Том Уолш, а аз не говоря за Тес Фарадей. Семейното невежество е блаженство. Да си тъп означава да си щастлив.

Междувременно Василий се бави в мисията вече повече от час, но мерцедесът му още е отвън, така че явно ще ходи някъде. Вероятно обратно в Бронкс. Понякога тича в Сентръл Парк, което е голяма досада. Разбира се, всички от екипа сме с маратонки и мисля, че сме в добра форма, но формата на Василий е отлична. По-стари агенти на ФБР са ми казвали, че типовете от съветското КГБ са били предимно тлъсти задници, прекаляващи с пиенето и пушенето. Типовете от новата Русия обаче май посещават само един вид клубове — за фитнес. Явно шефът им Путин, който обича да позира гол до кръста, е задал нови стандарти.

Както може да се очаква, Василий си има приятелка в града — руска дама на име Светлана, която пее в някои от руските нощни клубове в Брайтън Бийч. Зърнах я веднъж и останах с впечатлението, че има доста добри бели дробове.

Проверих по радиото дали всички от екипа ми са будни.

Лек ветрец развя руския трикольор пред мисията. Помня времето, когато там се развяваше съветското знаме със сърп и чук. Студената война малко ми липсва. Но мисля, че започва да се връща.

Днес екипът ми се състои от четирима агенти на крак и четири коли — моя шевролет, един „Форд Експлорър“ и два минивана „Додж“. Обикновено във всяка кола има по един агент, но днес са по двама. Защо ли? Защото руснаците са коварни типове и понякога се движат на групи и се пръскат като хлебарки, така че в последно време подсилваме екипите за наблюдение. Затова днес в останалите три коли имаше по двама агенти на ГНД, все бивши служители на НЙПУ. Аз бях с единствения новобранец, кандидат за ФБР, който вероятно си мисли, че работата в ГНД е гадост. Понякога и аз си мисля същото.

На жаргона на ФБР Групата за наблюдение на дипломати се нарича „тих край на кариерата“, което всъщност означава задънена улица.

Но аз нямам нищо против. Никакви офиси, никакви шефове на главата и никакви глупости. Просто следвай онзи задник.

Тих край. Но в този бизнес подобни неща не съществуват.

3.

Агентите от ГНД обикновено не се зачисляват само към една група чуждестранни дипломати. Аз обаче май работя доста често на руския фронт, може би защото руснаците имат много голям дипломатически контингент в Ню Йорк — около двеста души, включително консулството им на Източна 91-ва. И може би това обяснява защо всеки път, когато Тес Фарадей е с мен, субектите ни са руснаци. Или може би не го обяснява. Реших да изясня въпроса.

— Съвпадение ли е, че работиш с мен само когато следя руснаци?

— Мисля, че е според закона на средните стойности — обясни тя. — Другите големи цели са ислямските дипломати, а някой ми каза, че ти е забранено да припарваш на по-малко от сто метра от мюсюлманин.

Това май обяснява нещата — закон на средните стойности. Но освен това ми се случваше да следя китайци, кубинци и онези психопати от Северна Корея, а в нито един от тези случаи госпожица Фарадей не е била с мен. Все пак реших да не задълбавам в тази посока.

— В момента карам курс по съобразяване с особеностите на ислямската култура — уверих я.

Тя се разсмя.

Всъщност ми беше казано да не забравям, че повечето от мишените ми имат дипломатически статут и съответно дипломатически имунитет, дори да са шпиони или потенциални терористи. Това не означаваше, че биха взривили безнаказано Федерал Плаза 26, но ме задължаваше да съм по-благоразумен и не толкова физически непосредствен в методите си. Навремето смазах топките на един ирански дипломат в Атлантик Сити, но тогава бях във ФАТС, преди ГНД и преди да мина през съответното обучение за работа с дипломатическата общност. Сега съм много по-любезен.

Като сме на тази тема, много хора от разузнавателната общност (а и от широката публика) са на мнение, че ООН е свърталище на

шпиони, което в известен смисъл си е точно така. Но аз гледам на това като на гаранция за работата ми. Така де, ако ООН се премести някъде другаде, ще изгубя чудесната си работа. Вижте какво стана с всички събирачи на конски фъшкии в Ню Йорк, когато изобретиха автомобила. От друга страна, бих минал чудесно и без тази работа и без типове като полковник Василий Петров в града.

И като стана въпрос за сигурност на работното място, попитах Тес:

— Кой приказва за мен?

— Всички.

— Все добри неща, надявам се.

— Ти си легенда.

— Затова ли искаш да работиш с мен?

— Никога не съм искала. Огромно его имаш — сгълча ме тя.

Напомних си, че Тес не е зелен новобранец, паднал от наборния камион. Била е адвокат от Уолстрийт, вероятно е посещавала добри учебни заведения и изглеждаше самоуверена. Освен това имаше вид на жена, свикнала нещата да стават по нейния начин. Изненадан съм, че досега не ни се е случвало да се хванем за гушите.

Открих също, че в някои отношения руснаците мислят като нас, за разлика от ислямските типове. А щом мислят като нас, могат да предвидят ходовете ни, а ние техните. Именно това прави следенето на руснаци интересно. Освен това е по-вероятно да се отбият в някой бар с голи цици, отколкото Абдул.

— За какво си се замислил?

— За един познат, който отишъл в сексмагазин и попитал за надуваема сексукла.

— Това някакъв виц ли е?

— И продавачът го пита: „Каква да бъде? Християнка, еврейка или мюсюлманка?“ Моят човек пита: „Каква е разликата?“ А продавачът отговаря: „Ами, мюсюлманките обичат да се взривяват“.

Тес се разсмя.

— Ама че гадост. Май си прекарал в Близкоизточния отдел по-дълго от необходимото.

— Явно.

Все пак работата си я биваше и аз, разбира се, се отличих, макар че започнах да губя търпение към мюсюлманските джентълмени,

които разследвах. Освен това политическата коректност на ФАТС и ФБР ми идваше в повечко и може би на няколко пъти ми се случи да пресека чертата.

А и ако трябва да съм честен, присъствието ми на 26-и етаж на Федерал Плаза 26 компрометираще кариерата на жена ми. И някои биха казали, че положението ѝ ми е спасявало задника на няколко пъти.

В ГНД най-много ми харесва, че през повечето време съм извън офиса и сам съм си шеф, което означава, че имам право да вземам бързи решения и никой няма да ги оспорва, стига да си върша работата. Почти имам чувството, че отново съм станал ченге.

— Току-що потърсиха шофьора на Петров по телефона — каза Тес.

Погледнах мерцедеса и видях как шофьорът слиза от колата и отваря задната врата. Познах го — тип на име Дмитрий, компетентен, но не особено коварен зад волана.

Тес запали двигателя, а аз се свързах с екипа.

— Време е за игра.

Всяка кола на ГНД е оборудвана с т.нар. полицейски пакет — светлинна сигнализация зад скарата, сирени, затъмнени стъкла и други свирки и звънчета. Всички имаме фотоапарати „Никон D-1“ с голямо увеличение, 8-мм видеокамери „Сони“, устройства за насочено подслушване и други високотехнологични играчки в зависимост от назначението, като една малка джаджа, която улавя радиоактивни вещества в района. Нямам никакво желание да я чуя някога.

Порталът от ковано желязо пред мисията се отвори и се появи полковник Василий Петров, облечен неофициално в светлокафяв панталон, червена блуза с къси ръкави и сандали, които не ставаха за тичане — чудесно.

Заедно с Петров имаше двама подобно облечени господа, които носеха големи сакове. Разпознах единия като Павел Фрадков, човек на средна възраст, който беше пристигнал след Василий Петров. Другият, едър тип с черна късо подстригана коса, беше непознат, поне на мен, но някой сигурно можеше да го идентифицира от записите на полицейските камери, които се следяха на Федерал Плаза 26. Дмитрий и непознатият сложиха саковете в багажника на мерцедеса и всички се качиха в колата с изключение на Петров, който огледа улицата и кимна,

сякаш бе забелязал четирите коли и четиримата агенти на тротоара. Както казах, наблюдението беше недискретно и не се опитвахме да се правим на улични стълбове или нещо подобно.

Петров се качи отзад с Фрадков и потеглиха.

— Вазелин потегли с мерцедес с номер CYR-0823 — съобщих на тима си. — Ще го поема с Мат и Стив. Всички останали да държат под око склада.

Тес се нареди зад мерцедеса, а зад нас се нареди единият миниван с Мат Конлън зад волана и Стив Лански до него. Свързах се с екипа.

— Онзи със зелената риза е Павел Фрадков. Някой знае ли кой е едрият тип?

Никой не знаеше.

— Оттук нататък неизвестният се казва Игор, докато не го идентифицираме.

Колата на Петров зави на юг по Парк Авеню.

— Е, не се връщат в Бронкс — каза Тес. — Сигурно са тръгнали към Стъклената къща.

Имаше предвид сградата на ООН. Определено започваше да възприема жаргона. Още няколко седмици и щеше да ругае като истинско ченге.

Парк Авеню е една от малкото двупосочни улици в Манхатън и единствената, на която можеш законно да направиш обратен завой.

— Оглеждай се за обръщало — казах на Тес.

Но Дмитрий нямаше намерение да се измъква и по всичко изглеждаше, че се очертава неделна разходка.

Излязохме на издигнатия път около Гранд Сентръл Терминал и продължихме на юг, което изключваше сградата на ООН. Движението в неделя не беше натоварено и доста бързо стигнахме до 34-та улица, където мерцедесът зави и продължи към входа на тунела Куинс-Мидтаун, което означаваше, че се е запътил за Куинс, Бруклин или Лонг Айланд.

— Носят сакове — посочи Тес. — Може да са тръгнали към летище „Кенеди“.

— Не бих имал нищо против. — Ариведерчи, задници.

Мерцедесът влезе в тунела под Ийст Ривър и ние го последвахме.

— Не трябва ли да се обадим? — попита Тес.

Телефонните обаждания означават разговор, а разговорът означава, че онзи от другата страна си мисли, че трябва да те посъветва или да те свърже с някой началник. Затова написах есемес до ръководещия агент, както правя обикновено:

Целта в движение. 4 души. Мерцедес, дипл. номер
CYN-0823. Изток по КМТ. 2 сл. коли.

Минута по-късно получих отговор:

Разбрано.

Явно на ръководещия агент по случая изобщо не му пукаше, така че всичко беше наред. Обичам тази работа.

Излязохме от тунела на слънце и мерцедесът отби към кабината за плащане в брой, така че нямаше да има електронен запис на пътуването им. Това показваше добро владение на занаята, само че ги следяха две коли, така че какъв беше смисълът?

Използвахме електронния пропуск и намалихме, докато мерцедесът не мина през по-бавната опашка и не ни настигна.

И продължихме нататък, на изток по магистралата на Лонг Айланд, с неизвестна крайна цел.

— Къде другаде би могъл да отиде с багаж? — попита Тес.

— Апартаментът на приятелката му е в Брайтън Бийч.

— Но защо са му другите двама?

— Може да имат изпълнение в нощен клуб.

— Би трябвало да ме учиш.

— Точно това правя. Ето ти още един урок. Не изпускай от поглед целта и не гадай. Трети урок — ще разбереш къде отива, когато стигне там. Четвърти — ако го изгубиш, утре ще си търсиш работа.

— Няма да го изгубя.

Мерцедесът беше в крайното ляво платно, което наричаме първо, и се движеше с около 100 км/ч. Обадох се на Мат и Стив в минивана.

— Минете в трето платно и гледайте кога целта ще свие към някой изход. — И добавих: — Има приятелка в Брайтън Бийч.

Кое то на езика на гилдията означава, че вероятно днес Петров мисли с долната си глава, но не го споменах в смесена компания.

Продължихме на изток към Куинс. Минахме изхода, който би ни отвел на юг към Брайтън Бийч в Бруклин, и така теорията ни отиде на кино, после подминахме изхода за летище „Ла Гуардия“, а след това и за „Кенеди“. Пропуснахме и изхода за Шей Стейдиъм, така че днес нямаше да гледаме два поредни мача с руснаците.

Излязохме от пределите на града в окръг Насау и продължихме на изток.

Не знаех какво знае Тес за руснаците, така че реших да я информирам.

— Руските дипломати имат къща за почивка в Горен Бруклин, недалеч от родовия ти замък в Латингтаун.

Тя игнорира сарказма ми.

— Е, ако са тръгнали натам, районът ми е познат.

— И това е най-далечното място, до което могат да ходят. — Горен Бруклин всъщност е на няколко километра отвъд позволения радиус от 40 км, но ако отидат там без отклонения, всичко е наред.

Групата за наблюдение на дипломати също има конфиденциален офис близо до руската къща за почивка, така че бихме могли да прехвърлим случая на тях.

Споделих това с Тес.

— Чудесно — каза тя. — Ще стигна за мачовете. Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш?

Не, не бях сигурен. Но бях спасен от вземане на лошо решение, когато подминахме изхода, който щеше да ни отведе на север към Горен Бруклин.

— По дяволите — каза Тес.

Телефонът ми иззвъня.

— Къде е тръгнал този тип, по дяволите? — попита Мат.

— Обзалагам се, че ако го последваме, ще разберем.

Така че продължихме да следим руснаците, които вече бяха излезли от позволената окръжност.

По принцип нямаме право да ги прибираме, освен ако не ни е наредено от горе, така че винаги ги оставяме да бягат, за да видим

какво са намислили. Можеха да решат да използват МОО — маршрут за откриване на опашки, или измъкване от наблюдение, — но техните шофьори не бяха добри като нашите. Когато вървяха пеша в Манхатън или Бруклин ставаха трудни за следене покрай всички таксите и метростанции и понякога успяваха да се измъкнат. На открит път обаче си бяха направо жалки. Значи нямаше да ходят на някаква тайна среща или нещо подобно, а отиваха на екскурзия. Може би до Хамптънс.

— Май няма да е зле да докладваш — каза Тес.

— После.

Тя сви рамене и продължи да следва мерцедеса, като поддържаше дистанция от петдесет метра и не позволяваше на повече от една кола да се озове между нас и целта. Беше добър шофьор. Мат и Стив продължиха по бавното платно, но от време на време минаваха в средното, за да ни настигнат.

Единственото добро при следенето на руснаци в Ню Йорк беше, че не се опитваха да убиват хора или да взривяват, както правеха ислямските радикали. Занимаваха се предимно с промишлен шпионаж, кражба на технологии, прехващане на дипломатическа и разузнавателна информация, опити да вербуват хора и т.н. Обикновен шпионаж, а не терористични актове. Въпреки това представляваха друг вид заплаха — дългосрочна. Почти екзистенциална. Затова трябваше да се държат внимателно под око.

Полковник Василий Петров обаче беше друга тема. Според информацията ни за него старецът му, Владимир Петров, бивш генерал от КГБ, навремето бил началник на СМЕРШ, звеното за убийства на съветските тайни служби, а както се казва, крушата не пада далеч от дървото. Самият Василий беше замесен в отстраняването на политически противници на уважавания им президент господин Путин, а освен това бе служил в Чечня, където според ЦРУ изпълнявал програма за масови екзекуции на чеченски цивилни, заподозрени като помагачи на бунтовниците. Ако всичко това беше истина, той бе безскрупулен тип и хладнокръвен убиец.

Само че не можех да си представя как Петров би могъл да използва професионалните си умения тук. Е, може и да можех. Руснаците имат дълга история с изпращане на агенти по четирите краища на света, които да откриват и убиват дисиденти и предатели, успели да се измъкнат от страната. Именно с това се занимаваше

СМЕРШ и то би могло да обясни защо Петров е тук. Но макар че руснаците бяха очиствали дисиденти по цял свят, включително и в Англия, не го бяха правили тук — ако го направеха и бъдеха спипани, лайното наистина щеше да улучи вентилатора.

От друга страна, руснаците отново започваха да събират кураж и Путин, бивш служител на КГБ, много обичаше да се бие по голите гърди и да ръмжи. Можете да преименувате КГБ в СВР, но това не променя нищо.

Всичко това обаче вече не беше мой проблем, нито работа. Нека някой друг да се тревожи какви ги е намислил Петров. Моята работа беше да проследявам целта, да записвам и да докладвам. Вече не съм хрътка, а второто куче във впряга. Следвай задника. И въпреки това... е, Василий Петров събуди инстинктите ми на детектив. За съжаление всеки път, когато се случи подобно нещо, обикновено загазвам.

— За какво се замисли? — попита ме Тес.

— За сандвич с пастърма.

— Боен кон на пасище не мисли за пасището — отвърна тя.

Не отговорих.

— А за бойното поле.

— Наблюдавай целта — посъветвах я.

— Слушам, сър.

4.

Влязохме в окръг Съфолк и продължихме на изток към края на Лонг Айланд, следвайки мерцедеса с Дмитрий зад волана, Игор до него и Петров и Фрадков на задната седалка.

Възможно бе да са ни пратили за зелен хайвер, за да разкарат половината екип от руската мисия към ООН. Радиостанциите и уикитокитата ни бяха безполезни тук, но допълнителните функции на телефоните ни работеха, така че се свързах с другата половина на екипа, която още беше на 67-а улица, но те не бяха забелязали нищо необичайно. Моят помощник-водач на екипа Кени Хайеб добави също, че никой на Федерал Плаза 26 не е успял да идентифицира Игор от записите на полицейските камери, но работели по въпроса. ФБР никога не спи, но през уикендите и по празниците нещата вървят малко по-бавно.

Уведомих екипа си, че сме в окръг Съфолк, продължаваме да следваме целта и няма да се върнем скоро, ако изобщо се върнем. Посъветвах също Кени да поиска допълнителен екип, който да поеме мисията.

Вече бяхме отвъд удобното за пътуване разстояние от Манхатън и предградията започнаха да оредяват. Погледнах таблото и видях, че горивото ще ни стигне и до Монтоук Пойнт. Предположих, че същото се отнася и за мерцедеса, така че нямаше да има спирки на бензиностанции, освен ако госпожица Фарадей не пожелаеше да пишка пак.

Вече се намирахме на петдесет и пет километра от Манхатън.

— Един руски олигарх, Георгий Таморов, има голяма крайбрежна къща в Саутхамптън — казах на Тес. — Петров му гостува на няколко пъти.

— Ще ни сменят ли в четири?

— Можем да попитаме. Но е неделя и си мисля, че ще си останем ние.

— Ами ако решат да преспят?

— Ще се редуваме да спим в минивана. Това да не би да ти е първият работен ден?

— Никога не съм оставала цяла нощ. Грант се връща утре сутринта.

— Ние защитаваме родината — напомних ѝ. — Понякога часовете за това не са най-удобните.

— Стига с този сарказъм.

— Сигурна ли си, че искаш тази работа?

— Да.

— А Грант какво иска?

— Не е твоя работа. Но тъй като попита, не е особено щастлив.

— Разочарован съм от него.

Тя се замисли за момент.

— Сигурна съм, че е по-добре, ако и двамата съпрузи са в един и същи бизнес.

Не отговорих.

Няколко километра по-нататък тя ме попита:

— Грешка ли правя? Имам предвид, че искам да стана агент на ФБР?

— Вгледай се в себе си. Вътрешната ти светлина ще те води.

— Това е тъпо.

— Но е вярно.

Известно време пътувахме мълчаливо.

— Подадох молба за разрешително за оръжие — осведоми ме Тес.

— Мамка му.

— Какво трябва да означава това?

— Извинявай. Просто се изтървах.

— Бъди сериозен, Джон. Трябва да знам дали имам необходимите качества, за да нося и използвам оръжие.

— Сигурен съм, че имаш.

— Случвало ли ти се е да използваш оръжието си?

— Понякога.

— А случвало ли ти се е... нали разбираш, да простреляш някого?

— Какво си чула?

— Чух, че са те простреляни три пъти.

— И то все в един и същи ден.

— Спипа ли ги?

— Не.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Не и точно в този момент.

— Добре. Можеш ли да споделиш някакви съвети? — попита тя.

— Имам предвид, когато отида в Куонтико и изкарам курса за боравене с пистолет.

— Ще се справиш без проблем с курса. Имам обаче един съвет, когато попаднеш в истинска престрелка. Вземи назаем пари от агентите, с които работиш. Така ще имат допълнителен интерес да те защитават.

Тя се разсмя.

— Не забравяй — продължих със съветите, — че всичко, което си заслужава да бъде застреляно, заслужава да бъде застреляно два пъти. Мунициите са евтини. И ако стойката ти за стрелба е добра, сигурно не се движиш достатъчно бързо.

Тес кимна и ми хвърли поглед.

— Когато приближаваш заподозрян, следи ръцете му — продължих аз. — Ръцете убиват. Вярваме единствено на Бог. Всички останали да си държат ръцете така, че да ги виждам. Бъди вежлива. Дръж се професионално. Но имай план да убиеш всеки, който ти се изпречи.

Тес отново ми хвърли поглед. Сигурно се чудеше как умник като мен се е оставил да го надупчат три пъти. Аз самият също се чудя. Случват се гадости.

— Използвай пистолет, който работи безотказно — заключих. — Както е казал Джордж Вашингтон:

„Всичките ти умения са напразни, когато някой ангел се изпикае върху кремъка на мускета ти“.

Продължихме в тишина. Накрая Тес каза:

— Благодаря.

Значи се стигна и дотук. Да давам съвети и уверения на дилетантка, която се бунтува срещу произхода и съпруга си. Така

минава земната слава.

Навлизахме в района Пайн Барънс, пуста отсечка по магистралата, където движението бе съвсем рядко.

— Защо не докладваме? — попита Тес.

— Защото нямаме какво да докладваме.

— Намираме се на сто и петдесет километра от мястото, от което тръгнахме, Джон.

— На сто.

— Ръководещият агент би трябвало да знае.

— Телефонът работи двупосочно.

Тя помълча известно време, после каза:

— Може би няма да е зле да повикаме подкрепления.

— Нямаме никакви проблеми или непредвидени ситуации.

— Може да ни водят в капан.

— И през ум не ми е минавало.

— Знам, че звучи шантаво, но...

— Повече от шантаво е.

— Добре... но да не кажеш, че не съм те предупредила.

— Няма да кажа.

— Имаш ли резервен пистолет?

— Дори и да имам, няма да го получиш.

— Ще ме умоляваш да го взема, ако се окаже капан.

— Да сменим темата.

Ако трябваше да съм честен с госпожица Фарадей и нейната параноя, Василий Петров беше убиец, но не би рискувал да носи оръжие. Ако носи и ако решим да накараме местната полиция да спре колата му под някакъв претекст, още утре ще го изритаме от страната, а полковник Петров определено не иска подобно нещо. ЦРУ също не го иска. Държавният департамент би трябвало да отхвърли акредитивните му писма и да му забрани да влиза в Щатите. Но аз съм сигурен, че от ЦРУ искат да научат какво е намислил Петров. Разбирам ги. Но това е като да отвориш вратата на убиец, за да разбереш какво иска.

— Може би е по-добре да повикаме авиация — предложи Тес.

— Отхвърля се.

— Защо си такъв инат?

— От централата ни следят по джипиеса, така че всеки, който, се поинтересува къде сме, може да разбере — обясних. — Провеждаме рутинно наблюдение посред бял ден, следваме дипломатически автомобил, който вероятно пътува към крайбрежната къща на някой техен сънародник. Не ни чакат засади и не се нуждаем от летящи разузнавачи или някой „Блек Хок“ над главите. Така че просто карай.

— Слушам, сър — каза тя. И добави: — Надявам се да попаднем в засада.

Аз също, стига това да я накараше да си затвори устата.

Ако госпожица Фарадей си мислеше, че не съм в най-доброто си настроение, имаше право. И ако се замислех защо, щях да стигна до заключението, че може би е свързано с някои брачни трудности. Нищо особено точно в момента, само дето ми се струва, че напоследък няма какво толкова да си кажем един на друг.

Когато работехме заедно, с Кейт редовно се карахме заради работата, но това бяха добри сблъсъци, които по ирония на съдбата ни сближаваха. Особено когато неортодоксалните ми методи водеха до успешното приключване на някой голям случай.

Само че вече нямам големи случаи и никога няма да имам с тази работа. Междувременно Кейт продължава да расте в кариерата, а аз по цял ден следя задници. Вече не нося белезници. Дори не съм сигурен дали имам право да арестувам. Положителната страна е, че полицейският ми ранг си върви с мен и все още съм детектив Джон Кори. Дребна утеха.

Голямото его спада бързо, а моето дори наполовина спаднало е два пъти по-голямо от всяко друго. Но трябваше да правя нещо — например да си намеря друга работа, отговаряща на уменията и опита ми и на инстинктите ми на хрътка. Представих си как се обаждам на Кейт, да кажем, от Иран. „Ще остана тук само още няколко седмици, скъпа. Трябва да проверя една секретна ядрена инсталация и да отвлека един атомен физик. Не забравяй да ми вземеш дрехите от химическото. Чао“.

Чудно нещо е мъжкото его.

И докато бях на тази тема, госпожица Фарадей реши да бъде откровена с мен.

— Наистина исках да работя с теб — каза тя. — Искаш ли да знаеш защо?

— Не.

— Искаш. Затова ще ти кажа.

Зачаках да ми каже.

— Но не днес — продължи тя. — Просто исках да си призная и да се уверя, че нямаш нищо против.

Запитах се с кого ли е говорила и защо Хауард Фенстърман от ФБР, който ръководи Групата за наблюдение на дипломати, изобщо е обърнал внимание на молбата ѝ. Това не се връзваше. Всъщност около Тес Фарадей имаше няколко неща, които не се връзваха. Нищо чудно да е от Службата за професионална отговорност на ФБР (нещо като Бюрото за вътрешни работи на НЙПУ) и да снеса за мен. Но това е малко параноично. По-вероятно тя или семейството ѝ имаха някакви връзки във Федерал Плаза 26 или се беше показала доста убедителна пред онзи, който ръководеше програмата за новобранци на ГНД. Освен това някои езици сигурно са се развързали, когато красивата Тес Фарадей е попитала дали може да работи отново с детектив Кори. Сякаш си нямам достатъчно проблеми у дома или на Федерал Плаза 26.

— Джон? Имаш ли нещо против?

— Удоволствието е изцяло мое.

Наближавахме изхода за Хамптънс и магистралата скоро щеше да свърши. Мерцедесът даде мигач и излезе от нея.

Тес го последва, а Мат и Стив се наредиха зад нас.

Мерцедесът зави на юг по шосе Кептън Даниъл Роу и ние завихме след него.

Движението не беше натоварено и трите коли, вече в спретната колона, приличаха на керван от приятели, тръгнали на плаж.

— Следим тези типове вече повече от час, а на тях сякаш не им пука — отбеляза Тес.

— Обичат да ги следят. Така се чувстват важни.

— Преебават ми деня.

Изненадах се на неочакваното сквернословие, но посочих:

— Това ни дава повече време за обучение.

Тя помълча малко, после каза:

— Грант очаква да го посрещна утре сутринта на летище „Кенеди“.

— Ще се безпокоиш за това сутринта.

— Ще му пусна есемес, когато се разбере какво става тук.

— Внимавай какво ще му кажеш — напомних й. — Станалото тук си остава тук.

— Добре. — Тя сякаш се поуспокои. — Това ми хареса. Не мога да кажа къде съм, защото е строго секретно.

— Сума ти бракове са спасени по този начин.

Тя се разсмя.

Продължихме още няколко километра, после завихме на изток по шосе Сънрайз, което щеше да ни отведе до Саутхамптън.

— Мислиш ли, че Петров отива в дома на онзи руснак? — попита Тес.

— Правил го е преди.

— Кой е онзи?

— Казах ти. Олигарх. Георгий Таморов. Притежава половината планета.

— Каква е връзката им?

— Не знам и не ми е работа да знам.

— Но се обзалагам, че искаш да знаеш.

— Само ще те помоля да не се опитваш да ми влизаш в главата. Последните ми двама психиатри се самоубиха.

Тя отново се разсмя.

Явно Тес Фарадей се наслаждаваше на компанията ми. И явно беше нещо повече от красиво лице.

5.

Мерцедесът продължи на изток по шосе Сънрайз, после внезапно направи рязък завои по тесен страничен път. Тес наби спирачките и също зави, както и Мат и Стив.

Продължихме да следваме плътно целта си на юг към океана.

— Родителите ми имат лятна вила в Ийст Хамптън — уведоми ме Тес.

— Не се и съмнявам.

— Знам всеки път в този район.

— Къде е засадата?

Тя не ми обърна внимание и продължи:

— Ако отиват при Таморов, ще завият наляво по шосе Монтоук към крайбрежните имения.

И наистина, те завиха наляво по шосе Монтоук, което представлява лъкатушец двулентов път от колониалния период, донякъде живописен и доста бавен заради местния трафик.

Отдясно се появи индианският резерват Шинеккок, заел територията на чудесно крайбрежно имение за милиарди долари, идеално място за бъдещо казино. Вместо казино шинекоките имаха търговски пост край пътя. Мат се обади по некстела.

— Тия индианци ще ни скалпират ли?

— Да. И после ще ни продадат скалповете като сувенири.

— О... тъкмо се бях размечтал за томаховки.

Ние до един сме комедианти.

— Къде е къщата на Таморов? — попита Тес.

— На Мартини Лейн.

— Искаш да кажеш на Джин Лейн.

— Да де.

— Добре, значи ще завие надясно, вероятно по Саут Мейн.

— Не предполагай. Просто ги следвай.

— Имаш късмет, че съм с теб. Мартини Лейн — присмя се тя. — Това кръстовището на Джин Лейн и Вермут Роуд ли трябва да е?

— Карай. — Мразя умниците. Освен себе си.

— И между другото, джин е староанглийска дума за общо пасище.

— Това всички го знаят — уверих я аз.

— Как се казва къщата на Таморов?

— Къщата на Таморов.

— Тук къщите имат имена.

— Да бе. Тайдс.

— Знам я.

— Била ли си там?

— Не.

— Днес може да ти се отвори късмет.

Тя не отговори.

Продължихме и когато влезе в пълния с магазини Саутхамптън, шосе Монтоук се стесни. На някаква историческа табела пишеше *ДЖОБС ЛЕЙН, 1644*, така че всеки да разбере, че навсякъде тук надценките са триста процента.

— Първата ми среща с момче беше в „Драйвърс Сийт“... — каза Тес и посочи една крайпътна кръчма. — Ето там.

— И как мина?

— Не ми сервираха питие. Бях много млада.

— Позволиха ли ти да използваш тоалетната?

— Много смешно. Сега трябва да я посетя. Мога ли да спра?

— Разбира се.

Може пък да беше бременна.

Тя паркира във втора редица, включи сигналните светлини, измъкна се от колата и забърза към кръчмата.

Свързах се с Мат и Стив, които бяха зад нас.

— Бърза пишпауза. Продължете с целта.

— Разбрано.

Миниванът ме заобиколи и продължи по Джобс Лейн след мерцедеса.

— Целта завива надясно по Саут Мейн — докладва след малко Мат.

— Разбрано.

Е, това премахваше всякакви съмнения, че Петров отива в къщата на Таморов. Но защо? Сигурно на парти. Очертаваше се дълъг ден.

Тес се върна, скочи зад волана и попита:

— Накъде тръгнаха?

— Надясно по Саут Мейн.

— Нали ти казах. — Тя превключи на скорост и продължи по Джобс Лейн.

— Обади ли се на Грант?

— Бърз есемес.

Не задълбах и тя зави надясно към океана. Скоро настигнахме минивана.

— Задмини ги.

Тес задмина Мат и Стив, нареди се на петнайсет метра зад мерцедеса и свали прозореца си.

— Помириши само океана!

— Защо?

Саут Мейн минаваше покрай характерните за Саутхамптън живи плетове, зад които имаше просторни поляни, водещи към стари имения за милиони долари.

Тес посочи.

— Там живееха семейство Рали. Приятели на родителите ми.

— Притежаваха бедняшкия квартал, в който израснах. Хубави хора.

— Това място събужда много спомени.

— Радвам се.

— Когато растях, нямаше руснаци.

— Светът се променя.

— Откъде олигарсите имат толкова пари?

— Когато разбереш, кажи ми.

— Баща ми работеше здравата, за да спечели парите си. Не ги е откраднал.

— Руските олигарси не са откраднали парите. А страната.

— Отвратително.

— Шинекоките биха се съгласили.

Приближавахме Джин Лейн, която минаваше покрай Атлантическия океан.

— Защо искат да живеят тук? — попита Тес.

— Защото в Русия е гадно.

— Никога не съм била там. А ти?

— Не. Обаче съм ходил до Брайтън Бийч.

Мерцедесът зави наляво по Джин Лейн и ние го последвахме. По крайбрежния път не се виждаха никакви други коли.

Както казах, да следиш Иван е по-забавно, отколкото да следиш Абдул. Руснаците са яки купонджии и обикновено около тях се навъртат добре изглеждащи мадами. Не че това има някакво отношение към работата. Но ако ви се е случвало да киснете три часа пред някоя джамия и да чакате Абдул... разбирате ме какво искам да кажа.

Отдясно, откъм страната на океана, имаше огромни крайбрежни имения зад живи плетове и високи стени. Отляво се издигаха също толкова внушителни имения, които ставаха крайбрежни след някой ураган.

Веднъж през юни бях следил Петров дотук и знаех, че къщата на Таморов е в източния край на Джин Лейн. Знаех също, че Таморов организира доста щури забави. Петров и приятелчетата му си носеха сакове, така че се очертаваше да спя в минивана. Надявах се, че госпожица Фарадей не хърка.

Обадих се на Мат и Стив.

— Целта ще влезе в крайбрежно имение на име Тайдс. Ние не.

— Ясно.

— Лепни се за онзи тип и когато завие, спри — казах на Тес.

Тя кимна и се нареди плътно зад мерцедеса.

Големият двоен портал на имението на Таморов приближаваше. Беше отбелязан с месингов знак с надпис ТАЙДС. Мерцедесът намали и без никакъв мигач зави към портала, който вече се отваряше електронно, което означаваше, че руснаците са се обадили, за да обявят пристигането си, и са предупредили охраната, че ги следят.

Тес спря срещу входа и видях зад портала двама едри типове, облечени в черно като Батман. Опитаха се да ни разгледат през затъмнените стъкла. Не носеха открито оръжия, но бях сигурен, че са въоръжени.

Мерцедесът спря непосредствено след портала и от десния заден прозорец, където седеше Петров, се подаде ръка и ни показва среден пръст.

— Това беше грубо — каза Тес.

Свалих затъмнения си прозорец колкото да провра ръката си и да върна поздрава, като добавих едно: „Ебис в жопу“, или иначе казано, наври си го отзад.

— Какво каза?

— Пожелах им приятен ден — преведох. — Продължи петдесет метра напред и направи обратен завой.

Продължихме покрай имението, после Тес направи обратен завой на тясната пясъчна алея и спря, обърната към къщата на Таморов.

Мат и Стив последваха примера ни и всички слязохме от колите да се поразгъпчем.

От океана духаше приятен бриз и небето бе светлосиньо, тук-там с малки пухкави облачета. Над водата кръжаха чайки в търсене на обед, а слънцето беше малко на запад от зенита. Стомахът ми изръмжа.

— Не мога да повярвам, че онзи боклук ни показва среден пръст — каза Мат Конлън, който също бе бивш детектив от отдел „Убийства“ на НЙПУ.

— Направо ме вбесяват — добави Стив Пански, бивш служител от отдел „Контраразузнаване“ на НЙПУ.

Погледнах напред и видях, че двамата охранители на Таморов са излезли на пътя и ни гледат.

Стив извади фотоапарата си и го насочи към тях.

— Приличат на руснаци. Единият прилича на моя старец — обясни и им щракна няколко снимки.

— Добре — казах. — Ако питате мен, Петров ще остане тук през целия ден, а може би и през нощта.

Тес изглеждаше примирена с вероятността да останем тук до зори, но все пак попита:

— Не можем ли да се обадим да ни сменят?

— Нуждая се от извънредния труд. Тези типове понякога въртят номера, така че ако от имението излезе друга кола, трябва да кажем на местната полиция да я спре и да провери дали Петров не е в нея. А именно той е целта ни — напомних й. — Не мерцедесът или шофьорът.

— Ами Игор и Фрадков? — попита госпожица Фарадей. — Ако си тръгнат без Петров?

— Ако искаш, можеш да вземеш минивана и да ги проследиш.

— Да не се опитваш да се отървеш от мен?

— Мислех си, че имаш да гледаш мачове и да посрещаш съпруг.

— Това започва да става интересно.

Обърнах се към всички.

— Руснаците са основна сила и официално не са ни врагове, така че трябва да внимаваме да не предизвикваме инциденти.

Иначе казано, никакви ритници в топките. Но някое и друго „да ти го начукам“ може.

— Защо не се обадиш на някой висшестоящ за инструкции? — предложи Тес.

— Аз вземам решения на терен в зависимост от моята преценка на ситуацията.

— Добре. Реши ли кой ще ходи да обядва?

— Никой. Отивам да отстрелям няколко чайки. Ти искаш ли?

На нея май й писна от остроумието ми.

— Знам няколко деликатесни магазина в града, които изпълняват поръчки на адрес.

Най-добрата новина за целия ден.

Казахме какво ни се яде, Тес извади мобилния си телефон и намери в Саутхамптън магазин, който да достави поръчката на два автомобиля, паркирали на Джин Лейн.

— След половин час — уведоми ни тя, след като затвори.

Надявах се обядът да пристигне преди мерцедесът да се появи отново.

Тази работа ти осигурява много търчане, но и много свобода, все едно си пътуващ търговец. Ако резултатите ти са добри, никой в централния офис не пита какво правиш по цял ден.

Но ако си нещатен агент и прецакаш нещата, минаваш директно в режим на свободно падане и няма кой да те хване. Няма профсъюзи, няма преместване на друга работа. И аз нямам нищо против.

Междувременно целта ми се намираше зад затворен портал, което не означаваше, че съм я изгубил, а само че не мога да я виждам. Това е малко тревожно, но се случва и в крайна сметка Петров трябваше да се появи отново. Трябваше само да го видя, че се появява. Ако обаче се измъкнеше през задния изход, щяхме да си имаме проблем. А Петров разполагаше с петнайсетина километра плаж, на който да изчезне, както и с цял океан в ролята на заден изход.

Помислих си дали да не поискам наблюдение от въздуха или от вода, както се прави в подобни случаи. Но това можеше да се окаже прекалено. Петров представляваше основен интерес, но за разлика от някои от мюсюлманските ни мишени, не заслужаваше цял пълнител. Или поне така мислеха на Федерал Плаза 26 и по-нагоре.

И в този случай нещата вероятно бяха такива, каквито изглеждаха — полковник Петров е гост на Георгий Таморов, може би са си спретнали купон и Петров очаква с нетърпение да види цици във вана и да изпие няколко водки. Не е кой знае какво.

Оставаше само да се погрижим да не го изпуснем, когато си тръгне. Рано или късно щеше да потегли обратно към града. Поредният ден от живота на Василий Петров и Джон Кори.

Освен ако днешният ден не беше различен.

6.

Стояхме на тихия път, облежнати на минивана, пиехме бутилирана вода и хващахме малко тен. След Деня на труда^[1] повечето летни имения пустееха, но персоналът или собствениците са разбираемо параноични и ако някой ни видеше, можеше да извика ченгетата. Или ние можехме да извикаме ченгетата. Бяхме работили с местната и щатската полиция на няколко пъти във връзка с къщата на Таморов и други въпроси на националната сигурност и всъщност някои от местните и щатските служители бяха минавали на обучение във ФАТС и играеха ролята на наши местни сътрудници.

Светът се е променил и е станал по-малък. Няма място, което да е недостъпно за лошите типове, и лоши неща могат да се случат навсякъде. Дори тук, сред живите плетове и именията на богатите и силните.

Стив, който също като мен не е скроен за пасивно наблюдение, реши да вкисне настроението на руските охранители. Не насърчавам конфронтациите, но си падам по тях.

— Ако застреляш някого, ти ще изписваш кофите мастило.

Стив тръгна по пътя, а охранителите се оттеглиха зад портала и го затвориха.

Пуснах есемес на ръководещия агент:

Колата на целта влезе в къщата на Таморов
Саутхамптън. Има ли свободни екипи за смяна?

Нужно е време да получиш отговор, когато РА или някой друг от Федерал Плаза 26 трябва да отговаря на въпрос или да вземе решение, особено през уикенда и почивните дни, така че прибрах телефона си в джоба.

Стив вече беше при портала и се държеше провокативно, като правеше снимки през железните пръти.

Охранителите сигурно му викаха, макар че не можех да ги чуя от това разстояние. Чух обаче лай на кучета.

Както казах, наблюдението беше недискретно, така че известно общуване с другата страна е неизбежно или наложително — като онзи път, когато паркирах успоредно на една руска дипломатическа кола и не я пуснах, докато не дойде подкреплението. Но този път Стив малко прекриваше границите на протокола.

От друга страна, дискретното наблюдение е работа под прикритие, изисква много повече умения и потайност, но може да доведе до интересни резултати. Една от причините ГНД да сменя мишените си е лицата ни да останат непознати, така че да можем да станем дискретни или потайни, ако целта не ни е виждала преди. Бях следил полковник Петров и преди, но бях почти сигурен, че никога не ме е виждал отблизо. От друга страна, СВР можеше да са ме снимали от разстояние. Нищо чудно всички да имахме снимки един на друг, на които се снимахме един друг. Трябва да има и по-добри начини да си изкарваш хляба.

Стив приключи с дразненето на кучета и руснаци и се върна при колите.

— Вътре са паркирани десетина коли — каза и заключи: — Ще има купон.

— През юли използвах съседната къща за наблюдение — уведоми ни Мат. — Хубави хора. Не им пука за руските им съседи. Руснаците купонясваха цяла нощ. Имаше куп мадами. Голи от кръста нагоре.

Стив се оживи.

— Никога не си ми показвал тези снимки.

Мат се усмихна.

— Засекретени са.

Тес завъртя очи. Сигурно се надяваше, че агентите на ФБР са позитивни от бившите ченгета. За съжаление, така е. Ще й липсваме.

Е, очертаваше се дълъг ден. Едно от първите неща, които научавах по време на наблюдение, е да пикаеш всеки път, когато имаш възможност. Покрай пътя растеше висок папур и момчетата отидоха да го полаят. Тес засега беше добре.

Поръчката ни така и не идваше, но още няколко коли влязоха в имението на Таморов и Стив ги снима. После по Джин Лейн от Олд

Таун Роуд се появи микробус и се насочи към нас. Зад него имаше още два микробуса. Отстрани на единия забелязах думата КЕТЪРИНГ.

— Колко сандвичи си поръчала? — попитах Тес.

Тя не оцени остроумието ми по достойнство.

Излязох на пътя и вдигнах ръка. Микробусите спряха и отстрани на първия видях надпис ХАМПТЪН КЕТЪРИНГ.

Отидох от страната на шофьора и показах значката си. Прозорецът се плъзна надолу.

— Къде отивате? — попитах човека зад волана.

Той посочи напред.

— В Тайдс.

Бог или ми се усмихваше, или ми готвеше монументална катастрофа — нещо, което прави от време на време. С моя помощ.

— Имате ли нужда от барман?

— Не...

— Разбира се, че имате. Как се казваш?

— Дийн. Дийн Хамптън. Също като града.

— Интересно. Добре, Дийн...

Тес дойде при нас и ме попита:

— Какво правиш?

— Започвам да работя за Дийн.

— Нормален ли си?

Вече съм отговарял на този въпрос по време на интервюто ми пред ФБР. Обърнах се към Дийн, който беше облечен с широка бяла рубашка.

— Имаш ли резервна риза или нещо такова?

— Ъ-ъ-ъ, да. Няколко в последната кола. Но...

Мат и Стив също дойдоха и аз се обърнах към тях и Тес.

— Поговорете с този господин и се разберете. — Свалих кобура си, тъй като знаех, че руската охрана проверява за оръжия, и дадох пистолета и резервните пълнители на Стив. За всеки случай дадох на Мат значката и портфейла си — охранителите можеше да поискат да видят документите ни.

Мат и Стив не бяха сигурни, че идеята да помагам на Дийн за партито на Таморов е особено добра.

— Не искам да изгубвам целта — обясних аз.

— Знаем къде е, Джон — посочи Мат. — Достатъчно е да останем тук, докато не потегли отново.

— Може да потегли през задния изход.

Стив реши да се пише доброволец и каза:

— Ще дойда с теб.

— Току-що те видяха отблизо — напомних му.

— Видяха и теб да им показваш среден пръст — напомни ми Тес.

— Разпознали са само пръста.

— Може би трябва да го съгласуващ с ръководещия агент — каза Тес.

— Да искаш разрешение означава да търсиш отказ — казах ѝ и добавих: — Възраженията са взети под внимание. Край на дебата.

Мат също предложи да дойде с мен, но не се съгласих.

— Вие сте хайката — казах на екипа си. — Ще ви пусна есемес — да кажем, след час. Ако нямате вести от мен след два часа, елате да ме вземете.

Мат и Стив се спогледаха и Мат попита:

— Да се обаждаме ли на местната полиция за подкрепление?

— Само ако смятате, че не можете да се справите сами. Добре, да не бавим хората.

Тръгнах към последния микробус и Тес ме догони.

— Идвам с теб.

— Току-що ти казах нещо друго.

Тя ме задържа за ръката.

— Може да е опасно. Могат да те разпознаят. Мен обаче не ме познават и не знаят, че сме заедно. Някой трябва да ти пази гърба.

— Не е опасно — отвърнах търпеливо. — Ако ме разпознаят, просто ще ме помолят да се махна и Петров ще пусне оплакване до Държавния департамент. Няма да ме застрелят и няма да ме хвърлят на акулите.

— Но ако го направят, искам да го видя.

Много смешно. Но и дразнещо. От друга страна, както вече казах, Тес Фарадей е нещо повече от новобранец в ГНД, мечтаещ да постъпи във ФБР. И може би най-добрият начин да разбере защо иска да работи с мен и откъде е намерила кураж за тази работа, бе да мина на следващото ниво.

— Добре. Отърви се от документите.

Тя се върна при Стив и му даде портфейла си, после бръкна отзад под ризата си и извади кобур, който също отиде при документите.

— Откъде си се сдобила с това, по дяволите? — попитах я, когато ме настигна.

— Казах ти, че имам разрешително.

Не ми беше казала точно това.

Отидохме при последния микробус и аз я попитах:

— За кого работиш?

— За „Хамптън Кетъринг“.

Пуснах отговора покрай ушите си и отворих двойната врата на микробуса. На пода сред купища пособия седяха осем дами, всичките с бели рубашки.

— Буенос диас — поздравих, докато двамата с Тес се качвахме и затваряхме вратата.

В ъгъла имаше купчина покривки и до тях Тес намери две униформени рубашки, които облякохме върху дрехите си.

Микробусът потегли и ние седнахме на пода сред вероятно нелегалните чужденки, които и да знаеха английски, едва ли щяха да разкажат на руските охранители за двамата стопаджии.

— Имаш ли зелена карта? — попитах Тес.

Микробусът зави наляво и се раздруса на калдъръма преди алеята, след което чух хрущенето на чакъл. Колата спря и вратата се отвори.

Един от охранителите ни даде знак да слезем и всички се изсипахме на алеята. Другите два микробуса бяха спрели пред нас и персоналът от кетъринга се беше наредил на дългата алея, а двама охранители ги проверяваха с металотърсачи.

— Вземат телефоните — тихо каза Тес.

И наистина, мутрите прибираха телефоните на всички. Може би трябваше да го предвидя. Но щеше ли това да промени решението ми да вляза тайно? Не. Нямаше обаче да позволя на новобранката да дойде с мен.

Преброих осем охранители, в това число двамата при портала, плюс два черни добермана.

Извадих некстела от джоба си и го заключих, за да не влязат в указателя и есемесите. Тес направи същото и аз се отдръпнах от нея, за да не стане ясно, че сме заедно. Макар че ако трябва да съм реалист, малцина от останалите петнайсетина от персонала бяха толкова високи и розови като нас.

Онези с металотърсачите стигнаха до последния микробус и започнаха да проверяват. Откриха монети, ключове, религиозни медальони и едно джобно ножче, но не и пистолети.

Всички оставихме телефоните си в една кошница.

— Получи на излизане — увериха ни домакините.

Един от охранителите, които стояха на портала по-рано, ме изгледа, после погледна Тес, сякаш беше желиран бонбон в купа чили.

След което дойде при мен и каза:

— Портфейл.

— Няма портфейл.

Без дори да ме попита, той ме обискира. Задник.

Погледна отново Тес, после мен, сякаш ме е виждал — или може би средния ми пръст.

Дийн, който беше инструктиран от Стив и Мат, видя какво става и дойде при нас.

— Трябва да тръгваме — каза на руснака и си потупа часовника.
— Закъсняваме.

Руснакът се поколеба, после ни махна да се качваме в микробуса.

Мислено си отбелязах да предложа Дийн за наградата за добър гражданин.

Докато се качвахме, погледнах към имението на Таморов в края на дългата живописна алея. Беше триетажна модерна сграда, чисто бяла, с огромни затъмнени прозорци, които осигуряваха уединение на обитателите. Георгий Таморов определено се беше погрижил добре за себе си. Така де, говорим за крайбрежен имот на Джин Лейн в Саутхамптън за четирийсет или петдесет милиона и може би годишни данъци и такси за един милион — пари, които градът обича, без да обича източника им. Парите може и да не ти купуват почтеност, но ти осигуряват респект.

Качихме се в микробуса, вратата се затвори и потеглихме отново.

Тес изглеждаше малко обезпокоена.

Е, ще се посмеем добре на случката, след като излезем. Дори Кейт, която обича да следва правилата, ще ме поздрави за добрата инициатива. Може би. По-важното бе, че задачата и денят ставаха интересни. Мога да направя всяка работа интересна. Или стресираща.

[1] В САЩ Денят на труда се празнува през септември — Б.пр. ↑

7.

Трите микробуса влязоха в гараж за пет коли, в който имаше „Ягуар“ и „Бентли“. Гаражът бе свързан със сервизен вход и всички слязоха и започнаха да разтоварват храна и пособия. Нарамих една щайга домати и минах през склада в кухня с индустриални размери.

Вътре имаше неколцина души от персонала, предимно латиноамериканци, но също и няколко руснаци, сред които двама охранители от алеята, които наблюдаваха всички.

Тес, която носеше покривки, не приличаше на жена, която често върши подобна работа, но вероятно беше присъствала на достатъчно партита с кетъринг, така че не изглеждаше съвсем не на мястото си.

След като разтоварихме всичко, се захванахме за работа — рязане и кълцане, палене на печки и тъй нататък. Тес се захвана с краставиците, а аз измих марулите. Нямах никаква представа, че трябвало да се мият.

Някаква едра рускиня, която май беше главният готвач в имението, надзираваше приготвянето на „закуски“ — руската дума за ордъври, които за съжаление не включваха гушнати прасенца, както наричам кренвиршките. Що за парти е парти без гушнати прасенца? Умирах от глад, така че издебнах момент, когато дебеланата не гледаше, загребах с ръце хайвер от белуга за около двеста долара и го натъпках в устата си.

С Тес се опитвахме да бъдем полезни, но изобщо не можехме да се оправяме в кухня и дебеланата ме навика няколко пъти. Латиноамериканките обаче бяха мили и отзивчиви. Все пак ние с Тес биехме на очи и започнах да се опасявам, че ще ни разкрият. Двамата охранители непрекъснато ни хвърляха погледи.

Дийн видя, че сме пълни некадърници, така че ни направи свои лични асистенти и ни показва как да подреждаме украсата в чиниите. Тес използва момента да лапне едно твърдо сварено яйце. Спогледахме се и тя се усмихна, макар да виждах, че още е обезпокоена от това непредвидено тайно назначение.

След дваайсет минути имаше достатъчно пълни чинии, за да бъдат поднесени на гостите.

— Ще помогнем със сервирането — прошепнах на Дийн.

Той кимна и ми смигна заговорнически. Сигурно беше от ЦРУ — Централно ресторантьорско управление. И беше патриот. Две награди за добър гражданин за Дийн Хамптън.

Аз, Тес и още четири дами с подноси последвахме дебелия дама в сервизния коридор, водещ към огромната задна тераса, гледаща към океана.

Партито вече беше започнало и всеки държеше чаша шампанско в едната си ръка и цигара в другата. Огледах се за Петров, но вниманието ми бе отклонено от двайсетина млади жени по бикини и оскъдни сутиени. Дамите се въртяха около шкембести мъже на средна възраст, повечето по къси панталони и хавайски ризи. Като че ли нямаше съпруги, макар да беше приятно да видиш, че мъжете са довели дъщерите и племенниците си. Забелязах също, че всички говорят руски. Вече не се намирахме в Ню Йорк.

Наброих трийсетина мъже, включително трима с черни дрехи, които не пиеха. Таморов имаше много охрана, което означаваше, че се нуждае от нея.

На терасата беше разположен тики бар и двама бармани, които приличаха на руснаци, наливах шампанско. В средата на трийсетметровата тераса имаше плувен басейн, в който няколко млади дами топяха пръстите на краката си. В другия край имаше джакузи, засега празно.

Не виждах Петров, Фрадков, Дмитрий шофьора или Игор неизвестния и това леко ме разтревожи.

Освен това не виждах Георгий Таморов, когото бих разпознал от снимките от предишни наблюдения.

Всички сервитьори оставиха подносителите на една маса и руснаците се събраха като акули, надушили кръв. Измъкнахме се преди да са ни изiali и се върнахме в кухнята.

— Не виждам Петров или някой от другите — прошепна ми Тес по пътя.

— Правилно.

Взехме още подноси, изнесохме ги и прибрахме опразнените. След около четири тура храната започна да излиза по-бързо, отколкото

можеха да я изядат шопарите. Жените пък хапваха едва-едва.

Междувременно Петров, Фрадков, Таморов и Игор още не се бяха появили, но видях Дмитрий, което беше евентуален признак, че шефът му още е тук. Вече се беше преоблякъл в къси панталони и сандали и наваксваше с шампанското, така че приех, че няма да шофира известно време.

Вече поднасяхме ордьоврите и неколцина руснаци флиртуваха с Тес на английски. Чух един да я пита дали е ордьовър, или основно ястие, което сигурно беше страхотен лаф в Москва.

Аз, в качеството си на единствен мъж сервитьор, се погрижих за младите дами. И тъй като бях единственият, който беше по-висок, отколкото широк, станах популярен сред тях и те започнаха да проявяват интерес към моите закуски. Една поднесе чашата си шампанско към устните ми и настоя да пия. Подобни неща не се случват често в близоизточния отдел на ФАТС. Всъщност никога не се случват.

На петия или шестия тур между кухнята и терасата най-сетне видях Петров. Седеше на една коктейлна маса с Фрадков, Игор и Георгий Таморов. Всички бяха по къси панталони и тропически ризи, но само Таморов пиеше шампанско. Петров, Фрадков и Игор пиеха нещо, което приличаше на вода, макар че можеше и да е водка. Или не. Винаги наблюдавай онези, които не пият. Ако не са мюсюлмани или членове на Анонимни алкохолици, имат причина да не пият. Погледнах Игор, който се взираше в нищото с тъмните си дълбоко разположени очи. Приличаше на убиец.

Разнесох още закуски, отидох при бара и се обърнах към бармана, който говореше малко английски.

— Още водка за онези господа.

— Не водка. *Вода* — поправи ме той и напълни три чаши руска минерална вода от бутилка.

Не исках да се доближавам толкова много до Петров, затова помолих една сервитьорка да им отнесе питиетата.

Е, не можеш да разбереш много за човек, който не пие алкохол на парти. Понякога човекът просто иска да остане до края на купона, без да се тревожи дали ще може да вдигне самолета, ако му се удаде възможност.

Върнах се в кухнята. Дийн ми връчи още един поднос и попита:

— Как върви?

— Страхотно. Докога ще останем?

— Докъм полунощ. Когато слънцето залезе, купонът става малко щур. Скокове в басейна и така нататък.

— Всички ли се събличаме голи?

Дийн се усмихна пресилено весело. Сигурно се чудеше от коя служба съм. Бих му показал отново документите си, но бях дошъл тук чист. Между другото, с Тес бяхме тук вече около два часа и знаех, че трябва да се свържа с Мат и Стив, иначе щяха да нахлуят през портала с местната полиция.

Двамата охранители в кухнята седяха на една маса, ядяха туршия и гледаха футболен мач с руски коментар на плоскоекранен телевизор.

— Мога ли да използвам телефона? — попитах Дийн.

— Не.

— А *ти* можеш ли да го използваш? Например ако се наложи да поръчаш още маринована херинга или нещо подобно?

— Предполагам...

— Ще ти дам да се обадиш на един номер. Ще говориш с Мат. Кажи му за мобилните телефони и че Дж и Т са добре и че ще държим Вазелин под око, докато не дойде време да си тръгвате.

Дийн хвърли поглед към охранителите.

— Разбираш, че става въпрос за националната сигурност, нали?
— добавих.

Той кимна.

Казах му номера на мобилния на Мат и той го повтори.

Изнесох подноса на терасата, където Тес вече сервираше коктейли и обикаляше с поднос шампанско.

— Дийн каза, че по-късно всички се събличат голи.

— В какво ме замеси, по дяволите?

— Дойде по собствено желание — напомних й.

Тя продължи дефилирането с подноса.

Определено беше ден, в който нещата не бяха такива, каквито изглеждат. Тес Фарадей не беше сервитьорка и може би не работеше с мен, защото ме харесваше. И бе очевидно, че честите ѝ отбивания до дамската тоалетна по време на задача бяха и възможности да се обади по телефона — може би на съпруга си, но може би и на някой друг. И

Василий Петров не беше делегат по въпросите на правата на човека към ООН, а може би и не беше дошъл тук заради партито.

В края на всеки карнавал маските се свалят и научаваш кой кой е. А когато знаеш кой кой е, знаеш и кое какво е.

8.

Мина още около час, лицата на господата започнаха да се зачервяват, а дамите започнаха да надигат по-често шампанското, за да им станат мъжете по-интересни.

Отидох при парапета и погледнах към океана. Няколко моторници и платноходки плаваха успоредно на брега, а в синьото небе се носеха пътнически самолети. Един биплан прелетя ниско със закачен на опашката транспарант, на който пишеше: НЕДЕЛЯ ВЕЧЕР НА ЧАШКА В КРАЙБРЕЖНИЯ ГРИЛ НА САМИ. Ще го имам предвид.

Усетих, че някой стои от лявата ми страна. Погледнах и видях млада дама по сутиен, опряла лакти на парапета и загледана в океана с чаша шампанско в ръка. Кожата ѝ беше снежнобяла, а дългата права черна коса се спускаше под раменете ѝ.

Тя ме погледна с големи кафяви очи, усмихна се и посочи в посоката, в която се бяхме обърнали — на юг.

— Рушия.

Поправих географските ѝ познания.

— Натам — казах и посочих на изток.

— Да? Толкова далеч.

— Така е. Но днес Русия е тук.

Тя се разсмя. След малко каза:

— Аз съм Таша.

— Аз съм Джон — казах и преведох: — Иван.

Тя отново се разсмя, но изглеждаше малко тъжна или замислена. Предполагам, че ако трябваше да спя с някой от онези, и аз щях да съм малко оклюмал.

Тя повдигна чашата си към мен.

— Шампанско?

— На работа съм. Как мога да се свържа с вас след работа?

Тя ми даде номера на мобилния си телефон.

Преди да успея да я попитам дали не е зодия Риби, някой ме потупа по рамото. Обърнах се и видях лицето на Тес, което изобщо не

се усмихваше.

— Трябва да се върнем в кухнята — рязко каза тя.

— Имам още закуски...

Тес ми връчи празен поднос.

— Да вървим.

Казах на Таша „досвидания“ и тръгнах след госпожа Фарадей.

— Взех й телефона, защото утре може да се окаже потенциален свидетел за разпит — обясних.

Тес като че ли прие думите ми само донякъде, макар всичките до една да бяха самата истина, но каза:

— Охранителите те гледаха.

— Не ставай параноична като руснаците.

В кухнята привлякох вниманието на Дийн и хвърлих поглед към телефона на стената. Той кимна.

С Тес взехме поредните подноси.

— Дийн се е обадил на Мат и му е предал какво е положението — казах, докато излизахме.

— Дано само да не следят телефоните.

— Добра параноя. Петров, Фрадков и Игор не пият — уведомих я.

Тя явно разбра, че това може би е важно, и кимна.

— Ако Петров остане, когато от кетъринга си тръгнат, ще се скрия в някой килер или нещо такова и ще остана.

— Джон, преброиха всички ни на влизане и ще ни преброят на излизане.

— Вярно... но...

— Тръгваме си заедно.

— Всъщност ще правиш каквото ти казвам...

— Не знам как си оцелял толкова дълго.

— С хъс и мозък. Аз съм легенда — напомних й.

— По-добре не прекалявай.

Излязохме на терасата и Тес се отдалечи да предложи подноса пълнени яйца по руски на един руснак, който пъкна едно в своята уста и още едно в нейната. Надявах се, че поне тя се забавлява.

Отидох при басейна, където няколко дами, сред които и Таша, лежаха в шезлонги и си бърбеха на руски. Сигурно обсъждаха какъв страхотен купон би било, ако не им се налага да чукат всички гости.

Предложих на Таша горещия си колбас, но тя отказа, после поднесе въображаем телефон към ухото си и оформи с устни: „Обади ми се“. Другите дами се разкискаха.

Един от охранителите видя всичко това и ме фиксира с поглед.

Бясното плюскане беше намалило темпото си и неколцина раздути господа се носеха на надуваеми дюшеци в басейна. Половин дузина мъже и жени слязоха на плажа и заподскачаха край водата. Някакъв тип лежеше неподвижно на шезлонг на пясъка и една чайка провери дали не е умрял и става ли за ядене.

Може да се каже, че руснаците имат голям апетит за живот или че са развратни и декаденти, което е другата страна на същата копейка. Така или иначе, ставаха все по-уверени в себе си и в страната си. Рядко се е случвало империя да рухне толкова бързо и после да преживее също така бърз възход. Би трябвало да са щастливи от това и още по-щастливи, че не ги сритахме, когато бяха паднали. Но на мен ми се струва, че Путин и мутрите му още са бесни, че изобщо успяхме да ги повалим. Едва ли ще станем първи приятели в близко бъдеще.

Всичко стана, защото дипломатическият апарат и службите за сигурност във Вашингтон бяха луди на тема ислямски тероризъм, който ги занимаваше дотам, че да не обръщат внимание на всичко това. Или ако обръщаха, не им беше приоритет. Руснаците обаче имат за приоритет да го наврат на Америка. Когато гледам типове като Петров и ги сравнявам с терористите, които следях и разследвах години наред, нямам никакво съмнение кой е най-опасният противник.

Следобедът плавно мина в привечер и слънцето се спусна към западния хоризонт. Забелязах, че барманите вече сервират предимно твърд алкохол, но Петров продължаваше да кара на вода, както и Фрадков и Игор. Георгий Таморов обаче обръщаше водките с лед; същото правеше и Дмитрий, който явно знаеше, че тази нощ няма да кара обратно към града.

Признах си, че е възможно Петров и спътниците му да са дошли наистина само за партито. Това изглеждаше по-логично от всичко друго, което можех да подозирам или да си представям. Или ако *наистина* имаше нещо, то щеше да стане по-късно, при закрити врати, и аз никога нямаше да науча за него. Особено щом всички говореха на руски. А и да бяха намислили нещо, то едва ли имаше нещо общо с националната ни сигурност — по-скоро щеше да е свързано с пари или

Георгий Таморов щеше да поиска някаква услуга от Василий Петров, какъвто обикновено е случаят, когато богат олигарх ухажва някой като полковник Петров от СВР. Може би Таморов искаше някой конкурент да бъде сполетян от нещастен случай. Милион швейцарски франка биха уредили работата.

Според сведенията ни за Георгий Таморов той прекарваше повечето си време в Ню Йорк и Лондон и беше свързан с икономическите интереси на Запада. Богатите пазят парите си и хора като полковник Петров обикновено изнервят хора като Георгий Таморов. Но ето че те бяха заедно, при това не за първи път. Защо?

Когато работех в Спецчастта за борба с организираната престъпност, наблюдавах мафията и понякога беше трудно да се разбере кой купува и кой продава. Така че беше възможно Георгий Таморов да не се опитва да купи нещо от полковник Петров, а Петров да се опитва да продаде нещо на Таморов. Например живота му. Или да му обяснява, че Таморов ще е в много по-голяма безопасност, ако полковник Петров му пази гърба. Може пък Таморов да беше вбесил с нещо важните клечки в Кремъл и те да бяха пратили Петров тук, за да го очисти.

Възможните причини олигарх милиардер и убиец от СВР да се правят на приятели бяха безброй. Но, както казах, мисленето за всичко това не влизаше в ограничената ми длъжностна характеристика.

Погледнах отново Василий Петров на гаснещата светлина. Не приличаше на човек, дошъл за партито. И ако беше сключил сделката си с Таморов, би трябвало да си тръгне. Но не си тръгваше. По-скоро сякаш чакаше нещо. Или някого.

Инстинктът ми подсказваше, че съм постъпил правилно, като съм решил да остана по-близо до този тип.

Петров забеляза, че го гледам, и вдигна чашата си.

Отидох до бара и му донесох още една минерална вода. Петров ме погледна, докато му я поднасях, и попита:

— Как се казвате?

— Джони Деп.

Той продължи да ме гледа, после се обърна и каза нещо на руски на Игор.

Игор кимна и ме погледна.

Като бивше ченге, занимаващо се с убийства, познавам убиеца, когато го видя, и току-що бях видял един такъв.

9.

Спусна се здрач и прислугата запали тонга факли и ветроупорни фенери, които осветиха просторната тераса с трептящата си светлина. Тонколоните изпращаха и Боби Дарин запя „Някъде отвъд морето...“, давайки тон за романтично и любовчийско настроение.

Дамите се освободиха от сутиените си в джакузито, а неколцина руски господа влязоха в плувния басейн au naturel. Слава богу, че жена ми не беше тук да види това. Или Грант, който едва ли би одобрил съпругата му да поднася питиета на голи мъже в басейн. Един дръвник, който се носеше на дюшек с вдигнат перископ, се опита да хване ръката на Тес, докато му поднасяше питие, но тя се оказа твърде пъргава за него. Сервитьорките латиноамериканки изглеждаха безразлични към голите задници в басейна и тресящите се цици в джакузито и продължаваха да си вършат работата дори когато руските господа се опитаха да вкарат по-младите сеньорити в басейна. Така де, имаше две дузини руски момичета, наети за целта, но мъжете винаги искат онова, което не могат да купят. Като заговорихме за това, някои мъже изчезнаха в къщата в компанията на млади дами, на които вероятно им бе платено предварително от домакина за услугите им.

Двамата с Тес отидохме на бара да изпълним поръчки и тя ми прошепна:

— Това започва да става малко неудобно.

— Няма идеална работа — отвърнах. — Мисли си, че присъстваш на коледно парти на Уолстрийт.

— Отивам в кухнята.

— Прави каквото искаш, стига да ти е удобно.

Тя се поколеба.

— Ще остана с теб.

Не бях видял и намек за наркотици, не бях надушил трева, момичетата изглеждаха пълнолетни, така че приех, че Георгий Таморов знае, че не бива да компрометира гостите си от ООН. Дори ако бях от нравствения отдел, нямаше да видя нищо незаконно тук — особено ако дамите го правеха от любов.

Все пак нямаше да е зле, ако успеем да компрометираме Петров и да го изритаем от страната — подобно нещо най-малкото щеше да оправдае безплатния труд, който полагаме. Междувременно трябваше да сервирам питиета на дами без горнища.

Тонколоните ревяха „Джеръмая беше жаба“ и бях в настроение за танци. Всъщност неколцина корпулентни господа се въртяха на терасата с някои от дамите, които май бяха решени да пият дотогава, докато партньорите им не станат красиви. Лошата светлина помагаше.

Поръчките ни бяха готови и докато двамата с Тес тръгвахме с подносите, пет дами, водени от Таша, застанаха на ръба на басейна, свалиха първо сутиените, после и бикините си и скочиха в пълен унисон в басейна, с което си спечелиха аплодисменти.

— Това вече е прекалено — рече Тес. — Джон? Джон?

— Ъ? О... не мога да ги гледам. Трябва ми по-добра светлина.

Тя изсумтя отвратено и се отдалечи.

Както и да е, последва руска клубна музика, която звучеше като лай на питбул, пиенето и танците продължиха и все повече и повече хора се събличаха голи и скачаха в басейна или в джакузито. Таша и още няколко дами сега седяха на косматите рамене на мъжете в басейна и играеха някаква игра с плажна топка. Не успях да разбера правилата, но ми се струваше, че всички са победители.

Таморов продължаваше да обръща ледена водка и пушеше като комин, а Петров и двамата му спътници просто седяха и водеха някакъв повърхностен разговор, без да обръщат внимание на голите жени. Явно умовете им бяха заети с по-важни неща. Всъщност забелязах, че Фрадков изглежда почти нервен, докато Игор беше спокоен и бдителен като питбул, очакващ заповед. Петров си погледна часовника, после погледна телефона за есемес.

Тес дойде при мен.

— Приготвят нов бюфет, така че отивам в кухнята.

— Добре.

— Ти идваш ли?

— Още вода наблюдение.

— Почини си, Джон. Ще ослепееш от това налягане на очите.

— Права си. Трябват ни повече факли.

Голата Таша стоеше на колене на раменете на един тип и протягаше ръце в очакване да ѝ подадат топката. Пасът беше неточен,

тя се пресегна още повече и падна във водата. Всички се разсмяха. Зачудих се каква част от ставащото трябва да включва в доклада си. Това ми напомни, че утре трябва да се обадя на Таша.

— Джон? Идваш ли?

— Тръгвай, ще те настигна.

Тя се обърна към къщата.

— Задръж — спрях я аз.

— Какво?

Кимнах към океана и тя проследи погледа ми.

Към нас се движеха светлините на плавателен съд. Намираше се на стотина метра от брега, а когато се приближи, чух звука на двигателя. Забелязах също, че един от охранителите на Таморов е на плажа и държи примигващо зелено фенерче.

Погледнах към Петров и на трептящата светлина видях, че е станал заедно с Фрадков и Игор. Таморов също се беше изправил и даваше заповеди на руски на охранителите си. Дмитрий, шофьорът на Петров, остана в басейна, сякаш предварително му е било наредено.

— Какво става? — попита Тес.

— Не знам. Но Петров знае.

Охранителите бързо подбраха някои от дамите, които си сложиха бикините и горнищата, грабнаха чантите си и се събраха при стъпалата, водещи към плажа.

Светлините приближиха още и на светлината на изгряващия полумесец видях, че съдът е дълъг седем-осем метра, с открита палуба и мъж зад руля в кабина. Друг седеше до него.

— Движи се право към брега — отбеляза Тес.

— Така изглежда.

— Кой са тези?

— Не знам.

Не усещах никаква опасност и беше очевидно, че лодката е очаквана. Въпреки това в моменти като този усещам особено силно липсата на оръжието си.

— Иди в кухнята — казах на Тес. — Пробвай да се обадиш на Мат. Трябва ни авиация и екипи на вода.

Тя се поколеба.

— Нека видя какво става, за да знам какво да кажа.

Не исках да споря с нея, пък и не ми се вярваше, че ще успее да се добере до телефона.

Охранителите на терасата започнаха да дават знаци на десетина жени, сред които и Таша, да слязат по стълбите.

Тръгнах небрежно към тях, като събирах празните чаши. Тес ме последва.

Таша се канеше да слезе по стълбите, когато стигнах до нея.

— Къде отивате? — попитах я тихо.

Тя ме погледна и сви рамене. Един охранител застана между нас и я побутна да тръгва.

Жените слязоха по дългото дървено стълбище на плажа. Някои изглеждаха безразлични, а други недоволни, че напускат партито, но повечето изглеждаха развълнувани от предстоящата разходка с лодка. Може би Таша си мислеше, че се връщат в Русия.

Охранителят се обърна към нас с Тес и ни даде знак да се връщаме на работа.

Отидохме в другия край на терасата в едно тъмно ъгълче и загледахме как жените вървят по широкия плаж към водата. Лодката беше на десетина метра от брега и когато приближи, видях, че има тъп нос и е широка — изглеждаше по-подходяща за влекач или работна лодка, отколкото за яхта за забавления.

Гостите на Таморов и дамите, които останаха, сега се бяха наредили на парапета, бърбреха, смееха се, махаха и викаха на приятелките си на плажа, които им махаха в отговор.

Погледнах към мястото, където стояха Петров, Фрадков и Игор, но тях вече ги нямаше. После ги видях да излизат през плъзгащите се стъклени врати на къщата, облечени в панталони и ризи и със саковете в ръце. Тръгнаха към стълбите, без да се сбогуват с домакина си. Това не беше добър знак.

Погледнах пак към лодката и видях как стига до пясъка. Очаквах някой да хвърли въже от брега или борда, но лодката продължи напред и видях, че е амфибия. Колелата започнаха да хвърлят пясък, после плоскодънната лодка се изкачи на брега и спря. Видях също, че по блестящия бял корпус от фибростъкло няма опознавателни знаци — никакво име и номер, което беше странно, ако не и незаконно, и отново останах с впечатление, че гледам работен съд.

Охранителите подкараха жените — общо дванайсет — към лодката и те започнаха да се качват по късата стълба, която беше спусната през борда. Вторият мъж помагаше на пийналите дами и ги настаняваше на пейките покрай двете страни и кърмата.

Петров, Фрадков и Игор вече бяха на плажа и вървяха към амфибията. Няколко минути по-късно се качиха на борда. Лодката направи обратен завой и почна да се отдалечава.

— Май току-що изпусна руснака — каза Тес.

10.

С Тес бързо се върнахме в кухнята, отидох направо до телефона и набрах номера на Стив. На второто позвъняване космата ръка се пресегна над рамото ми и прекъсна връзката.

Погледнах назад към едрия руснак и обясних:

— Трябват ми още гъби.

— Никакви обаждания.

„Ебис в жопу“.

Добре, двамата с Тес си намерихме някаква работа в кухнята. Минута по-късно намерих Дийн.

— Трябва да се отделим.

Той кимна и каза:

— Отнесете щайгите с мръсни кърпи в микробуса.

Грабнахме по една щайга и тръгнахме към сервизния изход.

Двамата охранители ни хвърлиха бърз поглед и отново насочиха вниманието си към телевизора.

В гаража се освободихме от покривките и обмислихме следващия си ход. Нямаше как да минем през портала, така че се налагаше да прескочим оградата на съседния имот.

Свалихме униформените си рубашки, метнахме ги в единия микробус и бързо се изнесохме от гаража.

Имотът на Таморов се делеше от съседния от гъст храсталак, зад който различни висока ограда. Погледнах към алеята и видях двамата охранители, на стотина метра от нас, да седят на столове под стълбовете за осветление при портала. Доберманите бяха при тях.

— Тръгвай — каза Тес.

Изтичах през алеята в храсталака, следван плътно от Тес. Доберманите, които бяха по-умни и по-бдителни от водачите си, се разляха.

Проврях се през гъсталака и стигнах до дъсчената сграда, която беше висока два метра и половина. С Тес започнахме да се катерим точно когато доберманите стигнаха храстите. Прииска ми се да се бях сетил да взема метър-два колбас от кухнята.

Както и да е, прескочихме и кучетата останаха да душат следата ни и да лаят неуверено след нас.

Съседното имение, което Мат беше използвал за наблюдение, изглеждаше тъмно, но изведнъж се включиха някакви охранителни светлини, може би задействани със сензори за движение.

Кучетата се разляха отново от другата страна на оградата. Чуха се гласове на руски.

— Няколко къщи по-нататък има свободен достъп от Джин Лейн до плажа — каза Тес.

Втурнахме се с всички сили към океана, изкачихме една дюна и се озовахме на плажа. Погледнах към водата, но не видях светлините на амфибията. Обърнах се назад към къщата на Таморов, която бе на стотина метра от нас, и различих хората, движещи се по осветената от факли тераса.

Не забелязах никой да приближава към нас. Плажът също пустееше. Продължихме на изток, като се движехме в тръс, сякаш си правим джогинг на лунна светлина.

— След следващата къща можем да излезем на Джин Лейн — каза Тес. — Районът ми е познат.

Номерата на измъкването също й бяха познати, сякаш ги беше учила — или може би ги беше овладяла покрай брака си с Грант.

Стигнахме алеята, която минаваше между две имения нагоре към Джин Лейн. Видях колите ни паркирани на мястото, където ги бяхме оставили, и поехме обратно към къщата на Таморов.

Стив и Мат изскочиха от микробуса с извадени пистолети, но после ни познаха.

— Какво става?

— Петров се качи на лодка.

— Мамка му!

— Гонят ли ви? — попита Стив.

— Не. Дай ми телефона си.

Той прибра глока и ми даде некстела си. Влязох в указателя и затърсих номера на Скот Калиш, капитан от Морския отдел на полицията в Съфолк, който ми беше човек за свързка, докато бях във ФАТС.

— Нямах телефона на Скот Калиш.

— Аз го имам — каза Мат, набра номера и ми даде телефона си.

— Трябва да се обадиш на ръководещия агент или на дежурния — каза Тес.

— Не. Трябва по-скоро да открия лодката.

Скот Калиш вдигна.

— Скот, Джон Кори съм.

— Здравсти, Джон. Какво става?

— Трябва ми малко помощ.

— Тук сме, за да служим и закриляме, нали знаеш.

— Добре. Виж, сега съм към ГНД...

— Кой?

— Групата за наблюдение на дипломати.

— Без майтап?

— Намирам се в Саутхамптън, на Джин Лейн, и следя един руски дипло...

— Аз пък съм си вкъщи и гледам повторението на „Закон и ред“.

— Страхотно. И въпросният дипломат току-що ми се измъкна.

— Гадост.

— Именно. — Разказах му накратко за дългия си ден. — Амфибията се насочи на юг от къщата на Таморов. Бял корпус, без отличителни знаци, двучленен екипаж, дълга около седем метра, закрыта кабина, открита палуба, бордов двигател, развива десетина възела.

— Вече може да е на няколко километра от брега.

— Именно. Затова искам да вдигнеш по спешност няколко екипа от Морското бюро и авиация.

— Добре... и кой е на борда?

— Полковник Василий Петров, официален резидент на СВР, както и двама негови хора, Павел Фрадков и един неизвестен.

— Това го разбрах. Не спомена ли десетина млади дами по бикини?

Завъртях очи.

— Да.

— Чудесно. Включвам се в издирването.

— Скот...

— Добре де, заемам се. Какво е положението?

— Просто поемим наблюдението. Целта има дипломатически имунитет...

— Знам. Да е извършил или да е заподозрян в някакво престъпление?

— Ами... може би дрога — излъгах. — Няколко момичета може да са непълнолетни. Освен това тримата руснаци са извън позволения им радиус без разрешение.

Освен това Петров ми показва среден пръст, но това не беше лично. Добре де... всяко наблюдение става лично.

— Значи искаш просто да го открием и да го следим.

— Да. Без арести.

— Добре. Ще се обадя и на пристанищните власти в района.

— Добре, но не мисля, че лодката е тръгнала към някое пристанище, Скот. Подозирам, че се е насочила към някой голям кораб.

— Откъде знаеш?

— Когато потегли, не се движеше успоредно на брега.

— Понякога на лодките им е нужно да се отдалечат от прибой и плитчините.

— Да, но...

— Джон, от думите ти излиза, че тези руснаци отиват от един купон на друг. С дванайсет мацки на борда — напомни ми той.

— Да. Но купонът може да е на *кораб*.

— Възможно е — съгласи се той. — Доста богаташи излизат извън разрешената зона от пет километра. Дрога, хазарт, проститутки. Открит купон в открито море.

— Да. Така че да намерим лодката...

— Но тя е амфибия, така че може да излезе където си поиска на сушата.

— Знам, Скот, точно затова се нарича амфибия. Но си мисля...

— Долавям някакво напрежение в гласа ти, Джон. Какъв е проблемът?

— Просто изпуснах шибания тип, когото трябваше да следя.

— Да. Случва се.

— Не и на мен.

— Добре... значи не става въпрос за националната сигурност.

Това беше нещото, което Скот Калиш, човекът на ФАТС, искаше да знае със сигурност. Нямах желание да го баламосвам, затова отговорих донякъде правдиво.

— Нямам преки сведения за подобно нещо. Но Петров е от СВР.

— Каза го вече. Добре, ще дам на случая приоритет и ще кажа, че може би СВР са измислили нещо и трябва да мобилизираме всичките си ресурси. Но в общи линии оставам с впечатлението, че просто ти помагам в напечен момент.

— Да. Задължен съм ти.

— Вече си го отбелязах. Какво става, когато изпуснеш целта си? — поинтересува се той.

— Професионално нищо особено. От лична гледна точка, изпадам в дълбока депресия.

Калиш се разсмя.

— Ако амфибията му излезе някъде на сушата, на яхтклуб, частен кей или дори направо на плажа, все едно прави десант, ще я намерим.

— Знам, че ще я намериш. Но наистина си мисля, че отива на среща с някакъв кораб. Ако Петров отиваше на парти на сушата, щеше да използва колата и шофьора си — обясних логично. — Няма да му трябва амфибия, Скот.

— Трябва му амфибия, за да закара толкова мадами. Може пък партито да е на някой остров.

— Мисля, че е на кораб.

— Трябва да е доста голям кораб, за да има седемметрова лодка на борда.

— В такъв случай търси голям кораб.

— Може пък амфибията просто да откарва хората на по-малък кораб.

— Тогава търси малък кораб.

— Добре. Ще искаш ли твоите хора да се обадят на Брегова охрана?

— Нека си остане вътрешна работа.

— Ясно. По-добре горе да не знаят. Ще поемем нещата — увери ме той.

— Добре. — Дадох му номерата на Мат и Стив и обясних защо аз нямам телефон. — Телефонът на Мат ще е у мен.

— Върни се при Таморов и го стисни за топките — посъветва ме Скот. — Мога да ти пратя няколко детективи уж по подозрение за незаконни занимания.

Помислих си, но се съмнявах, че Георгий Таморов знае къде отива Петров. Подобно на ЦРУ, онези от СВР не дават информация, а само дезинформация. Дмитрий също нямаше да знае накъде е тръгнал шефът му. Можеха обаче да знаят *нещо*.

— После ще поговорим по този въпрос.

— Добре. И благодаря за доверието ти към полицията на Съфолк и за това, че ми прецака неделната вечер.

— За теб винаги.

— И, Джон...?

— Да?

— Не бави много обаждането до шефа си. Така си навличаме повече неприятности, отколкото имаме.

Не отговорих и той затвори. Благодаря за съвета, Скот.

Е, не ми се случваше за първи път да се нагърбвам с няколко неща наведнъж — да покрия задника си, докато покривам проблема. Но можеше да е за последно. Тих край, как ли пък не.

11.

Тес Фарадей не изглеждаше особено щастлива, че се обадих първо на ченгетата, а не на Федерал Плаза 26. Стив и Мат като че ли нямаха проблем с това и вярваха, че ще направя правилното — да покрия задниците на всички ни.

Важното бе, че съм задвижил машината и никой не можеше да открие грешка в това. Групата за наблюдение на дипломати имаше достъп до ресурсите на ФБР, но тези ресурси не бяха подръка тук, в източния край на Лонг Айланд. Пък и федералните по принцип се задвижват бавно — и понякога в погрешната посока. Подобно на всички местни ченгета, капитан Скот Калиш можеше да задейства нещата и си знаеше работата. Всъщност точно това беше целта на Антитерористичната спецчаст — да създава съюзи и връзки между федералните и местните правоприлагащи органи (синергия, както го наричат) за борба с тероризма на наша територия. Вярно, Василий Петров не беше терорист и аз вече не бях във ФАТС, но Петров беше задник, а днес вече го чувствах като хеморoid.

— Правилно постъпи, че се вмъкна вътре, шефе — каза ми Стив. — Но отдавна трябваше да докладваме.

Не отговорих.

— Ако Джон не беше отишъл там, щяхме да си седим и да чакаме излизането на черния мерцедес — посочи Мат. — Така че още сме в играта и ако полицията на Съфолк засече лодката, можем просто да продължим наблюдението.

Бях малко бесен на себе си, че не се подсигурих с наблюдение по море или въздух. Но както казах, руснаците не получават пълното обслужване, на което се радват мюсюлманските момчета. Скот Калиш също не беше развълнуван толкова, колкото щеше да е, ако в лодката имаше ислямски заподозрян. Това си е проблем на възприятието — руснаците не бяха убили три хиляди души на 11 септември. А онези тримата бяха с дузина мацки, което приличаше повече на руски купон, отколкото на въпрос на националната сигурност. И може да си беше точно това — купон.

— Ще изчакаме един час — казах аз. Ченгетата знаят как да нагласят графика по такъв начин, че да не изглежда, че са закъснели с доклада. Така де, понякога ти трябва малко време, за да си покриеш задника и да скалпиш добра версия. Освен това обаждането на ръководещия агент сега щеше да даде начало на надцакване между федералните и местната полиция — териториална война, която винаги води до хаос и объркване и никога до синергия. Аз работя за федералните, но си оставам детектив Джон Кори.

Погледнах Тес, която не беше ченге и искаше да стане федерален агент. Тя можеше да е проблем.

Но Тес е умна и съобразителна и разбира всички тези неща.

— Нямам представа какъв е протоколът и ме нямаше, докато си говорехте — каза тя.

Браво на теб.

— Говори ли с централата? — попитах Стив.

— Само получих есемес, в който ме питаха защо не си отговорил на последното съобщение на РА. Казах, че си легнал да спиш. Освен това Игор е идентифициран. Казва се Виктор Горски, агент на СВР.

— Защо ли не се изненадвам?

— Именно. Пристигнал е съвсем наскоро, преди две седмици, и работи в офиса на Петров.

— Доста плашещ офис за правата на човека се очертава.

— И според сведенията е работил с Петров в Чечня.

Кимнах. Полковник Петров наистина беше работил в Чечня. А когато се съберат кофти актьори, стават кофти неща.

— Ръководещият агент ще прати екип да ни смени по изгрев-слънце, ако още чакаме Петров да излезе от къщата на Таморов — добави Стив.

— Добре. Предполагам, не си споменал, че съм се заиграл с „Хамптън Кетъринг“.

— Не стана въпрос.

Кимнах. Мисията ми под прикритие, подобно на повечето огъвания на правилата, показваше или лоша преценка, или добра инициатива. Тепърва предстоеше да се разбере какво точно. Но всичко е добро, ако приключи добре. Или не е.

— Успяха ли да изпълнят поръчката ни? — попитах.

— Да, но изядохме сандвичите ви — призна си Мат.

— Когато микробусите излязат от имението към полунощ, поговорете с Дийн и му кажете, че е свършил чудесна работа, но ако изпусне и една шибана думичка за станалото, свършено е с него. И вземете личните му данни.

— Добре, може би и малко остатъци.

Пуснах коментара покрай ушите си.

— Ако мерцедесът излезе, обадете се на местната полиция да го спрат за някакво нарушение и ми се обадете. Същото се отнася и за всяка друга кола, която напусне имението.

— Отиваш ли някъде? — попита Стив.

— Трябва ми гориво. — Обърнах се към Тес. — Можеш да останеш, можеш и да дойдеш с мен.

— Твоя съм.

— Добре. Мат, ще задържа телефона ти.

Двамата с Тес си взехме документите, оръжията, моя портфейл и нейната чанта и се качихме в шевролета, като тя седна зад волана.

— Разкажи ми за пистолета — казах й.

Тя запали двигателя.

— Имам разрешително.

— От кого?

— Можем да го обсъдим по-късно.

Потегли бавно по Джин Лейн, покрай къщата на Таморов. Двамата охранители, които отново бяха седнали на столовете си, ни изгледаха, а доберманите се разлаяха.

Набрах номера на Таша, но веднага се включи гласова поща — на английски и руски. Не оставих съобщение и затворих. После звъннах отново на Калиш.

— Имам номер на мобилен телефон на лодката.

— Това опростява нещата.

Дадох му номера на Таша.

— Ще го дам за локализиране, но мога да ти кажа, че няма да е лесно, ако са още на вода — каза той. — Чий е номерът?

— На Таша. — Обясних професионалния си интерес към нея и добавих, че е възможно телефоните на всички дами да са конфискувани и вероятно с махнати батерии. После реших да проявя повече оптимизъм. — Петров няма представа, че двама агенти на ГНД са го видели да заминава с лодка и че имам телефона на едно от

момичетата. Така че дори да е конфискувал телефоните, може и да не си направи труда да махне батериите.

— Ще опитаме. Междувременно задействах лодките и авиацията.

— Благодаря.

Затворихме.

— Ако Петров не е махнал батериите, трябва да се върне в шпионското училище — каза Тес.

— Имал съм заподозрени, които са правили и по-големи тъпотии.

— Руски разузнавачи ли бяха?

— Занаята на Уолстрийт ли си го учила? — отвърнах с въпрос.

— Гледам шпионски филми.

Като стана дума за мобилни телефони, нашите бяха в кошница и чакаха да си ги вземем от охранителите на Таморов. Ако не го направехме — или много преди това, — те щяха да разберат, че двама от кетъринг персонала са се измъкнали. Но как щяха да го изтълкуват? И дали щяха да го споменат на Таморов? Не и ако искаха да запазят работата си. Така мислят и действат руснаците. Ние също — понякога.

Колкото до самите телефони, те бяха кодирани и безполезни, но нямаше да се изненадам, ако ги видя за продан в Брайтън Бийч.

Като стана въпрос за това, независимо от развитието на нещата трябваше да уведомя Федерал Плаза 26, че сме изгубили държавните телефони. Което означаваше още писане на обяснения. Но пък, от друга страна, не можеха да ни търсят, което не беше задължително лошо нещо.

— Искаш ли да се обадиш на мъжа си? — попитах Тес.

— По-късно.

Тя излезе обратно на шосе Монтоук и спря на местна безименна бензиностанция с две колонки и с най-високите цени на бензин в Северна Америка. Слязох и напълних резервоара със служебната кредитна карта. Споменах на Тес, че моментът е подходящ за посещение на тоалетната, но тя предложи да отидем в един ресторант наблизо.

Тръгнахме на запад по шосето и спряхме на паркинга на „Саутхамптън Дайнър“, денонощно заведение, в което съм бил и в което Тес е имала много ранни закуски след нощни партита, както

сама си призна. Няма нищо по-добро от кафето и бекона за изтрезняване.

Влязохме в скъпия ресторант, който беше почти празен в тази неделна вечер през септември. Погледнах си часовника — 21:21. Отдавна работех извънредно и краят още не му се виждаше.

Избрахме си тихо сепаре в ъгъла.

— Трябва да отида до тоалетната — каза Тес, преди да седнем.

— Ще ти поръчам кафе.

— Дай ми телефона.

— Трябва да проведе няколко разговора. Използвай телефона на заведението.

— Искам да пусна есемес на Грант.

Дадох ѝ телефона на Мат и тя тръгна към тоалетната.

Е, вече определено си мислех, че Тес Фарадей работи на две места. Да видим... носи оръжие, прекалено наясно е с нещата и често изчезва, за да ползва тоалетната. Ако беше от Службата за професионална отговорност на ФБР, май щеше да се наложи да отговарям на въпроси на Федерал Плаза 26, след като приключим с това наблюдение.

Но аз работя от доста години с хора на ФБР и Тес Фарадей не ми приличаше на Феноменално Безинтересен Работник, както ги наричат ченгетата. Поведението ѝ беше различно — показваше някаква самоувереност, а и не използваше побъркващия жаргон на федералните.

Сервитьорката дойде с две менюта и аз поръчах две кафета.

Изпих своето, а Тес така и не се появи. Явно имаше проблем или с мехура, или със съпруга. Или нито с едното, нито с другото.

Слава богу, „Саутхамптън Дайнър“ имаше разрешително да продава алкохол и си поръчах второ кафе с бренди за дезинфекция. Смятам, че мога да пия, когато работя извънредно.

Изчислих шансовете на Калиш да открие онази амфибия или кораба, към който е тръгнала — или мястото, на което е излязла на брега. Имаше голяма вероятност лодката да бъде открита и Петров да е още на борда. Но ако това не станеше, Петров и двете му приятелчета вероятно щяха да се появят сутринта в къщата на Таморов, за да бъдат откарани обратно в града. Все пак колата и шофьорът бяха негови, така

че защо да се вкарвам във филми? Най-простото обяснение на онова, което виждаш, обикновено е вярното.

И все пак... Все си мислех как Петров, Фрадков и наскоро идентифицираният агент на СВР Виктор Горски седят на терасата на Таморов без никакво настроение за парти.

Или си въобразявах — с надеждата, че съм попаднал на нещо голямо.

Ако Кейт беше тук, щеше да каже точно това. Но също така щеше да изслуша и прецени информацията и да влезе в ролята на адвокат на дявола. Помислих си дали да не ѝ се обадя, но тя просто щеше да ми каже веднага да звънна във Федерал Плаза 26 и да моля за прошка, че не съм се обадил по-рано. Кейт мисли като човек от ФБР, а сега беше и началник. Освен това не искаше да чува от мен нищо, за което може да бъде разпитана от шефа си Том Уолш, който пък си беше сертифициран задник.

Тес най-сетне се върна и аз се поинтересувах:

— Как е домашният фронт?

— Добре.

— На кой друг се обади?

— Казах, че пускам есемес.

— Да бе, вярно. И на кого още пусна есемес?

— Отмених си часа при педикюриската утре сутринта. — Тя взе менюто. — Гладна съм.

— Кога ще разбера за кого работиш?

— Гладен ли си?

— Гладен съм за отговор.

Тя вдигна очи от менюто и ме погледна.

— Той ми каза, че си много умен.

— Кой ти го каза?

— Един твой стар приятел.

— Зададох ви конкретен въпрос, госпожо адвокат. За кого работиш?

— Всъщност ме попита кога ще разбереш. Отговорът е тази нощ.

— Кога тази нощ?

— Скоро. Имаш време за един бургер — увери ме тя.

— Това е добра новина.

— Това е единствената добра новина.

12.

Поръчахме си бургери и пържени картопки.

— И две „Будвайзер“ — добавих аз.

— На работа сме — напомни ми Тес.

— Работим извънредно.

Сервитьорката донесе бирите.

— Как се справиха „Метс“? — попита я Тес.

— Спечелиха и двете срещи.

Тес вдигна бутилката си и чукна моята.

— Нали ти казах.

Огледа се и се наведе към мен през масата.

— Относно онова, което каза на капитан Калиш, не бъди толкова сигурен, че Петров не знае кои сме.

Не отговорих.

— Освен това забелязаха, че проявяваш интерес към Таша — продължи тя.

— Могат да решат, че е личен интерес.

— Не и ако смятат, че си от онези от ГНД, които ги следяха от града. Не мислиш ли, че може да им е минало през умовете?

— Да не би да намекваш, че това е причината да вземат Таша на борда?

Тя не отговори пряко на въпроса ми.

— Мен ако питаш, изкарахме късмет, че не ни поканиха да влезем в къщата на разговор. Последван от еднопосочно возене с лодка.

— Прекаляваш с шпионските филми.

Тес наля бира в чашата си и се загледа в надигащата се пяна.

— СВР нито са глупави, нито прощават. — Усмихна се. — Май наистина прекалявам с шпионските филми.

Смених темата.

— Накъде според теб тръгна лодката?

— Не знам. Наистина е възможно да има среща с кораб. Или да излезе на брега. Така или иначе Петров създава впечатление, че сменя

един купон с друг.

— Да. И си води момичетата.

— И ще се върне при Таморов по-късно през нощта или сутринта.

— Да.

— И ако не бяхме влезли — продължи тя, — нямаше дори да разберем, че сме го изпуснали, и сега нямаше да се тревожим.

— Правилно. Само че влязохме и се тревожим.

— Следил си Петров и преди. Мислиш ли, че наистина крои нещо?

— Затова е тук, Тес.

— Това ми е ясно. Имам предвид дали не крои нещо за *тази нощ*.

— Нямам преки или косвени сведения за подобно нещо.

— Но ако е замислил нещо голямо, какво може да е то?

Е, полковник Василий Петров беше убиец, но Тес Фарадей, новобранец в ГНД, не би могла да го знае, макар че работеше и за някой, който би могъл да го знае. И тъй като не знаех от кои е, отговорих:

— Подобен въпрос е далеч извън компетенцията ми.

— Но ти си работил години наред в Близкоизточния отдел на ФАТС и работата ти е била да мислиш, да анализираш, да правиш информирани предположения какво са намислили лошите.

— Те не бяха руснаци.

— Всички лоши са еднакви.

— Руснаците са малко по-изтънчени от Абдул. Не са терористи — напомних й.

— Но си съгласен, че са врагове, нали?

— Никой не е използвал тази дума на инструктажите.

— Тя се подразбира.

Явно госпожа Фарадей имаше нещо наум — сякаш беше научила нещо при дългото си посещение в дамската тоалетна и новината не е била добра. Е, нямаше смисъл да се чудя каква е, тъй като бях сигурен, че скоро ще науча. Затова отново смених темата.

— Какво научи днес?

— Ами, научих, че когато имаш проблем, трябва да се обадиш на полицията.

— Правилно. А когато *искаш* проблем, се обаждаш на ФБР.

Тя се усмихна.

— Можеш да махнеш ченгето от улицата, но не и улицата от ченгето.

— Точно затова ме наеха.

Тя отпи от бирата си.

— Харесваш ми.

— Ти ли го каза, или бирата?

— Аз го казах на бирата.

Усмигнах се.

— И какво става, ако изгубиш целта? — попита тя.

— Както казах на Калиш, нищо особено първия път. Но не бива да ти става навик. И никога не бива да губиш резидента на СВР.

— В този случай направи много повече от необходимото.

— Кетърингът е гадна работа — съгласих се аз.

Бургерите ни пристигнаха. Поръчах още две бири и нападнахме пържените картопки.

— Ще се обадиш ли на ръководещия агент? — попита Тес.

— Госпожо Фарадей, ако това беше упражнение, а аз бях ваш инструктор, щях да ви посъветвам да комуникирате *нагоре* по веригата, като започнете от човека на улицата.

— Покажи ми как се прави.

Написах есемес на Стив:

Нещо за докладване?

Няколко секунди по-късно получих отговор:

Нищо.

После писах на Калиш.

Нещо ново?

Той отговори:

Ще те уведомя, ако изникне.

— Трябва да се *обадии* на ръководещия агент — каза Тес.

— Права си. — Обърнах часовника си към мен и обясних: — Това е радиостанция. Кори към базата. Кори към базата.

Зачаках, но отговор не последва.

Тес поиска сметката и каза:

— Само затъваш още повече. Просто се обади, обясни ситуацията и кажи, че всичко е под контрол. Това е всичко, което искат да чуят.

— Бих искал да мога да им кажа, че местната полиция е открила целта.

— Аз пък бих искала да съм три килограма по-слаба.

А аз да ми е по-голям.

— Мисля, че трябва да се качим на някой катер и да се включим в издирването — казах. — Изглежда добре.

— Щом изглежда добре, значи е добре. Но първо... — Тя си погледна часовника. — Искам да се видя с един стар приятел.

Дори не си направих труда да попитам с кой, къде и защо. Платих сметката, излязохме и се качихме в джипа.

Тя потегли на изток по шосе Монтоук.

— Дано да е важно — казах.

— Знаеш, че е.

Добре. Значи новобранецът ми е влязъл в телефонната кабинка и е излязъл в образа на Супермен. Изумително.

Явно тази нощ ставаха повече неща, отколкото подозирах. И скоро щях да разбера какви са те. Или госпожица Фарадей криеше още трикове в ръкава си? Не сменяйте канала. Останете с нас.

13.

Тес зави надясно по тесен път и подмина табела:

РЕЗЕРВАТ ШИНЕКОК — ВЛИЗАНЕТО
ЗАБРАНЕНО.

— Намираш се на индианска територия — казах й.

— Срещата ни е тук. За паууау^[1].

— Добре. — Както посочих, ФБР могат да са малко скучни, но тези тук — и нямам предвид индианците — явно си падаха по драмите и постановките.

Пътят беше тесен, тъмен и неравен и Тес намали. После каза ни в клин, ни в ръкав:

— Уставът на Централното разузнавателно управление изрично забранява служителите му да работят на американска територия. Затова, както знаеш, ако проявяват интерес към някой на наша територия, хората на ЦРУ трябва да делят случая с ФБР. От друга страна, ФБР могат законно да действат в други страни. Например ти и жена ти сте били командировани в Йемен — напомни ми тя.

Не си спомнях да съм й го казвал. Но пък определено си спомнях Йемен. И знаех защо го споменава. И сега май знаех за кой стар приятел става въпрос. Затова скришом измъкнах глока от кобура и го пъхнах в джоба си.

— Освен това го има и разузнаването на Държавния департамент, което се ограничава с шпиониране на дипломати и така наречени дипломати, които всъщност са шпиони — продължи тя. — Като Василий Петров.

— Каква е целта на този монолог? — поинтересувах се любезно.

— ЦРУ, както всяка подобна организация, не обича да споделя или да предава важна информация или важни заподозрени на друга агенция — не спираше Тес.

— Не обича, е меко казано.

— Затова ЦРУ трябва да намери начини да действа свободно и законно на американска почва. Понякога, ако заподозреният е чуждестранен дипломат, ЦРУ работи с разузнаването на Държавния департамент, а в повечето случаи с ФБР. Например към Антитерористичната спецчаст има няколко служители на ЦРУ — напomini ми тя. — Мисля, че познаваш един-двама от тях.

— Да. — Съпругата ми всъщност беше убила един от тях. И може би беше спала с онзи гъз Тед Наш, преди да се ожения за нея. Но това не беше престъпление от страст, а при самозащита. Или поне така бе определено. ЦРУ обаче беше на друго мнение, а те имат дълга памет, както открих в Йемен. И може би тук щях да се уверя в това.

— В този случай представляващото интерес лице, Василий Петров, е дипломат — продължи госпожица Фарадей. — И кой следи най-внимателно полковника?

— Приятелката му?

Тя не обърна внимание на духовитостта ми и сама отговори на въпроса си:

— Твоята група. ГНД.

В известен смисъл разбирах всички тези глупости и увъртания — Петров представляваше интерес за ЦРУ и за Държавния департамент и те дележаха случая, за да може ЦРУ да работи законно на територията на Щатите. А моята служба, Групата за наблюдение на дипломати, беше удобен и добре разположен съюзник. Но вместо да ни помолят за помощ, ЦРУ или РДД вкарват в ГНД свой човек. И *voilà!* Тес Фарадей става мой новобранец.

— Е, от ЦРУ ли си, или от РДД? — попитах.

— Има ли значение за кого работя?

— Нали питам?

— И за двама ни е по-добре да не знаеш. В случай че те попитат по-късно.

— Ясно. — Задахдох друг въпрос: — Какво искаш от мен?

— Ами, ти задейства нещата за намирането на Петров, а капитан Калиш, който разполага с големи ресурси, работи добре с теб.

— Значи съм човекът на мушката.

— Ти си човекът за работа. — Тя спря джипа на самотен участък от пътя и погледна часовника на таблото. — И си много умен.

Пропуснах последното покрай ушите си.

— В какво е заподозрян Петров?

— *Ти* в какво мислиш?

— Ами, както вероятно знаеш, той е нещо като лош Джеймс Бонд с разрешително да убива.

— Знам го.

— Добре.

Оказа се, че инстинктът ми е бил прав — наистина се бях натъкнал на нещо голямо. Нещо, с което се занимаваха ЦРУ и РДД и което можеха да споделят или да не споделят с ФБР. Освен това инстинктът ми за Тес Фарадей също се оказа прав — тя не беше онази, за която се представяше. Тя бе подставено лице — нещо като паразит, прикрепен към Групата за наблюдение на дипломати. Е, май се изразих малко грубо. Освен това изпитвах облекчение, че не е от Службата за професионална отговорност на ФБР. С ЦРУ можех да се оправя. И накрая, бях малко бесен.

Не знам защо ми пукаше, но казах:

— Разкажи ми историята си.

Тя помълча известно време.

— Всъщност не съм адвокат, но професията е подходяща за кандидат за ФБР. Въпросът малко ме тревожеше — сподели тя. — Ти си женен за адвокат, а професиите трудно се имитират.

— Не и ако си адвокат. Те го правят непрекъснато.

Тя се усмихна и продължи:

— Вярно е, че съм от Латингтаун и семейството ми наистина има къща в Хамптънс.

— Повече ме интересува дали наистина си от „Метс“?

— Само „Метс“!

— Това е разочароващо.

— Мислех, че сме от един отбор.

— Трябва да поработиш върху играта си — казах, за да й спукам самочувствието и защото бях бесен.

— Тя не е силната ми страна.

— Личи си. А аз трябва да намеря целта си и не постигам особен напредък. Така че...

Некстелът ми — некстелът на Мат — избръмча. Погледнах съобщението с надеждата, че е от Калиш. На екрана обаче пишеше само:

Тук съм.

Предположих, че неясното съобщение е за госпожа Фарадей, и й го показах.

Тя кимна.

— Добре. Освен това, ако се чудиш, Грант не съществува. Но ако съществуваше, щеше да бъде ревнивец и щеше да ми звъни по цял ден и трябваше непрекъснато да тичам до тоалетната, за да говоря насаме с него.

Изпитах облекчение, че мехурът й е наред.

— Не обичам да ме водят за носа, госпожице Фарадей — ако това е истинското ти име.

— Истинското е. — И добави: — Разговорите ни ми допадаха.

— В някакъв момент трябва да видя документи. Включително разрешителното ти за оръжие. В противен случай ще ти конфискувам пистолета. И ще те арестувам.

— Картата ми е у човека, с когото ще се срещнем.

— Дано да е. Сега вече трябва да се обадя на ръководещия агент — уведомих я и започнах да набирам. — За да си покрия задника и да докладвам разговора ми с теб.

Тя сложи ръка върху моята.

— Погрижих се. Покрит си. Но можеш да се обадиш на Мат и Стив, ако искаш, както и на капитан Калиш.

— Много мило от твоя страна.

— Джон... положението вече не е в твои ръце. Не е в ръцете и на ФБР. Но ние бихме искали да работиш с нас и да поддържаш контакт с екипа си и с твой човек Калиш.

— Кой *ние*?

— След малко ще научиш.

— Каква ми е изгодата?

— Това ти е работата.

— Току-що каза, че не е.

— Делим работата.

А аз, Джон Кори, бях неуправляем и непредвидим тип, който трябва да се държи изкъсо.

— Да те питам нещо. Имате ли причина да смятате, че Василий Петров е на някаква мисия тази нощ?

Тя помълча няколко секунди.

— Не мислим, че точно сега се е захванал с нещо. Но пък и двамата забелязахме, че Петров, Фрадков и онзи, когото наричаше Игор, Горски, се държаха наистина странно у Таморов. После заминаха с амфибията, така че минаваме от рутинно наблюдение към... ами, може би към нещо интересно. Или може би нищо. — И добави: — Точно затова следиш подобни типове.

Точно така. Следя ги, за да видя с кого се срещат, кого познават и как прекарват времето си извън дома и офиса. И от време на време изниква нещо интересно. И го докладвам със съответните снимки. И тук работата ми свършва и нещата се поемат от агент на ФБР. Тази нощ обаче май мога да пренапиша длъжностната си характеристика. Стига да искам.

Пуснах есемес на Стив:

Нещо ново?

Всичко е тихо — отвърна той.

Написах на Калиш:

Някакъв успех?

Ти ще научиш пръв — гласеше отговорът му.

Как беше възможно при издирване по въздух и море да не открият седемметрова амфибия, тръгнала от известна точка и в известно време? Може лодката вече да е качена на борда на някой кораб и покрита с брезент. Или да е спряла на някой пуст плаж. По-важното бе защо Петров беше напуснал партито на Таморов с лодка?

Всичко — лодката, момичетата и пиячката — говореше за приятна разходка, може би до някой малък остров или кораб за забавления. И може би наистина беше така.

— Само за протокола и за да те умилостави донякъде, наистина поисках да бъда прикрепена към теб, а не към някой от десетките други водачи на екипи, които следят руснаците — уведоми ме Тес. — И ще ти кажа защо. Защото си много добър в онова, което правиш. И защото наистина ми харесва да работя с теб.

Не отговорих.

Тя превключи на скорост и продължихме по тесния път.

— Да съм казал, че искам да работя с вас? — попитах.

— Само се срещни с човека и го изслушай. После решавай — отвърна тя и добави: — Време е за връщане в кошарата.

Е, внимавай какво си пожелаваш. Продължихме по неравния път на резервата към мястото за паууау.

Тес се взираше в мрака. Накрая фаровете осветиха два каменни стълба и железен портал, който беше отворен. Тя зави между стълбовете и фаровете осветиха редица надгробни камъни.

— Това е мястото — каза Тес. Погледна компаса на шевролета и със забележително шофьорско умение обърна колата към изхода. После изгаси двигателя и потънахме в смълчания мрак.

[1] Индианско съвещание. — Б.пр. ↑

14.

Понеже беше професионалист, госпожица Фарадей натисна копчето за изключване на вътрешното осветление, преди да отвори вратата.

Понеже детектив Кори също беше професионалист, казах:

— Дай ми ключовете и пистолета си.

Тя ми подаде ключовете, след кратко колебание извади пистолета от кобура и ми го подаде с дръжката напред.

Носеше стандартен „Глок“ 40-и калибър. Прибрах го в джоба си.

— Тъй като попита, последният ми съвет във връзка с оръжието е никога да не се забъркваш в ситуации с въоръжен човек, на когото нямаш доверие.

— Съжалявам, че се чувстваш по този начин.

— Да вървим. Остави вратата отворена.

Тес слезе от шевролета и остави вратата отворена, в случай че на някой от нас — и по-точно на моя милост — му се наложи да се изнесе по спешност.

— Води.

Тя тръгна по пътека, застлана с натрошени миди, които хрущяха под краката ни. Извадих глока си и я последвах, като поддържах метър и половина разстояние помежду ни.

Гробището бе слабо осветено от полумесеца и високите дървета хвърляха лунни сенки по надгробните камъни и пътеките. Морският бриз шумолеше в клоните и създаваше впечатление за движение по земята.

Когато някой ти каже, че иска да се срещнете с някого, човек обикновено си представя един човек. Възможно е обаче да те чакат неколцина. Днес не беше първият път, когато любопитството ми надделяваше над обикновено добрата ми преценка на положението.

— Направо е Шинекок Бей — тихо каза Тес. — Там трябва да спрем.

Продължихме по пътеката. Надгробните камъни не бяха достатъчно големи да скрият някого, но пък дърветата бяха доста

дебели. Отпред видях отражението на луната да искри в залива.

Теренът започна да се спуска към водата и скъсих разстоянието помежду ни.

Тес погледна назад и видя, че вървя с пистолет в ръка.

— Успокой се, Джон.

— Продължавай напред.

Тя продължи и стигнахме края на гробището, на двайсетина метра от брега. Тес спря, обърната към осветения от луната залив.

— Толкова е красиво тук.

Погледнах наляво и надясно, зад себе си, после към залива. На отсрещния бряг, на около пет километра от нас, се намираше постът на Брегова охрана и мостът Понког Бридж, който свързва Лонг Айланд с бариерния остров, на който можех да различа големи крайбрежни имения.

Хрумна ми, че амфибията на Петров разполага със стотици километри бряг, където да спре — плажове, заливи, заливчета, потоци и блатисти местности.

Но изгубването на Петров можеше да се окаже най-малкият ми проблем за тази нощ.

Тес се обърна към мен и отново погледна глока в ръката ми.

— Разбираш, че ако това е капан, пистолетът няма да ти свърши никаква работа.

— Да се обзаложим ли?

— И освен това се надявам, че разбираш, че... е, че искрено започнах да те харесвам.

Нямаше какво да й отговоря.

— Просто за да изясним нещата, не съм омъжена. И ако трябва да съм честна, съжалявам, че ти си семеен.

Честно, ако тръгна да изневерявам на жена си, определено бих го направил на гробище с жена, която ме е лъгала месеци наред. И за да направя нещата по-вълнуващи, току-що я бях обезоръжил и чакахме появата на тайнствен непознат. Прииска ми се да си бях взел белезниците.

Добрата новина (ако имаше такава) бе, че личният интерес на госпожица Фарадей към мен не би могъл да бъде прелюдия към засада. Макар че тя сигурно искаше да сваля гарда си.

— Джон?

— Разбираш, че става въпрос за проблем с доверието.

— Разбирам. Затова ти предлагам да се върнем на темата по-късно, когато всичко това остане зад нас.

— Е... аз съм щастливо женен.

— Сега кой лъже?

Това донякъде ме вбеси, но тя беше права — макар да не знаех откъде го знае.

Телефонът избръмча и погледнах есемеса:

Зад вас съм. Не стреляйте.

Обърнах се. По пътеката вървеше мъж с жълто-кафяв панталон и тъмен блейзър. Докато приближаваше, първо чух хрущенето на черупките, после разгледах лицето му. Оказа се не друг, а Бъкминстър Харис от Разузнавателната служба на Държавния департамент, когото видях за последен път в Йемен, точно преди да ме остави да бъда убит от банда главорези от Ал Кайда.

Сега един от нас можеше да се погрижи за някои несвършени работи.

15.

— Не съм въоръжен — заяви Бък Харис и разпери ръце така, че да мога да ги виждам.

— Аз пък съм.

Той пристъпи към мен и попита:

— Ще си стиснем ли ръцете?

— А какво ще кажеш просто да те изритам в топките?

— Долавям гняв, Джон.

Тес се намеси:

— Каквито и проблеми да имате за решаване помежду си, могат да почакат. Мисията е на първо място.

Не знаех, че съм на мисия. Бях на прецакано наблюдение. Но май Тес и Бък бяха на мисия.

Погледнах Бък Харис на лунната светлина. Още изглеждаше добре за човек на седемдесет и няколко, макар да бе блед в сравнение с последния път, когато го видях с йеменския му тен.

Бъкминстър Харис беше стар боец от Студената война, остатък от дните, когато всички трябваше да се безпокоим от ядрено самоунищожение. Признавам, че бе очарователен джентълмен, когато не кроеше да ме убие.

Той имаше да каже нещо по темата.

— Вероятно си разбрал погрешно какво се случи в Йемен.

— Изобщо не ми е минавало през ума — казах аз, отчасти заради Тес. — Значи дори да ми е изглеждало, че ти и приятелчето ти от ЦРУ се опитвахте да пречукате мен, Кейт и Бренър, сме ви разбрали съвсем погрешно. Моля, приеми извиненията ми.

— Изобщо не си изгубил сардоничното си остроумие.

— И се целя все така добре.

— Мисля, че вие двамата трябва да си поговорите насаме — каза Тес и ме погледна. — Просто го изслушай и реши.

После се обърна и тръгна към залива.

Така че двамата с Бък останахме сами. Може би.

— Има ли някой с теб? — попитах.

— Не.

— Ако лъжеш, мъртъв си.

— Имаш думата ми.

— И ти моята. — Кимнах към Тес. — Коя е тя?

— Не е от ЦРУ, ако това ти е грижата. — Той се потупа по джоба.

— Мога да ти покажа документите й.

— Леко и бавно, Бък.

Той пхна ръка в джоба си и извади калъф за документи.

— Хвърли ми го.

Той ми го подхвърли и аз го отворих и го погледнах на слабата светлина. Различих снимката и името, Тес Фарадей, както и печата на Държавния департамент. Разбира се, това не означаваше нищо — шпионите носят такива документи, каквито им трябва, и Бък разбираше, че не си падам по ЦРУ и че чувствата са взаимни. Всъщност Управлението гледаше на мен — и на Кейт — като на недовършена работа.

Прибрах документите на Тес в джоба си.

— Обърни се, опри ръце на ей онова дърво и се разкрачи.

Бък се подчини без възражения и го обискирах. В този бизнес, когато декларираш, че си невъоръжен, по-добре наистина да е така, в противен случай разговорите приключват.

— Обърни се.

Той се обърна, възвърна достойнството си и се огледа.

— Доста подходящо място за пауза. Ще изпушим лупата на мира и ще заровим томахащата.

— Повече би ми харесало да ти я забия в шибаната глава.

— Не се потапяш в духа на това място, Джон.

— Каж ми защо да не те убия.

— Защото трябва да чуеш какво имам да кажа за полковник Петров.

— Разполагаш с три минути.

Той седна на земята и облегна гръб на дървото. Приличаше на уморен стар воин, призован за пореден път да изпълни дълга си, защото старият враг внезапно се е появил отново.

Покани ме да седна, сякаш ще пушим лула на мира или нещо подобно, но аз отклоних поканата.

Погледнах към брега. Тес беше навила крачолите си и бе нагазила до колене във водата. Тези хора — имам предвид всичките шестнайсет агенции на американската разузнавателна общност — са си малко смахнати. Затъкнах пистолета в колана си.

— Говори.

Бък започна:

— Тес редовно ме държеше в течение и когато се обади от кръчмата в Саутхамптън, реших, че си заслужава да дойда от града. А когато се обади от ресторанта, бях радостен, че съм го направил.

— Аз също.

— Трябва да забравиш Йемен.

— На път съм да го направя.

Той ме погледна.

— Джон... разбираш, че изпълнявах заповеди... заповеди, с които не бях напълно съгласен, нито ми допадаха.

— Ако търсиш съчувствие, ще го намериш в речника между „сифилис“ и „шибаняк“.

Номерът с „изпълнявах заповеди“ не мина, така че Бък реши да изпробва чара си.

— Поздравявам те за дръзкото ти решение да се промъкнеш на партито на Таморов. Онова, което видяхте, промени всичко тази нощ. — Бък усети, че не съм очарован, и смени темата. — Как е Кейт?

— Пропиляваш трите си минути.

Той пропусна забележката ми покрай ушите си.

— Зарадвах се, когато чух, че са я повишили. Но бях озадачен, че си се захванал... с по-малко отговорна работа.

— Бък, що не си го начукаш?

Той продължи:

— Ти си забележителен човек, Джон, но не мисля, че в Антитерористичната спецчаст те оценяваха по достойнство.

Бък владееше отлично руски, така че го изпробвах.

— Ебис в жопу.

Той се усмихна и продължи:

— Шефът ти Том Уолш те поддронваше. Което е странно, тъй като толкова харесва Кейт.

— Опитваш се да ме накараш да те застрелям ли?

— Просто правя наблюдение. Тес пък започна да те харесва прекалено много. Едва не я отстранихме от случая.

— Вече го направих и взех оръжието й. Ето колко вярвам на нейните глупости и на твоите.

— Дори в един маскарад някои неща са истински.

— Говори за Василий Петров — посъветвах го настоятелно.

— Добре. Полковник Василий Петров е син на Владимир Петров, генерал от КГБ, който навремето ръководеше СМЕРШ.

— Това ми е известно.

— В такъв случай знаеш, че синът работи в същата област.

— Мислех си, че е делегат в ООН по въпросите за правата на човека.

— Е, такъв е, но не разбира много от работата си. — Бък се замисли за момент. — Тес ми каза, че Петров и двамата му спътници са се държали малко странно на партито на Таморов.

— Точно така.

Той се усмихна.

— Когато руснак не пие на парти, нещо не е наред. — Замисли се отново. — И после Петров, Фрадков и Горски са се качили на амфибия и са отплавали.

— Правилно.

— Разбрах, че сте вдигнали окръжната полиция да издирва амфибията по въздух и море.

— Точно така.

— Какви според теб са шансовете им да открият лодката или къде е бил откаран Петров?

Не отговорих.

— Полковник Петров — продължи той — разбира от шпионаж толкова, колкото от човешки права. Той е убиец.

— Всички го знаем, Бък.

— Виктор Горски също е убиец.

— А Фрадков?

— Той е друга работа. Ще се върна на Павел Фрадков по-късно. Но засега бих искал с капитан Калиш да продължите да търсите изчезналите руснаци.

Следващата ми спирка вероятно щеше да е къщата на Таморов, така че попитах:

— Какви са отношенията между Петров и Георгий Таморов?

— Добър въпрос. И отговорът е, че не знаем. Но ако трябва да предполагам, бих казал, че са такива, каквито изглеждат — на взаимна изгода. Таморов търси приятелството на силен полковник от СВР, а полковник Петров се радва на гостоприемството на богат олигарх.

— Петров не се наслаждаваше особено на партито. Дори не му се отвори парашутът с някоя дама.

Бък се усмихна насила.

— Обаче е взел със себе си дванайсет млади дами. Така че изглежда, че Петров е използвал имението на Таморов като място, на което да срещне амфибията, която вероятно е откарала него и приятелите му на друго парти.

И може би, помислих си аз, Петров и Горски са взели от къщата на Таморов и някои инструменти на занаята си, които не биха могли да носят в колата си. Но само при положение че Петров е намислил нещо. Така де, дали се е измъкнал с лодка от преследвачите си от ГНД, защото крои нещо? Или защото отива на друго парти? Това беше въпросът.

Бък затвори очи и ми се стори, че е задрямал, но той каза:

— Опитях да убедя колегите си, че руската заплаха не се приема сериозно. Разузнавателната, военната и дипломатическата общност наливат огромни средства във войната срещу ислямския тероризъм заради единайсети септември. И не обръщат внимание на събуждащата се мечка.

Можех да очаквам подобно нещо от Бък, чиито дни на слава бяха зад гърба му. Но бях съгласен с него, че Студената война се е завърнала и никой не обръща внимание на това.

Междувременно Бък не ми даваше обещаните обяснения, така че попитах:

— Петров да не би да е тръгнал да пречука някого?

— По-късно ще стигна дотам. — Той смени темата. — Предупредих и Бреговата охрана и те се съгласиха да пратят няколко катера и хеликоптер и да се включат в издирването. Но както съм открил, техните ресурси са ограничени в сравнение с онова, което има на разположение полицията.

Кимнах. Дори в тази епоха на антитероризъм и контрабанда на наркотици Бреговата охрана на Съединените щати е със скромни

възможности. От друга страна, Морското бюро на полицията на окръг Съфолк разполага с около двайсет плавателни съда с различни размери и способности и с четири хеликоптера за издирване, спасителни операции и налагане на закона. Освен това има пристанищни полицаи, които също разполагат с катери. С две думи, Скот Калиш имаше на разположение повече ресурси по вода и въздух, отколкото Бреговата охрана. Поради което и му се обадох.

— Тес ми докладва, че Петров и приятелите му носели три сака, когато се качили в амфибията — каза Бък.

— Правилно.

— И нищо по-голямо? Като куфар например?

Преди да успея да се поинтересувам защо пита, чух стъпки и видях Тес да идва към нас.

Тя ме погледна, после погледна седящия под дървото Бък.

— Мисля, че почти приключихме — каза й Бък и се усмихна. — Джон реши да не ме убива.

— Днес — обясних аз.

Тес отново ме погледна.

— Разбираш ли колко важно е това?

— Честно казано, не.

Тя погледна Бък.

— Още не съм стигнал до Павел Фрадков — обясни той.

— В такъв случай да стигнем до Павел Фрадков — предложих аз.

Бък стана и ме погледна.

— Доколкото разбирам, колите ви са оборудвани с преносими детектори на радиация.

Това не исках да чувам.

— И госпожица Фарадей ми каза, че не е чула никакво бибиждане дори когато сте били много близо до колата на Петров — продължи той. — Така че вероятно то е вече на кораба, с който се е срещнал Петров.

— Кое е на кораба?

— Знаеш за какво говоря.

Наистина знаех.

Малко неща ме плашат, но атомните бомби са начело на много краткия ми списък. Прочистих гърлото си.

— Имаш предвид атомна бомба.

— Точно така. Вероятно достатъчно малка, за да се побере в куфар — добави той.

— Защо мислиш така?

— Защото Василий Петров е масов убиец психопат. И подобно на баща си и техния президент мегаломан копнее за славните дни на съветската империя. А единствените, които стоят на пътя им, сме *ние*.

Бък видя, че не се връзвам напълно, и смекчи малко тревогите си.

— Не сме сигурни, че става въпрос точно за това, но ако събереш две и две, видяното на партито на Таморов няма смисъл, освен ако не е в този контекст.

Помислих си за всичко, което се бе случило, откакто Петров се беше качил в колата, и не можех да стигна до заключение, свързано с атомна бомба.

— Липсва парче от пъзела — казах на Бък. — Фрадков.

— Точно така. Павел Фрадков, чието истинско име е Аркадий Урманов, е атомен физик. Навремето е работил по съветската програма за миниатюризация на ядрените оръжия. Бомби в куфари.

Мътните да го вземат!

— Миниатюрните бомби са темпераментни и се нуждаят от периодични... ами, настройки — уведоми ме Бък. — Страхът, че могат да попаднат в ръцете на терористи, е съвсем реален. Но никой не знае дали наистина ще се взривят, ако не са били поддържани редовно през трийсетте години, откакто са произведени повечето от тях. За да си сигурен в това и за да активираш правилно устройството, не е зле да разполагаш със специалист по атомни оръжия, който разбира от тези работи.

— Особено такъв, който не е пил цяла нощ — добави Тес.

Както казваме в криминалните разследвания, уликите се трупаха — и сочеха в една и съща посока.

Обърнах се към Бък.

— Предполагам, че Петров и приятелчетата му са се срещнали с руски кораб.

— Аз бих предположил същото. И че на този кораб може да има атомно устройство. Ако е бомба куфар, може да е най-големият модел, горе-долу с размерите на пътнически куфар, с мощност около десет

килотона. — Бък поясни: — За сравнение, бомбата от Хирошима според преценките е била с мощност между дванайсет и шестнайсет килотона.

Погледнах Тес. Дали бе знаела всичко това?

— Освен това трябва да приемем, че корабът, с който са се срещнали Петров и Фрадков, пътува към Ню Йорк — каза Бък.

Не отговорих, но предположението беше добро.

— Корабът ще влезе в пристанището и в някой момент, преди или след като пристане, бомбата ще се взриви и огненото кълбо ще унищожи напълно всичко в радиус четиристотин метра и ще изпепели сградите в радиус осемстотин метра от епицентъра — продължи Бък. — А освен това имаме поражения от ударната вълна, радиоактивно замърсяване, прекъсване на комуникациите и масова паника. Повече от половин милион ще загинат при взрива, а след него вероятно още толкова.

Отново не отговорих.

— Ако приемем, че целта е Уолстрийт — продължи Бък, — цялата южна част на остров Манхатън ще бъде заличена, заедно с финансовия и правителствения център, наред с вашите офиси на Федерал Плаза 26 и строителната площадка на Световния търговски център. Ще изчезнат също пристанищата, мостовете, тунелите и метрото в целия исторически район, който ще остане радиоактивна пустош години наред. Да не говорим за Статуята на свободата и пораженията по пристанищата на Бруклин и Ню Джърси. — И добави ненужно: — Това ще бъде осакатяващ финансов и психологически удар срещу Америка, от който ще има да се възстановяваме десетилетия.

— Схващам. Много е трудно обаче, всъщност е невъзможно да вкараш кораб с радиоактивни материали през пристанищните фортове, които са оборудвани с детектори на радиация — уведомих го. — Освен това патрулните катери на Пристанищния отдел на нюйоркската полиция също са оборудвани с детектори, както и катерите на Брегова охрана. А ако руснаците се опитат да свалят бомбата от кораба и да я вкарат в града, няма да минат през митницата, която също има детектори на радиация на кейовете.

— Сигурен съм, че руснаците имат някакъв план.

Наистина трябваше да имат. Помислих си обаче, че руски кораб, бил той товарен или пътнически, ще е обект на особено внимание на пропускателния пункт Амброуз Буй, преди да приближи пристанището на Ню Йорк. Помислих си също, че руснаците едва ли биха искали да ги хванат с атомна бомба на борда на техни кораб. И че ако бомбата се взриви, ще бъде установено, че руският кораб е бил в епицентъра, и това може да доведе до ядрена война. Така че някои неща не се връзваха.

Освен това защо Петров, Горски и онзи ядрен специалист Урманов трябва да се качват на амфибия и да се срещат с кораба с бомбата? Биха могли да се качат още в Русия. Така че Бък може би грешеше и Петров в момента пиеше водка на борда с Таша в скута му. Аз щях да стигна точно до това заключение — ако не беше Урманов.

Бък прекъсна мислите ми.

— Не знаем дали Петров и приятелите му смятат да се измъкнат от взрива, или става въпрос за самоубийствена мисия. Мисля, че човек като Петров би искал да види резултата от делото си, така че вероятно има план да се махне заедно с двамата си спътници. Но за младите дами и всички останали на борда на въпросния кораб мисията е самоубийствена, макар да съм сигурен, че те не го знаят.

„И никога няма да разберат — помислих си, — защото ще станат едно с вселената в момента на Големия взрив“. Надявах се това да не е самоубийствена мисия за Петров, защото самоубийствените мисии като онази от единайсети септември имат повече шансове за успех от онези, при които извършителите се нуждаят от план за измъкване. Имаше много неща за обмисляне. Особено нещата, които не се връзваха.

Бък май си помисли, че се нуждая от още улики. Само че не разполагаше с такива, така че ми разказа история.

— Недалеч оттук — започна той — има една местност, Насау Пойнт. Чувал ли си за нея?

— Бил съм там.

— Същото се отнася и за Алберт Айнщайн, който прекарал там лятото на трийсет и девета в къща под наем.

— Заслужавал си е почивката.

— През юли същата година — продължи Бък — Айнщайн бил посетен от двама известни физици, Юджийн Уигнър и Лео Силард,

които го убедили да напише писмо до президента Рузвелт и да го предупреди за германската програма за създаване на атомна бомба.

Всъщност бях чел прочутото писмо от Насау Пойнт, така че знаех накъде отива разговорът, но Бък обичаше да разказва истории и затова го оставих да продължи.

— В това писмо Айнщайн казва нещо, което... е, което е предупреждение от миналото към нас от бъдещето. — Бък ме погледна. — Айнщайн е написал на Рузвелт следното: „Единствена бомба от този тип, превозена от кораб и взривена в пристанище, спокойно може да унищожи цялото пристанище и част от заобикалящата го територия“. — Помълча за момент и каза: — Мисля, че този ден е дошъл.

„Е — помислих си, — ядреният кошмар май е започнал в умовете на учените много преди някой дори да е наясно какво представлява ядрената енергия“. Айнщайн е бил умен тип.

— Рузвелт приел това сериозно, както трябва да го приемем и ние — каза Бък.

С това май поучителната история завърши и Бък ме попита:

— *Ти* приемаш ли го сериозно?

— Правдоподобно е.

— Не всички мислят така.

— Предполагам, че скоро ще разберем.

Той не отговори на забележката ми, а попита:

— Някакви вести от капитан Калиш?

— Не.

— Няма да е зле да се обадиш в полицейското управление на Съфолк и да уредиш детективи, които да дойдат с нас в къщата на Таморов — каза Тес.

— Добре. — Май аз бях човекът начело и ченгето за работа. Но преди да тръгна за срещата с Таморов, се обърнах към Бък.

— Какво знаеш за Георгий Таморов?

— Не повече от онова, което знаят всички. Натрупал милиарди от петрол и газ и има финансови интереси по целия свят, включително в Америка. Близък е с Путин и е плеябой от глобален мащаб. Притежава „Фалкон 900“, който го вози до местата за забавление.

— А притежава ли товарни кораби или луксозни лайнери?

— Добър въпрос, но не. Сигурен съм обаче, че познава хора, които притежават.

Кимнах.

— Личен живот?

— Женен е за една и съща жена от около двацет и пет години и имат син и дъщеря, които учат в университет в Англия.

— Доколкото помня, има собственост и в Манхатън.

— Да, къща в Трайбека и офиси недалеч от бившия Световен търговски център.

— Значи не би останал доволен, ако атомна бомба изпепели Долен Манхатън.

— Точно така. Затова не мога да си представя, че Таморов знае какво крои гостът му. Освен това съпругата му в момента е в Ню Йорк. А съпругата на Петров не беше.

Така че тръгнах да се видя с Георгий Таморов и шофьора Дмитрий, които знаеха нещо.

Бък ми каза стандартното предупреждение.

— Всичко, което си чул тази нощ, е строго поверителна и разделена на части информация, която не бива да се повтаря пред никого и при никакви обстоятелства.

Не отговорих.

— Знаеш как да пазиш тайни, Джон, както го направи в Йемен. Вярваме ти.

Съжалих, че не мога да кажа същото.

— Да се молим, че грешим и че всички тълкуваме погрешно онова, което виждаме — каза Бък на Тес и мен.

Да бе. Също като в Йемен.

— Ще те оставя да се молиш и ще ти се обадя, когато разполагам с нещо — казах му и добавих: — Добър паууау се получи.

— Идвам с теб — каза Тес.

— Ти си уволнена.

Бък се намеси.

— Боя се, че трябва да настоя да вземеш Тес с теб.

— Сериозно?

— Моля те. — И обясни: — Тес има контакт за ресурси, които могат да ти потрябват на момента.

Може и да беше вярно, но Бък искаше също и някой да ме държи под око.

— Добре — казах, защото знаех, че мога да я разкарам по всяко време.

Бък не ми каза какъв ще е следващият му ход и аз не го попитах. Може би щеше да иде да дремне.

Той ни пожела късмет и ми протегна ръка, но аз не я стиснах.

— Имаме недовършена работа — напомних му.

Двамата с Тес тръгнахме обратно през гробището към шевролета.

— Вярваш ли в онова, което мисли Бък? — попита тя.

— А ти?

Тя повървя мълчаливо известно време.

— Просто надминава всичко, което мога да си представя...

Е, Алберт Айнщайн си го е представил много преди да бъде създадена първата бомба и затова днес си носим детектори на радиация.

— Кога научи за това? — попитах.

— Не бях напълно запозната, докато не се обадох на Бък от ресторанта.

Можеше и да е вярно, като се има предвид, че тя не искаше да нахълтвам на партито на Таморов. Проблемът с разделената на части информация е, че никой няма представа какво всъщност става. Или защо прави онова, което прави. Ако полицията действаше по такъв начин, нямаше да извърши нито един арест.

— Когато казах на Бък, че тримата руснаци са отплавали с амфибия, той заподозря, че става нещо — добави Тес.

— Подозирал е нещо много преди тази вечер. Именно затова е в Ню Йорк, а не във Вашингтон. И затова те е прикрепил към мен.

Тя не отговори.

Винаги съм смятал, че 11/9 нямаше да се случи, ако тези типове говореха открито помежду си. А сега бяхме изправени пред нещо, в сравнение с което 11/9 изглеждаше просто като лош ден в офиса.

Стигнахме до колата.

— Аз ще карам — казах и се настаних зад волана.

Тес седна до мен и посегна назад, където бяха всичките играчки, включително джобният детектор на радиация. Тя го взе и го сложи на

таблото между нас.

— Мога ли да си получа пистолета?

Дадох ѝ глока и документите и подкарах обратно по пътя към изхода от резервата.

Погледнах малкото устройство. Има два начина да засечеш радиация. Единият е с преносим детектор преди да е започнало разцепването на атомните ядра. За втория е твърде късно.

ТРЕТА ЧАСТ

16.

След като и последните светлини изчезнаха на западния хоризонт, амфибията с Василий Петров, Виктор Горски и доктор Аркадий Урманов приближи дълга бяла яхта, хвърлила котва в международни води на дванайсет морски мили от брега на Саутхамптън.

Яхтата беше кръстена „Хана“ и Петров знаеше, че думата означава щастие на арабски. *Щастие ще е на уговореното място в уреченото време.*

Илюминаторите и палубите светеха и Петров забеляза флаг в бяло и зелено, който се развяваше на кърмата. Не беше национален, а личният флаг на Негово Кралско Височество принц Али Фейсал от Саудитска Арабия.

Кормчията насочи амфибията към десния борд на шейсет и пет метровата яхта и дванайсетте дами се развълнуваха, когато разбраха накъде пътуват. Някои от тях скочиха на крака и вторият член на екипажа им направи знак да си седнат по местата.

— Ако паднете зад борда, няма да ви спасяваме — каза им Петров на руски.

Дамите се разсмяха, а Петров се усмихна.

— Сядай! — рязко заповяда Виктор Горски, убиецът от СВР.

Дамите седнаха.

Петров погледна седящия срещу него Урманов. Изглеждаше унесен.

— Докторе, върху математически формули ли умувате? Или страдате от морска болест?

Урманов погледна сънародника си, но не отговори.

Петров беше раздразнен от него и още повече от идиотите от ГРУ, които бяха избрали Урманов за тази мисия. Ученият бе започнал да се превръща в проблем, когато разбра, че онова, което се е съгласил да направи, е напълно реално.

Амфибията продължи към десния борд на яхтата и когато приближиха, Петров видя голяма врата в корпуса, под ватерлинията, на

петнайсетина метра от кърмата.

Когато приближиха още, вратата започна да се вдига, пускайки морето в кораба.

На Петров му бяха казали, че това била уникална особеност на кораба. Повечето такива врати се намираха над ватерлинията и помалките съдове се качваха на борда с помощта на рампа и скрипци. Но италианските корабостроители, проектирали „Хана“, бяха измислили за принца специален док, който може да се наводни и малките лодки направо да влизат и излизат без забавянето и неудобствата на рампата и въжетата. „Чудесно инженерно постижение“, помисли си Петров. И се оказа, че тази специална черта решава един от проблемите, които имаха той и Москва — как да скрият радиацията от ядреното устройство, което по-късно щеше да пристигне на борда на „Хана“. То имаше оловен щит, навремето достатъчен, но вече не, защото американските детектори на радиация бяха станали по-усъвършенствани. Хилядите литри вода обаче, наред с щита, щяха да се погрижат детекторите на нюйоркското пристанище да си останат тъмни и мълчаливи.

Всъщност най-големият страх на американските служби за ядрена сигурност беше точно в тази посока — атомна бомба, прикрепена под водата за корпуса на кораб, влизащ в някое пристанище. Е, най-лошите страхове на американците скоро щяха да се сбъднат, макар че бомбата нямаше да бъде закрепена от външната страна на корпуса, където сонарът можеше да засече някакви необичайни изменения в очертанията; това ядрено устройство щеше да бъде затворено херметично в наводненото отделение на „Хана“, където щеше да остане неоткриваемо.

Петров и Горски се спогледаха и си кимнаха.

Кормчията насочи носа към отворената врата, изключи двигателя и лодката се плъзна през отвора в наводнения док. От двете страни имаше кейове и кормчията зави към онзи към кърмата, където ги очакваха от екипажа на яхтата. Петров забеляза, че другият кей е празен — но това нямаше да е така задълго. Тази нощ друга лодка щеше да пристигне от руски риболовен кораб (*рибата плува*) и да достави смъртоносната пратка, не по-голяма от пътнически куфар, но с достатъчно мощност, за да изравни със земята Долен Манхатън.

Петров погледна доктор Урманов, който бе запознат със съвсем малко детайли от операцията, но знаеше, че устройството ще пристигне и че работата му е да се погрижи то да е в работно състояние и заредено. Урманов беше проектирал през 70-те тези миниатюрни ядрени оръжия, наричани от американците бомби куфари, и тогава те работеха перфектно на изпитанията. Само че устройствата бяха сложни и своенравни и се нуждаеха от периодична поддръжка и от специалист, който да ги зареди — или от самия изобретател, ако се открие някакъв сериозен проблем. Петров знаеше, че устройството, което ще бъде доставено на яхтата, ще е с мощност между десет и дванайсет килотона. Лично той би предпочел нещо по-мощно, но дванайсет килотона беше пределът за миниатюрните бомби, които бяха проектирани да бъдат малки, сравнително леки, самостоятелни и лесни за транспортиране — като пътнически куфар, идеален да се натовари на кораб или самолет. Петров се усмихна.

Внезапно се включиха подводни светлини и създадоха драматичен ефект, който развълнува дамите още повече.

— Като във филм за Джеймс Бонд! — възкликна една от тях.

Да, помисли си Петров, точно като във филм за Джеймс Бонд. И втората част щеше да е още по-драматична.

Един моряк хвърли въже към амфибията и помощникът я завърза. Вратата вече се затваряше, отделяйки ги от морето.

Дамите взеха плажните си чанти и с помощта на моряците се качиха на полираните дъски на кея. Изглеждаха радостни и възбудени, докато оглеждаха луксозно обзаведената приемна, която водеше към кърмата, където зад стъклените врати се виждаше платформа за плуване.

— Виктор! — извика една. — Дай ни телефоните, за да се снимаме!

Горски потупа сака си, в който се намираха не телефоните им (тях ги бяха изхвърлили в морето), а оръжията, които дамите щяха да видят съвсем скоро.

— Ще има достатъчно време за снимки — ако се държите добре!

— Суров човек си, Виктор.

Определено.

Петров, Горски и Урманов се качиха без чужда помощ и Петров погледна отново към празния кей от другата страна. Спасителната

лодка, която щеше да пристигне от руския траулер, щеше да бъде управлявана от новия капитан на „Хана“, известен на Петров единствено като Глеб. Глеб беше изучил плановете и работните параметри на яхтата и дори беше прекарал няколко часа на борда ѝ в Монте Карло преди няколко месеца по любезната покана на капитана, англичанин на име Уелс, който нямаше представа, че руският му гост един ден ще заеме мястото му.

Петров никога не се беше срещал с Глеб. Глеб не беше агент на СВР, а бивш капитан на товарен кораб, но беше работил с разузнаването и преди и от Москва казаха, че можело да му се вярва, че ще прави онова, което му се казва, и ще си държи устата затворена. В противен случай капитан Глеб щеше да бъде сполетян от участта на доктор Урманов, който нямаше да напусне този кораб.

Глеб беше уверил работодателите си от СВР в Москва, че може да управлява „Хана“ сам, да я вкара в пристанището на Ню Йорк без лощман и да я закотви срещу брега на остров Манхатън. Някъде преди зазоряване, докато часовникът отброяваше оставащото време, Петров и Горски, с Глеб зад руля, щяха да потеглят с амфибията (която нямаше означения, свързващи я с „Хана“) към един кей в Бруклин, който в момента се преустройваше и не се използваше. На една съседна улица имаше паркиран „Форд Мустанг“ (*конят чака*), ключовете от който бяха у Петров. Тримата щяха да отидат до летище „Кенеди“ и да се качат с фалшиви паспорти на частен самолет (*птичката ще лети*) за Москва. И докато закусваха на борда, в 8:46 ч. — точно по времето, когато първият отвлечен самолет се бе врязал в Северната кула на 11 септември — южният край на остров Манхатън щеше да бъде погълнат от огнена топка, в чийто център щеше да е яхтата на саудитския принц.

Да, помисли си Петров, планът беше отличен и макар да му се искаше килотоновете да са повече, мощността на бомбата беше достатъчна да убие няколко хиляди души и да причини срыв за трилиони долари на Уолстрийт. Спомни си нещо, което му бе казал баща му навремето: „Победата се измерва не с броя на убитите, а с броя на уплашените“. И сега уплашени щяха да бъдат триста милиона души.

Един моряк на мостчето, свързващо двата кея, натисна бутон и нивото на водата започна да спада. Петров знаеше, че мощните помпи

на „Хана“ могат да изпомпват седем хиляди литра вода в минута. Нещо повече, яхтата беше годна за плаване дори с наводнен док и точно така щеше да влезе в пристанището на Ню Йорк и ядреното устройство щеше да бъде потопено в сто хиляди литра морска вода.

Нивото на водата спадна почти напълно и амфибията легна на дъното. Петров разбираше, че изкарването на лодката без помощта на моряците ще е малко по-трудна задача от пристигането, но Глеб бе уверил авторите на операцията в Москва, че това няма да е проблем. И Петров се надяваше наистина да е така — не искаше да остане на борда на „Хана“, докато часовникът цъка.

Знаеше, че самоубийствените мисии имат много повече шансове за успех от мисиите, включващи измъкване. Тази мисия не бе самоубийствена, макар че можеше да стане и такава. Най-важното бе ядреното устройство да се взриви в нюйоркското пристанище и да унищожи не само Долен Манхатън, но и всички доказателства за участието на руснаци в атаката, която щеше да бъде приписана на саудитския принц.

Петров погледна Горски, чиито мисли несъмнено вървяха в същата посока. Горски беше добър в две неща — да убива хора и да оцелява, за да продължи да убива. Петров се радваше, че е избрал за тази мисия бившия си личен убиец от войната в Чечня.

Двамата си кимнаха и насочиха вниманието си към обстановката. По две стълбища покрай левия и десния борт се стигаше до горните палуби и двама моряци водеха дамите нагоре.

Появи се мъж със сива брада и бяла униформа.

— Добре дошли на борда на „Хана“, господа — обърна се той към руснаците на английски с британски акцент. — Аз съм капитан Уелс и ви нося поздрав от негово височество.

— Благодаря, капитане — отвърна Петров.

— Принцът ще ви посрещне лично в салона след половин час. Междувременно стюардът ще ви заведе до каютите ви, където можете да се освежите. — Капитан Уелс погледна новопристигналите. Може би очакваше, че тъй като са руснаци, ще пият, защото ги посъветва: — Моля да бъдете точни.

— Няма да караме принца да чака — отвърна Петров.

Капитан Уелс кимна и даде знак на стюарда да вземе саковете им, но Петров го спря.

— Ще ги занесем в салона. Това са подаръци за принца.

— Както желаете.

Капитан Уелс понечи да остави гостите на принца, но реши да им даде още един съвет.

— Вие сте отговорни за поведението на дамите.

— А вие, капитане, не сте — рязко отвърна Горски.

— Бъди учтив, Виктор — предупреди го Петров на руски. Искаше да напомни на Горски, че трябва да спечели доверието и благоразположението на капитана, за да може лесно да го убие по-късно, но доктор Урманов едва ли би искал да чуе това. — Запази грубостта си за после.

Убиецът се усмихна.

Капитан Уелс изгледа Виктор Горски и си каза, че този човек му прилича на мутра, макар че сигурно всички руснаци, занимаващи се с петрол, изглеждат така.

— Приятен ден — каза капитанът и ги остави.

Стюардът каза, че ще ги заведе до каютите им, но Петров му нареди да ги отведе направо в салона и добави, че сами ще си носят багажа.

— Мисля, че сме сбъркали бизнеса, господа — отбеляза той на руски, докато се качваха по стълбите. — Истинските пари са в петрола, а не в ядрената енергетика.

Горски се разсмя.

Урманов не.

„Хана“ се насочи на запад към Ню Йорк.

Полковник Василий Петров стоеше в дългия салон на яхтата в очакване принцът да се появи и да посрещне руските си гости.

Салонът изглеждаше толкова необичайно, колкото и на снимките, които бе гледал — позлатени полилеи, злато и брокат, крециящи ориенталски килими. Стените и таванът бяха покрити с бяла коприна, за да напомнят за шатра — може би носталгично напомняне за номадския произход на кралското семейство. Липсваше само камила.

Тъмнокож стюард предложи на Петров, Горски и Урманов напитки, но те отказаха и младежът се поклони и излезе.

Петров погледна към трите сака на дивана, в които се намираха автоматите МР5 със заглушители и пистолетите „Макаров“. Чантата, която бе пристигнала в сряда по дипломатическата поща от Москва, беше изпратена по куриер в къщата на Таморов заедно с устното указание към домакина да я остави в стаята на полковник Петров. Сакът на Урманов съдържаше инструментите и третия пистолет, макар че физикът щеше да се изненада, когато установи, че оръжието не работи.

Петров отвори вратата и излезе на балкона. Дванайсетте му дами се бяха разположили удобно в тапицирани люлеещи се столове на осветената палуба долу и пушеха, а един стюард им сервираше шампанско. На палубата имаше басейн и едно момиче се съблече и влезе в него. Всички изглеждаха щастливи и Петров се почувства по-добре при мисълта, че ще напуснат този живот в такъв разкош.

Погледна Таша. Прекрасна жена и може би по-умна от останалите. Определено бе най-духовитата и при други обстоятелства щеше да я вземе за себе си, макар че с избора си да я вземе тук я беше осъдил на смърт. И бе направил това, защото я беше забелязал да разговаря с високия Деп от фирмата за кетъринг, който изглеждаше не на мястото си, и вероятно му бе дала телефонния си номер, което не бе позволено.

Горски също излезе на балкона.

— Май на борда на ислямския кораб има алкохол, Виктор — отбеляза Петров.

— И оскъдно облечени проститутки — разсмя се Горски.

— Е, далече сме от Мека.

И двамата се разсмяха.

Петров погледна към горната палуба, където се намираше мостикът и където господар бе капитан Уелс.

— Показателно е, че тези араби не доверяват управлението на модерен кораб на собствените си сънародници.

Горски с готовност се съгласи.

— Ако не беше петролът им, още щяха да живеят в шатри. А сега украсяват яхтите си като шатри.

Петров се усмихна.

— Единствената полза от тези хора е да ги използваме като пешки в играта срещу Запада. А в този случай — да им помогнем да станат по-добри терористи.

Горски разбираше презрението на Петров към арабите и мюсюлманите като цяло. Но знаеше, че това презрение скрива неохотното му уважение към джихадистите и муджахидините, срещу които двамата се бяха борили в Чечня и другаде и срещу които бащата на Петров се бе сражавал в Афганистан.

Петров си погледна часовника и каза:

— Скоро мостикът ще се поеме от капитан Глеб.

Горски кимна. Беше доволен, че полковник Петров е така уверен в плана. Лично според него замисълът зависеше от прекалено много неизвестни и променливи фактори, но беше работил с Петров години наред и бе свидетел как полковникът със силата на волята, интелекта и куража си бе постигнал наистина много за себе си и за страната си. Петров често казваше:

„Вярвай в себе си и в каузата на новата Руска империя. Ислямистите вярват в своя бог и това ги прави опасни, но не и задължително компетентни. Американците вярват в превъзходството си, но единствената им цел е да останат на върха. И двете страни са обсебени една от

друга, така че когато всичко приключи, Русия ще стои над трупите на исляма и Запада. Историята е на наша страна“.

А единствената цел на Петров бе баща му да е доволен, а самият той да стане генерал като него. Колкото до новата Руска империя, Горски не знаеше доколко полковникът вярва в нея. Обаче вярваше в себе си и това правеше работата с него по-лесна, отколкото с човек, вярващ в някаква кауза или бог.

Петров се върна в салона и Горски го последва.

До гледащата към кърмата врата стоеше стюард, облечен в традиционна арабска носия, който сякаш по даден знак отвори и обяви на английски:

— Негово кралско височество принц Али Фейсал.

Урманов стана от мястото си и се обърна към вратата. Петров и Горски също се обърнаха натам.

Принцът влезе и тримата руснаци се поклониха.

Али Фейсал, облечен в светлокафяви панталони и бяла блуза с къси ръкави, тръгна направо към полковник Петров и усмихнато протегна ръка.

— Добре дошли на борда на „Хана“, полковник.

Двамата се ръкуваха.

— Благодаря, че ни приехте, ваше височество — отвърна Петров също на английски.

— Ние сме приятели, така че ви моля да ме наричате Али.

Петров кимна. Всъщност не бяха никакви приятели. Георгий Таморов ги беше запознал преди три месеца на един прием на ООН, на който полковник Петров бе предложил на принца да се срещнат в бъдеще насаме, за да обсъдят един общ проблем — ислямските радикали. Радикалите в Руската федерация водеха война за независимост; онези в Саудитска Арабия пък искаха да сложат край на монархията, която според тях беше упадъчна и корумпирана, и да я заменят с по-чиста ислямска държава. Беше иронично, че двете страни, които нямаха нищо общо помежду си, бяха изправени срещу един и същи враг и този враг беше ислямът.

На приема на ООН Петров бе споменал, че в Чечня е попаднал на интересна информация, която може да бъде полезна на кралското семейство в борбата му срещу вътрешните си врагове. Освен това беше намекнал, че двамата могат да обсъдят и друг общ проблем — цената на суровия петрол, която и двете страни биха искали да видят покачена с няколко долара на барел. Във връзка с това Петров спомена общия им приятел Георгий Таморов и принцът прояви интерес и се съгласи да се срещнат насаме. Петров предложи да се видят на яхтата на принца, далеч от любопитни очи и уши, като добави, че може да осигури компаньонки за вечерята и евентуално нещо по-силно от алкохол. Принцът кимна в знак на съгласие и двамата се разбраха разговорът да си остане между тях.

Петров знаеше, че преди десет години подобна среща щеше да е малко вероятна. Тогава Русия бе пречупена, цареше хаос, духът на хората също беше пречупен. Сега, под управлението на Владимир Путин, унижението от загубата бе започнало да отстъпва пред нова самоувереност и Русия отново заемаше полагащото ѝ се място в света. И затова саудитците, американците, европейците, китайците и много други с радост се срещаха с руснаците, за да обсъждат световните дела.

Петров беше казал на принца, че би искал да доведе двама свои колеги, които да запознаят негово височество и с други въпроси, и принцът се бе съгласил и бе попитал за имената им, което се очакваше. В Москва беше решено Петров да се придържа максимално към истината и затова полковникът бе дал името на Горски, а сега каза:

— Това е господин Виктор Горски, за когото ви казах. Той е мой асистент в Съвета на ООН по правата на човека.

Разбира се, принцът се беше поинтересувал за Виктор Горски и бе останал доволен, че агентът на СВР е с дипломатически статут.

Колкото до ядрения физик доктор Аркадий Урманов, СВР го превърнаха в господин Павел Фрадков от ГРУ, руското военно разузнаване, и Петров го представи като такъв.

— Какво може би знаете, господин Фрадков също работи с мен и има дипломатически статут, както и ваше височество — каза той и добави с усмивка: — Така че всички сме дипломати от ООН и сме се събрали да обсъдим световния мир и разбирателство.

Принцът отвърна на усмивката, покани руските си гости да седнат и всички се настаниха около инкрустирана със слонова кост масичка за кафе.

— Вечерята ще бъде сервирана след час — каза принцът. — Какво ще кажете за аперитив?

— Само вода, моля — отвърна Петров.

Принцът каза нещо на стюарда и той излезе.

Петров погледна домакина си. Според биографията от СВР Али Фейсал беше на трийсет и една, с типични саудитски черти, включително дългия нос, който вероятно беше резултат от кръвосмешението в кралското семейство. Петров подозираше, че принцът не може да се похвали с особено блестящ ум, но Али Фейсал беше амбициозен и според профила на СВР се стремеше да изпъкне сред многото други принцове в кралството. Петров не знаеше каква е причината за това и не му пукаше — важното беше, че амбициозният млад идиот ще се върже на предложението да обсъждат важни въпроси. Всъщност единственото качество на принца за тази среща (освен доверчивостта му) бе фактът, че притежава яхта, която редовно плава до Ню Йорк.

Донесоха бутилирана вода — газирана и обикновена — в кофички лед, резенчета лимони и кристални чаши с гравирани кралски герб.

— Боя се, че нямаме руска минерална вода — извини се принцът. — Ще приемете ли френска?

— Ще се престорим, че е шампанско — отвърна Петров.

Всички се разсмяха учтиво на лошата шега.

Стюардът наля газирана вода на всички и полковник Петров вдигна на здравица:

— За негово кралско височество принца, за неговия чичо краля и за бъдещото сътрудничество между великите ни страни.

Всички се чукнаха и принцът добави:

— И за вашия президент.

Всички пиха.

Петров знаеше, че въпреки дружелюбността си принцът може би изпитва известни опасения от полковника от СВР. Най-малкото защото Петров бе избил много мюсюлмани чеченци, а баща му бе избил още повече едновърци на принца в Афганистан. Но на приема на ООН

Петров ясно беше дал да се разбере, че няма враждебно отношение към исляма, а единствено към ислямските екстремисти, които бяха врагове и на двете страни.

Разбира се, бяха засегнали и темата за американците и двамата се бяха съгласили, че Америка и Израел са основните виновници за положението в Близкия изток. Принцът се съгласи още, че съюзът между Америка и Саудитска Арабия е от полза предимно за американците и евреите и следва да бъде преразгледан, а полковник Петров обеща да сподели с него мнението на СВР по въпроса.

Всъщност принцът, макар да не го знаеше, щеше да бъде важен играч в това преразглеждане, когато „Хана“ влезеше в пристанището на Ню Йорк и ядреното устройство на борда ѝ се задействаше — това щеше да сложи край на саудитско-американския съюз, който и без това беше обтегнат, защото в атаката от 11/9 бяха участвали петнайсет саудитци.

Освен това Петров знаеше, че принц Али Фейсал и монархията играят двойна игра и отпускат огромни средства за медресетата — ислямските фундаменталистски училища в Близкия изток — с което дразнеха американците, които не можеха да попречат на тази политика. Така, когато „Хана“ се превърнеше в оръжие за масово унищожение, американското правителство и обществото лесно щяха да повярват, че саудитският принц се е сдобил със съветска миниатюрна атомна бомба на черния пазар. Петров знаеше, че подобни устройства се предлагат на цена милион долара за килотон. И американците лесно щяха да решат, че принц Али Фейсал, племенникът на краля, е станал джихадист и мъченик за исляма. Може би дори щяха да отговорят на удара с удар.

Петров беше възхитен от двойната изгода на този план, предложен за първи път от баща му. „През милисекундата на разцепването на ядрото — бе казал генералът — американците и саудитците ще бъдат разделени като атома и ще бъдат лошо ранени от една и съща експлозия“.

Принцът бе поласкан, че го молят за тайна среща, макар че в действителност нямаше никакво влияние — той бе декадент, плеябой и дилетант, който си играе на дипломат в ООН. Ироничното бе, че когато атомната бомба на борда на „Хана“ унищожеше Долен Манхатън, този пройдоха щеше да бъде възхваляван от мнозина свои

едноверци като атентатор самоубиец и щеше да получи повече почести, отколкото би могъл да заслужи през целия си живот.

Петров се усмихна на принца.

— Корабът ви е великолепен.

— Благодаря. Интериорът е изцяло по мой проект — отвърна принцът.

— Имате отличен вкус.

Петров погледна към Горски, който се сети, че трябва да каже нещо, и повтори:

— Наистина отличен вкус.

Петров знаеше, че Виктор Горски кара някои хора да се чувстват неудобно. Горски приличаше на онова, което беше — убиец. И не правеше никакви опити да се преструва на приятен, което дразнеше Петров. Но беше добър в работата си, пък и какъв смисъл да си любезен с човек, когото ще убиеш след час.

Петров погледна Урманов, който изглеждаше потънал в мисли, макар че всъщност беше ужасно нервен. Този човек беше проектирал ядрени оръжия, чиято цел бе да убиват милиони хора, а щеше да му призлее, ако види кръв.

Разбира се, Петров знаеше, че Урманов не се е включил в мисията по своя воля. От СВР му бяха предложили да избира между две възможности — биваше ги в това. И Аркадий Урманов бе направил по-добрия от два лоши избора.

Освен това, макар да не бе запознат с всички аспекти на мисията, Урманов несъмнено знаеше, че всички на тази яхта скоро ще бъдат мъртви — разбира се, с изключение на полковник Петров, Виктор Горски, руския капитан и самия него. Макар да грешеше, като слагаше и себе си в списъка.

— Господин Фрадков не е от разговорливите — каза Петров на принца. — А и английският му не е много добър.

Принцът кимна. Сигурно се чудеше как този офицер от военното разузнаване ще го запознава с интересната информация, с която разполага, и как успява да си върши работата в Америка с лошия си английски.

— Как мина пътуването ви до „Хана“? — попита той.

Петров се усмихна.

— Дамите се забавляваха.

— Добре. „Хана“ означава щастие на арабски — уведоми гостите си Али Фейсал.

— Да, много подходящо име — отвърна Петров.

— Освен това е и името на жена ми.

— На коя по-точно? — попита Горски.

Принцът го погледна.

— На първата, разбира се. — И се пошегува: — Сега и другите ми жени искат яхти с техните имена.

Горски не се усмихна и принцът се извърна от него и попита Петров:

— А как беше партито в дома на господин Таморов?

— Много забавно. Праща ви поздрав и с нетърпение очаква да се срещнете в дома му в града в сряда.

— Аз също очаквам с нетърпение да го видя отново.

Всъщност Георгий Таморов нямаше никаква представа, че ще се среща с принца, нито пък му беше известно, че Петров е на яхтата. Колкото по-малко знаеше, толкова по-добре. А и дори да заподозреше, че има някаква връзка между Василий Петров и ядрената експлозия в пристанището на Ню Йорк, щеше да си държи езика зад зъбите. Русия се беше променила, но КГБ бе сменил само името си, но не и своята ДНК, и дори богатите олигарси разбираха това.

Петров си погледна часовника. Вечерята скоро щеше да бъде сервирана и трябваше да се захване с истинската си работа — да планира как да избие всички на борда на „Хана“.

— Кой ще вечеря с нас? — попита той домакина.

— Имам още шестима гости. Четирима са мои сънародници, които ще ви представя по време на вечерята. Другите двама са бизнесмени от Китай. За съжаление техният английски не е добър.

— Настанете ги до господин Фрадков — пошегува се Петров и всички, с изключение на Аркадий Урманов, се разсмяха.

— Както помоли полковник Петров, не съм споменавал имената ви — увери ги принцът. — И ще ви представя само по малко име и като руски петролни директори, които ще ми гостуват, докато не пристигнем в Ню Йорк.

Петров кимна. Явно на негово височество му харесваше тази игра на секретна дипломация.

— Капитан Уелс и другите офицери ще бъдат ли с нас?

— Не. Те ще вечерят другаде.

— А дамите?

— За тях съм поръчал бюфет тук, в салона. Може би след вечерята ще се съберем тук за малко... отпускане.

Петров кимна и погледът му обходи дългия салон, докато се мъчеше да реши как точно да застреля проститутките. Може би най-добре беше да остави работата на Горски, който също проявяваше интерес към голямото помещение.

Двамата бяха проучили плановете на „Хана“ и Петров беше сигурен, че познават голямата яхта достатъчно добре, за да си свършат работата преди някой да вдигне тревога, да се опита да напусне кораба или да окаже въоръжена съпротива.

Като стана дума за това, трябваше да зададе следващия си въпрос така, че да не прозвучи прекалено любопитно или необичайно. Той погледна принца.

— Предполагам, че имате охрана на борда.

Принцът го погледна в очите.

— Капитан Уелс има карабина и пистолет, макар че ги държи скрити и заключени. Въоръжени сме по-добре, когато плаваме в опасни води с пирати, но оръжията ще са проблем, ако служители от митницата решат да се качат на борда.

— В Америка има триста милиона оръжия — отбеляза Петров.
— Така и не мога да разбера защо честен човек не може да донесе още няколко от страната си за лична защита.

Принцът нямаше какво да отговори на това.

— Един от стюардите ми, Карим, онзи с традиционните дрехи, е личният ми телохранител. Е, когато сме на брега — добави той и се усмихна. — Надявам се, че тук не ми е нужен бодигард.

Петров отвърна на усмивката и обмисли следващото си питане.

— Надявам се голямата ми група да не се окаже прекален товар за персонала и екипажа ви.

— Имам седмина работливи сомалийски стюарди — увери го принцът. — А френският ми готвач Андре разполага с четирима помощници, които са източноевропейци и са свикнали на продължителна и здрава работа. — Той се усмихна. — Боя се, че саудитците са станали изнежени и лениви.

Както и негово височество, помисли си Петров.

— Имате направо копие на ООН на борда — каза той. — Капитан британец...

— Помощник-капитан ирландец и двама италианци, машинистът и щурманът. Както и седем моряци от цял свят.

Числата отговаряха на информацията, която бе дадена на Петров.

— Същинска Вавилонска кула — отбеляза той.

— Общият език, езикът на морето, е английският — увери ги принцът. — Така че няма да имате проблеми в общуването. Целият екипаж и персоналът са дали клетва да пазят тайна — добави той и се пошегува: — Каквото се случи на „Хана“ си остава на „Хана“.

— Да — каза Петров, докато пресмяташе броя на гостите, прислугата и членовете на екипажа, които трябваше да бъдат открити и елиминирани.

Двамата с принца побъбриха още няколко минути, докато Горски и Урманов мълчаха и отпиваха вода.

Принцът прочисти гърлото си.

— Колкото до дамите...

Той погледна полковника.

— На кея ще бъдем посрещнати от високопоставен служител от консулството на Руската федерация — увери го Петров. — Няма да има никакви проблеми.

Принцът кимна.

— Може би ще поискате да се освежите.

Той стана и гостите му също станаха.

— Стюардът ще ви отведе до каютите ви. — Принцът си погледна часовника — „Ролекс“ с инкрустирани диаманти. — Коктейлите ще бъдат сервирани в трапезарията след половин час. Облеклото е неофициално. Елате, както сте.

Докато принцът се обръщаше, Петров и Урманов леко се поклониха, но не и Горски. Той изчака домакина да излезе и каза, без да се обръща към никого конкретно:

— Светът ще бъде по-добро място без него.

— Бъди добър гост, Виктор — сгълча го Петров. — Не е виновен, че се е родил богат, в кралско семейство и мюсюлманин.

Горски се усмихна.

— Поне нашите олигарси работят здравата, за да откраднат парите им.

Петров също се усмихна и погледна доктор Урманов, който не се усмихваше. Запита се дали ученият знае, че вече е мъртвец.

Планът на Москва беше доктор Урманов да пристигне на „Хана“ с лодката от риболовния кораб заедно с капитан Глеб и ядреното устройство. Но Петров бе настоял Урманов да бъде под негов контрол в Ню Йорк, за да може да го прецени и да го отхвърли, ако се усъмни, че няма да е склонен да приведе бомбата в готовност. Е, беше склонен, в противен случай нямаше да стигне дотук. Пък и обещаните два милиона швейцарски франка бяха добър мотиватор. А евентуалното заточение в Сибир — още по-добър.

Отначало в Москва бяха разтревожени, че ще трябва да вкарат Урманов в Америка под чуждо име и в ролята на дипломат от ООН. Но това беше правено и преди, винаги успешно, и СВР увери Кремъл, че никой от разузнаването на Държавния департамент няма да открие истинската самоличност на неизвестния пенсиониран физик при проучването на дипломатите.

Така Петров беше наложил своето и двамата с Горски използваха възможността да разпитат Урманов в Ню Йорк за ядреното устройство и всички необходими стъпки за премахването на евентуални проблеми, които можеха да възникнат при привеждането му в готовност. Така или иначе Петров и Горски разполагаха с кодовете на бомбата и Петров лично щеше да я задейства и да нагласи часовниковия механизъм. Доктор Урманов беше необходим само ако възникне някакъв технически проблем. А ако часовниковият механизъм не работеше, устройството имаше и самоубийствен детонатор, задействан с радиосигнал, и Петров беше готов да го използва.

По един или друг начин Ню Йорк щеше да има съмнителната чест да стане третият град в света, унищожен от ядрено оръжие. Проектът „Манхатън“ се завръщаше у дома.

18.

Виктор Горски отиде в каютата на полковник Петров със сака си, отвори го и разстла върху леглото плановете на „Хана“. Не се бяха спирали подробно върху тази част от операцията и се бяха разбрали да изчакат и да видят какво е положението на борда. И двамата знаеха, че прекаленото планиране не оставя особено място за инициативата и инстинктите. Но сега, след като вече бяха тук, обсъдиха най-ефективния метод за убиване на екипажа от над двайсет души, шестимата гости и домакина, както и на дванайсетте проститутки.

Решиха Горски да започне с мостика, за да са сигурни, че никой няма да вдигне тревога по радиото.

— Внимавай да не повредиш уредите за управление — каза Петров.

— Разбира се.

— После ще отидеш в салона и ще се погрижиш за дамите — продължи Петров.

Горски кимна без коментар.

Петров го погледна.

— Знам, че е трудно. Но те си изиграха ролята и ще умрат за добра кауза.

— И двамата го разбираме, Василий — отвърна Горски. Беше му позволено да се обръща към полковника на малко име в ситуации като тази.

— Аз ще започна с трапезарията — каза Петров. — Би трябвало да приключа бързо, след това ще мина през камбуза, после през помещението на екипажа... — той посочи палубата, която бе отчасти под ватерлинията, — където се надявам да ги заваря да вечерят.

Разгледаха плановете на петте палуби на яхтата — машинната, където бяха помещенията на екипажа, двигателите, горивото и водата; долната палуба с каютите за гости и за офицерите, както и с дока и платформата за плуване; главната палуба с трапезарията и бара, камбуза и апартамента на принца. Следваше палубата със салона и площадката с шезлонгите, над която имаше по-малка палуба с

мостика, капитанската каюта и корабния офис. Опитаха да определят къде ще бъдат всички по време на вечерята — или къде могат да се скрият, ако разберат какво става.

— Членовете на екипажа имат радиостанции за връзка помежду си — напомни Горски на шефа си.

— Ще се погрижим да нямат време за разговори — отвърна Петров. — Както винаги, работата зависи от бързината, тишината и изненадата. — Извади от сака опакован в синя хартия за подаръци предмет, махна лепенката в единия край и се видя дулото на картечен пистолет. — Можем да заглушим това — той потупа заглушителя, — но мъжете крещят, когато по тях стрелят. Жените крещят още по-силно. Така че бъди бърз и точен.

Горски кимна.

— Гледай да избягваш рикошети и помни, че куршумите минават през хората, а не искаме пръснати прозорци, които да бъдат забелязани от минаващите кораби. — Петров се усмихна. — Трябва да използваме трика с общата снимка всеки път, когато е необходимо.

Горски не се нуждаеше от съвети от полковника, но кимна и каза:

— Ще мине добре. Винаги минава добре.

Петров погледна опакованото оръжие в ръцете си. Германският MP5 беше добър избор за тази работа. Моделът беше дълъг само петдесет и пет сантиметра с разгънат приклад и тежеше по-малко от три килограма. Можеше да се държи с една ръка и да стреля като картечен пистолет, както и го наричаха германците — Maschinenpistole, Model 5. MP5.

Пълнителят имаше трийсет 9-мм патрона и макар оръжието да не беше точно, скорострелността му от 750 изстрела в минута го правеше много смъртоносно в тесни помещения, каквито можеха да се намерят на един кораб.

Най-важното бе, че никога не засичаше и със заглушителя ставаше толкова безшумно, колкото и смъртоносно. Това бе любимото оръжие на американските контратерористични сили, както и в над сто страни, които използваха MP5 за полицейските и паравоенните си сили. Дори руснаците ги купуваха и Петров беше поискал два, опаковани като подаръци.

Полковникът откъсна поглед от оръжието.

— Кажи на Урманов да остане в каютата си със заключена врата, докато не отидем при него.

Горски кимна.

Лекото вибриране престана, което означаваше, че двигателите са заработили на празни обороти, и Петров усети как скоростта на кораба намалява, което се потвърждаваше и от гледката през илюминатора. Скоро щяха да хвърлят котва. На инструктажа в Москва го бяха уверили, че е стандартна процедура кораб, възнамеряващ да влезе в близко пристанище, да хвърли котва за през нощта, така че екипажът и офицерите да имат време да се нахранят и да си починат, докато стюардите и готвачите се грижат за гостите. Това беше добре дошло за Петров и Горски, защото нямаше да им се налага да опират пистолет в главата на капитан Уелс, за да го принуждават да спре, така че да се срещнат с руския риболовен кораб и да качат на борда капитан Глеб и товара му. Всъщност, след като капитан Уелс хвърлеше котвата, от него и подчинените му вече нямаше да има нужда, както и от живота им.

Петров и Горски свериха часовниците си и се разбраха да се срещнат след десет минути в коридора.

Но преди да тръгне, Горски каза:

— Онзи от кетъринга ме тревожи.

— Той вече е без значение — увери го Петров.

— Трябваше да го отведем вътре заедно с онази жена, която май го познаваше, и да ги разпитаме.

— И така щеше да създадеш ненужен проблем.

— Или да реша проблем.

— Таморов щеше да се запита защо разпитваме двама от персонала му.

— Нека се пита. Трябваше поне да му кажем да ги разкара.

— И ако са от онези, които следят посолствата, щяха веднага да отидат при колата си и да се обадят на ФБР, които щяха да пратят хеликоптери и катери да наблюдават къщата на Таморов. И сега нямаше да сме тук.

Горски се замисли. Да, беше сложна ситуация с трудни избори и полковник Петров беше избрал да не прави нищо. Може би това беше най-добрият избор. И все пак...

— Трябваше да ги вкараме вътре и да ги убием.

Петров се усмихна.

— Виктор, има моменти, когато убийството решава проблеми, и моменти, когато създава такива.

— Колкото повече хора убиеш, толкова по-малко проблеми ще ти останат. Хората създават проблемите — поясни Горски.

Петров отново се усмихна.

— Ти си прост човек, Виктор. Това ми харесва.

Горски не отговори.

Петров се замисли над думите му. Наистина беше възможно онези двамата да бяха от копоите, които ги бяха следили от Ню Йорк. И ако наистина беше така, бяха видели как се качва с двамата си спътници и с проститутките на амфибията и отплава. Но бяха видели само това и не знаеха нищо повече. Не можеха да знаят къде отива, макар че заради дамите беше очевидно, че са тръгнали на друго парти. Освен това Петров знаеше, че наблюдателите на посолствата само наблюдават и докладват на ФБР, което, както бе ставало в миналото, щеше да реагира със закъснение на вестта за изчезналите руски дипломати.

Но най-вероятно онзи Деп просто бе нает случайно от улицата и затова не се справяше особено добре с работата си. Жената обаче изглеждаше по-интелигентна, макар и също толкова неумела. Така или иначе, мисията беше започнала. Намираха се на борда на „Хана“ и връщане назад нямаше. Особено след като започнеха да избиват всички.

— Трябва да мислим за по-належащите задачи, Виктор — каза той. — Не позволявай на ума си да се разсейва.

— Да, полковник. — Горски се обърна и излезе.

Петров зави отново картечния пистолет и си погледна часовника. След петнайсет минути по палубите на кралската яхта щеше да тече кръв. Но тя беше нищо в сравнение с онова, което щеше да стане, когато на сутринта „Хана“ влезеше в пристанището на Ню Йорк.

19.

Полковник Петров излезе от каютата си в коридора, където го чакаше Горски. Двата носеха опакованите си картечни пистолети, а в джобовете си бяха напъхали резервни пълнители и плановете на яхтата. Под широките блузи с къси ръкави бяха скрити малки пистолети „Макаров“ в кобури на кръста. Въоръжението им се допълваше от бойни ножове.

— Не искам никакви тела зад борда, независимо дали са живи или мъртви — прошепна Петров на Горски. — Не искам да открият на брега трупове с куршуми в тях, които могат да бъдат свързани с този кораб. Всички следи от присъствието ни тук и от стореното ще се изпарят в пристанището на Ню Йорк.

Горски се подразни, че Петров смята за необходимо да му обяснява тези неща, сякаш е безмозъчен убиец, който изобщо не помисля за фините детайли в работата си.

— Да, полковник.

— И запомни, че не можем да поддържаме връзка чрез мобилните си телефони — продължи Петров. — И не можем да използваме радиостанциите на екипажа или интеркома, защото могат да ни чуят. Затова трябва да действаме самостоятелно, но съгласувано. Задачите ясни ли са?

Горски кимна.

— Познаваш ли този кораб така добре, както собствената си къща?

— По-добре, защото не съм си бил вкъщи от половин година.

Петров се усмихна.

— Чувстваш ли се уверен, Виктор?

— Да, полковник.

— Добре. Е, време е да поднесем подаръците си. Стреляй ниско. — Двата с Горски си стиснаха ръцете. — Ще се видим на мостика, след като приключим.

Петров тръгна към кърмата и се качи по стълбите на главната палуба.

Горски пое в обратната посока, през офицерските помещения, където имаше малък асансьор и спирално стълбище, свързващо всички палуби. Качи се по стълбището на мостика.

Един моряк слизаше към Василий Петров. Щом го видя, му направи път, застана мирно и поздрави госта на принца.

— Добър вечер, сър.

Петров не искаше да го убива тук, но запомни лицето и телосложението му, както беше направил със стюардите и членовете на екипажа, които вече беше видял. Следващия път, когато ги видеше, тези лица щяха да са на миг от смъртта. И ако не видеше някое лице, значи човекът се е скрил и трябва да бъде открит.

— Къде отивате? — попита той.

— Да вечерям, сър.

Мъжът беше на около трийсет и говореше със славянски акцент.

— Руский? — попита го Петров.

— Не, сър. Българин.

Петров кимна.

— Приятна вечеря.

— Благодаря.

Петров се качи на главната палуба. Дамите вече се бяха събрали тук за шампанско и потапяне в басейна. Несъмнено принцът ги бе наблюдавал от салона горе и сигурно вече си беше избрал някоя. Или няколко. Петров се усмихна.

Мина през двойната врата и влезе в облицования с ламперия бар до трапезарията.

Около бара имаше седем души, донякъде по-добре облечени от него — четиримата саудитски гости, двамата китайски бизнесмени и самия домакин принц Али Фейсал, който го видя да влиза и го поздрави.

— Добре дошъл, Василий.

— Извинете за закъснението.

— Заповядайте при нас.

Но Василий Петров не помръдна от мястото, което щеше да бъде позицията му за стрелба.

Видя, че барманът е същият стюард, който ги беше обслужил в салона. Имаше и друг стюард — традиционно облеченият Карим, който бе личен телохранител на принца и сега сервираше ордъврите.

Запита се дали е въоръжен. Отдясно на бара се влизаше в дългата трапезария, частично отделена с матирано стъкло; други двама стюарди правеха последни приготовления за вечерята.

— Елате. Какво пиете?

— Минерална вода — отвърна Петров, но не пристъпи към бара и шестимата гости и принцът го погледнаха озадачено.

— Не виждаш ли, че човекът носи пакет? — обърна се Фейсал към Карим. — Вземи го.

Стюардът остави подноса с ордьоврите и забърза към руския гост.

— А къде са Виктор и Павел? — поинтересува се принцът.

— Точно зад мен.

Петров погледна през рамо, но не да търси сънародниците си, а за да се увери, че никой не стои зад гърба му. И докато Карим посягаше за пакета, полковникът скъса хартията и изстреля един куршум — ниско, в слабините. Стюардът рухна на пода.

Мъжете не чуха заглушеното оръжие, не можеха да осъзнаят онова, което виждаха, и замръзнаха, вперили смаяни погледи първо в кървящия стюард, после в Петров и накрая в оръжието в ръцете му.

Петров се прицели ниско, за да не улучи чашите и бутилките зад бара, и изстреля дълъг откос отляво надясно в групата мъже — някои бяха отхвърлени назад към бара, а други рухнаха на място. Единствено барманът продължи да стои, смаян и зашеметен. Погледна с ужас Петров, вдигна ръце, сякаш можеше да се защити, и извика:

— Не!

Петров изстреля един куршум в гърдите му и стюардът отлетя назад, блъсна се в чашите и бутилките и изчезна зад бара.

Петров бързо влезе в трапезарията, където другите двама стюарди бързаха към него. Ясно беше, че са чули звъна на стъкло, но не и приглушените изстрели и падащите върху дебелия килим тела.

Стюардите замръзнаха и се вторачиха в Петров, после забелязаха оръжието. Полковникът го издигна и изстреля по един куршум в коремите им. Дватамата се превиха и рухнаха на колене на мраморния под, притиснали кървящите си рани. Петров пристъпи към тях и изстреля по още един куршум в главите им, после се обърна и се върна в бара.

Никой от седмината на пода не изглеждаше мъртъв, макар че всичко бе в кръв. Петров извади пистолета си и тръгна от човек на човек, като ги прострелваше в главата. Накрая стигна до принца, който седеше на пода, опрял гръб на бара, притискаше раната си и стенеше. Погледите им се срещнаха.

— Ти даде живота си за сразяването на Америка и ще бъдеш славен в целия ислямски свят, докато се издигаш към рая — искрено каза Петров. После се усмихна и добави: — Аз, за съжаление, няма да получа тази чест.

Дръпна спусъка и застреля принц Али Фейсал в челото.

Не беше забравил за бармана и заобиколи бара. Човекът лежеше по гръб в локва кръв. Гърдите му бяха неподвижни и раната не кървеше, но за всеки случай Петров пусна куршум в гърлото му.

Отиде при Карим и го претърси за оръжие. Намери единствено кама, която му напомни за американската поговорка „Не носи нож на престрелка“.

Погледна си часовника. Четири минути от началото до края.

Сложи нови пълнители в пистолета и автомата, който уви в кърпата на бармана.

Беше ред на камбуза.

Виктор Горски влезе във вестибюла в горния край на спиралното стълбище. Отляво имаше врата, на чиято месингова табела пишеше КАПИТАН, а отдясно — друга врата с надпис КОРАБЕН ОФИС.

Зад него се намираше вратата на асансьора, а напред беше мостикът, където двама мъже в бели униформи седяха в кресла с високи облегалки пред дълга конзола с уреди. Мъжът отляво беше обърнал стола си към другия и двамата разговаряха. Нито един от тях не беше капитан Уелс.

Горски забеляза също, че на преградата от дясната страна на входа към мостика има интерком и циферблат, който според инструктажа би трябвало да задейства плъзгаща се бронирана врата. Самата преграда също беше бронирана. Добра мярка за сигурност в случай на пирати или бунт. Или на убийци.

Горски излезе на светлия мостик с пакета си и мъжът с обърнатия стол го видя.

— Мога ли да ви помогна, сър? — попита офицерът с ирландски акцент.

От снимките, направени от Глеб в Монте Карло, Горски го разпозна като Конърс, помощник-капитан.

— Търся капитан Уелс. — И вдигна пакета. — Имам нещо за него.

— Той е в каютата си, сър. Можете да почукате — отвърна Конърс.

— Да, благодаря.

Мъжът отдясно, когото Горски разпозна като машиниста Донато, също завъртя стола си и погледна Горски и пакета в ръцете му.

— Каютата му е там — каза с италиански акцент и посочи.

Горски се озърна през рамо и пристъпи по-навътре, като се мъчеше да застане така, че куршумите му да не улучат конзолата или извитото предно стъкло, което също бе бронирано, но щеше да се напука.

Конърс стана.

— Елате, ще ви заведа.

— Благодаря. Улеснявате ме.

Конърс мина покрай Горски, който извади скрития под блузата „Макаров“ и го простреля в кръста. Помощник-капитанът се просна по очи на палубата.

Донато завъртя напълно стола си и зяпна колегата си, който лежеше по лице с разширяващо се кърваво петно по бялата риза. Погледна объркано Горски, после видя пистолета. Горски стреля в слабините му и мъжът изпъшка изненадано. Горски го гледаше как се свлича на пода, притиснал чатала си с две ръце. Когато се опита да се изправи, Горски го простреля в тила.

Пусна куршум в главата и на помощник-капитана и излезе от мостика, като натисна бутона, за да затвори плъзгащата се врата.

Отиде до вратата на капитана и почука.

— Влез.

Горски скри пистолета под ризата си, отвори вратата и видя капитан Уелс, с униформа, да седи в удобно кресло в просторната си каюта. Беше праметнал крак върху крак и четеше някаква книга. Уелс като че ли се изненада от посещението.

— Господин... Горски, нали?

— Точно така.

— С какво мога да ви помогна?

— Двама от офицерите ви, господин Конърс и господин Донато, бяха така добри да ме разведат из мостика и исках да ви благодаря.

— Не е нужно да ми благодарите, господин Горски.

— Имам подарък — Горски вдигна пакета — за хората ви. Къде мога да намеря другия офицер?

— Мисля, че господин Лентини е в корабния офис — малко нетърпеливо каза Уелс. — Точно зад вас.

— Благодаря. И исках да ви уверя, че дамите ми няма да ви безпокоят на последното ви пътуване.

Капитан Уелс го погледна в очите и разбра, че нещо не е наред. Но преди да успее да измисли как да стигне до оръжието си, руснакът извади пистолет и стрела право през книгата в гърдите му. Капитан Уелс, все още държащ четивото си, погледна надолу и Горски стреля в темето му.

— Бон воаяж.

Горски се обърна, излезе от капитанската каюта, затвори вратата, пресече вестибюла и почука на вратата на корабния офис.

— Влез.

Горски пак скри пистолета и отвори вратата. Щурманът Карло Лентини, с бяла униформа, седеше зад компютърна клавиатура.

— Да? — каза той, без да вдига глава.

Горски не отговори и Лентини го погледна.

— Кой сте вие...? О... — Стана от стола си. — С какво мога да ви помогна?

— О, не ставайте, господин Лентини.

Офицерът се поколеба, после седна и зачака посетителя да каже нещо.

— Какво правите? — поинтересува се Горски.

Щурманът погледна неканения си гост и нещо в тона и поведението му го разтревожи.

— Аз... ами попълвам корабния дневник.

— Къде ще вечерят офицерите?

— Тази вечер ще се съберем в капитанската каюта.

— А кой ще бъде на вахта?

— Някой от моряците.

— Кой ще ви донесе вечерята?

— Стюард. Защо...?

— Кога?

— Скоро.

— Добре. — Горски си погледна часовника. — Направете последен запис в дневника си, господин Лентини. — Извади малкия пистолет. — Всички офицери на борда бяха убити в двайсет и един часа... — стреля в гърдите на щурмана, който се завъртя заедно със стола, и пусна втори куршум в основата на тила му — и вечеряха в Ада.

Излезе от корабния офис, затвори вратата и зае позиция във вестибюла зад спиралното стълбище, до асансьора, в очакване на стюарда и моряка.

Ловът на хора, подобно на лова на животни, имаше два основни елемента — преследване и дебнене. Лично той предпочиташе преследването, но понякога се налага и да чакаш в засада. Убиването е изкуство. Да те убият — не.

Василий Петров праметна през рамо увития в кърпа картечен пистолет, бързо мина покрай двамата мъртви стюарди и пресече дългата трапезария, чиято маса беше подредена за десет души. През големите прозорци видя, че морето е спокойно, макар че от юг идваше мъгла. Това можеше да се окаже проблем за срещата с риболовния траулер и спасителната лодка с капитан Глеб. Но те се бяха подготвили за срещи в лошо време и Петров беше сигурен, че Глеб и атомната бомба след по-малко от час ще бъдат на борда на „Хана“. Надяваше се, че Глеб е инструктиран за труповете по целия кораб.

Влезе в камбуза.

Четиримата кухненски работници слагаха украса на десетте предястия — риба с някакъв гъст розов сос. Петров не харесваше френската кухня и беше доволен, че няма да му се налага да яде тази гадост.

Един от работниците го видя, потупа готвача по ръката и кимна към вратата.

Шеф Андре, висок слаб мъж, вдигна глава от заниманието си.

— Да?

Петров знаеше, че камбузът ще е проблем — сбутани стоманени шкафове и посуда, открити пламъци и газови бутилки. Лошо място за автоматично оръжие. Освен това петимата от кухненския персонал — трима мъже, една жена и готвачът — се бяха пръснали и се движеха бързо в изпълняване на задачите си.

— Да, мосю?

— Негово височество ми позволи да видя кухнята ви.

— Да? Какво желаете да видите?

— Фото, s'ill sou plait. — Петров извади мобилния си телефон.
— Ще стане бързо.

Готвачът се поколеба, после си даде сметка, че е по-добре да угоди на госта на принца вместо да протестира, и даде знак на тримата мъже и жената да застанат до него на пътеката между работната маса и килера за храна.

Всички се събраха плътно един до друг на тясната пътека и Петров вдигна телефона си. Никой не попита какво е увитото в кърпа нещо, праметнато през рамото му, дори и да се чудеше.

— Усмивка!

Наистина щеше да ги снима, но беше махнал батерията от телефона си, за да не могат американците да проследят сигнала му.

— Още една, моля.

Всички се усмихнаха отново, макар че готвачът Андре май губеше търпение.

Петров пусна телефона в джоба си, вдигна картечния пистолет, дръпна кърпата и изстреля нисък откос. В продължение на половин секунда никой изобщо не разбра, че от ръцете му излизат пламъци. Жената дори продължаваше да се усмихва, докато падаше. Рикошетите изкараха искри от пода и кухненското оборудване, след което настъпи тишина.

Петров превключи на единична стрелба и застана над петимата облечени в бяло простреляни. От коремите и краката им се лееше кръв. Всички бяха живи и Петров започна с жената, която вече започваше да вика от болка. Застреля я в главата, след което последователно нанесе на останалите четирима *coup de grace*, както би се изразил Андре.

Намери по-голяма кърпа за картечния пистолет и го метна на рамо, отиде до печката и спря газта под тенджерите и тиганите. Надуши нещо неприятно, погледна през стъклената врата на фурната и

видя парчета овче месо в тава. Кой би ял подобно нещо? Изключи фурната и излезе.

Беше ред на помещението на екипажа.

Виктор Горски чакаше стюарда и моряка.

Държеше все още опакования като подарък автомат под мишницата на лявата си ръка, за да може да извади с дясната пистолета от джоба на панталона си. Дотук му беше достатъчен само той — за тази работа нямаше нужда от автоматична стрелба. Това обаче щеше да се промени в салона с дамите.

Чу тихия хидравличен вой на асансьора и зае позиция до вратата.

Вратата се отвори и се появи количка за храна, следвана от облечен в бяло стюард, който я избута във вестибюла към вратата на капитана, без да види стоящия зад него Горски.

Стюардът погледна затворената бронирана врата на мостика, почука на вратата на капитана и зачака. После отиде до вратата на мостика и натисна бутон на интеркома.

— Абди съм. Вечеря.

Изчака още няколко секунди. Личеше му, че е объркан и не знае какво да прави. Да позвъни отново? Или да въведе кода и да отвори вратата на мостика, която едва ли бе виждал затворена?

Извади от джоба си радиостанция и понечи да се обади, но Горски се намеси:

— Извинете.

Стюардът стреснато се обърна, позна госта и се отпусна, макар че не знаеше откъде е дошъл. Сигурно се беше качил по стълбите.

— Да, сър?

— Чакам моряка, който ще застане на вахта.

— Би трябвало да е на мостика.

— Не е там.

Стюардът си погледна часовника.

— Сигурно ще дойде всеки момент. Защо...?

— Ще изчакам.

Горски можеше да застреля стюарда още сега, без да се тревожи, че куршумът ще пробие бронираната врата или преградата и ще улучи

нещо важно на мостика. Не искаше обаче морякът да завари труп във вестибюла.

— Капитанът ви чака — каза Горски.

— Почуках.

— Ами почукайте пак.

Стюардът се поколеба, погледна руснака, който стоеше от другата страна на парапета на стълбището с някакъв пакет, после се върна при вратата на капитана и почука отново.

Погледна госта и сви рамене.

— Може би е в корабния офис.

— Не е.

Явно стюардът намираше ситуацията за необичайна и посегна отново за радиостанцията си, а Горски за пистолета.

Откъм стълбището се чува стъпки.

— Това трябва да е Малкин — каза стюардът. Изглежда, изпитваше облекчение, че някой друг ще поеме нещата в свои ръце. Самият той имаше много гости, за които да се грижи. Или поне така си мислеше.

От спиралното стълбище се появи главата, а после и раменете на мъж със синя риза. Морякът се качи във вестибюла, погледна затворената врата на мостика, после видя стюарда при вратата на капитана.

— Защо вратата на мостика е затворена, Абди?

Стюардът сви рамене и кимна към госта при асансьора, който беше оставил пакета си на пода.

Морякът Малкин се обърна и видя Горски.

— Да, сър?

Горски извади пистолета, вдигна го с две ръце, стреля в гърдите на двамата мъже и те отлетяха към стената. Морякът се свлече бавно на пода, а стюардът залитна напред и се стовари върху количката.

Горски бързо заобиколи стълбището, отвори вратата на капитанската каюта и избута вътре количката с тялото на стюарда, после хвана моряка за яката и завлече и него там. Двамата още бяха живи и Горски ги довърши с по един изстрел в главата, излезе и затвори вратата.

Прибра пистолета в джоба си, взе пакета и бързо се спусна по стълбището към салона, като вземаше по три стъпала наведнъж.

Докато слизаше, чуваше музика и женски смях.

Василий Петров се спускаше бързо от камбуза на главната палуба към машинната, праметнал през рамо увития в кърпа МР5. Не срещна никого по стълбите, но в тесния коридор, който водеше към помещенията на екипажа, внезапно се появи моряк. Човекът спря и се долепи до стената, та бързащият гост да мине покрай него.

Петров го подмина, после внезапно се завъртя, извади пистолета и застреля мъжа в главата.

Импровизираното убийство е добро като планираното, но не и в коридор — тук можеше да се превърне в проблем. Петров се огледа и отвори врата с надпис КЛАПАНИ, зад която имаше плетеница вертикални и хоризонтални тръби. Извлече трупа по пода и го напъха в тясното пространство, затвори вратата и продължи към средата на кораба.

Чуваше гласове зад голямата врата в края на коридора и бързо си представи разположението — голямо общо помещение за почивка и храна, пет малки каюти по левия борд за готвача и кухненския персонал, за които вече се беше погрижил.

Откъм десния борд имаше двойни каюти за седмината моряци и седемте стюарди, а по-нататък към носа се намираха килерът и камбузът.

Опита се да определи колко души ще има зад вратата. Вече беше премахнал четирима стюарди в бара и трапезарията и знаеше, че един или двама ще са при дамите в салона, където всички вече би трябвало да са мъртви, ако Горски работеше по график. Останаха двама стюарди, но те не би трябвало да са тук поради многото гости на борда. Това означаваше, че в помещението на екипажа би трябвало да има само моряци — с изключение на онзи при клапаните. Корабът беше хвърлил котва, така че можеше да завари шестимата останали моряци, включително и българина, да вечерят — а това можеше да направи неговия живот и тяхната смърт по-лесни.

Свали увития в кърпата картечен пистолет и сложи пръст на спусъка. Увери се, че под нея има достатъчно място за изхвърлените гилзи, отпусна ръка и отвори вратата с надпис ЕКИПАЖ.

Четирима млади мъже с бели джинси и сини ризи седяха на маса в дъното на голямото общо помещение, вечеряха и гледаха плоскоекранен телевизор. Българинът, когото бе срещнал на стълбите, не беше сред тях. Значи се намираше другаде, както и седмият моряк. Може би бяха в каютите си.

По телевизията даваха някакъв американски военен филм. Храбрите млади войници уверено стреляха в зле облечени брадати мъже с калашници. Действието се развиваше в Ирак или може би Афганистан. Имаше много кръв. Петров се зачуди дали принцът би одобрил този филм.

Един от моряците го забеляза и каза нещо на другите трима, които откъснаха погледи от екрана и спряха да се хранят.

Никой от тях не стана, но поне един го разпозна, защото попита на руски:

— Изгубихте ли се?

— Не — отговори Петров на английски. — А вие?

Мъжът се разсмя нерешително и попита също на английски:

— Какво е това, сър?

— Подарък от готвача за екипажа.

Никой не отговори и Петров попита:

— Къде са колегите ви?

— Малкин е на вахта на мостика — отговори рускоговорещият. — Диас пък току-що отде да помага на дамите в салона. По всякакъв възможен начин. — И се усмихна.

Другите трима се разсмяха. Петров също се усмихна. Вече имаше информация за шестима моряци — Диас мъртъв при тръбите, Малкин на мостика и вече също извън играта и тези четиримата, които след секунди щяха да споделят участието им. Оставаше само българинът.

— А къде е българският ви колега?

Никой не отговори и Петров си даде сметка, че е прекалил с въпросите и че мъжете се взират в него и поглеждат увитата в кърпата ръка.

— Какво ни носите? — попита един.

Петров, който още стоеше на прага, хвърли поглед през рамо и вдигна увития в кърпата картечен пистолет.

— *Смърт.*

Изстреля дълъг откос по мъжете на масата, кърпата запуши и се подпали.

Петров я махна и я захвърли настрани, докато прекосяваше бързо помещението. Четиримата бяха изпопадали на пода и лежаха в разширяващи се локви кръв. Петров превключи на единична стрелба и ги застреля в главите, обърна се и погледна масата, която беше покрита с капки кръв, храна и счупени чинии. Видя оцеляла купа с нарязани ябълки, взе си един резен и надникна в килера и кухнята. Бяха празни. Тръгна от врата на врата и провери всички каюти. Те също бяха празни. Седмият моряк, българинът, липсваше.

Петров взе радиостанцията от колана на един моряк и се заслуша, но никой не говореше по честотата. Е, ако Горски бе имал също толкова успешен лов, „Хана“ вече бе кораб призрак. Прибра радиостанцията в джоба си, намери калъф за възглавница в шкафа за бельо и скри картения пистолет в нея.

Отново погледна плоскоекранния телевизор. Някакъв американски снайперист се беше прицелил в брадат мъж с тюрбан и калашник. Да, наистина беше Афганистан, но му напомняше за Чечня. Извади пистолета си и бързо изстреля два куршума — един по американеца и един по ислямския боец. Екранът се превърна в калейдоскоп от цветове, след което почерня. Петров се усмихна и излезе.

* * *

Виктор Горски се спусна по спиралното стълбище на палубата със салона. Стъклени врати водеха към дългото помещение, където имаше шведска маса. Дамите, все още по бикини и горнища, пренебрегваха храната и наблягаха на шампанското, което им поднасяха двама стюарди. От тонколоните по стените се лееше тиха музика и Горски позна „Лебедово езеро“ на Чайковски. Вероятно принцът беше поръчал музиката специално за руските си гости.

Една от дамите го видя и му извика на руски:

— Какво става, Виктор? Влизай. Защо стоиш там?

Той влезе в салона и огледа дългото двайсет метра помещение с прозорци от пода до тавана. Отляво се намираше балконът, на който в

момента имаше три момичета. В отсрещния край на салона беше откритата площадка, на която пушеха и пиеха други три дами.

— Къде е любовникът ти, Виктор? — поинтересува се едно от момичетата в салона.

Другите се разсмяха, но млъкнаха, когато Горски ги погледна. Той се усмихна насила.

— Напусна ме заради готвача.

Дамите отново се разсмяха и една посегна към опакования като подарък автомат.

— Това за нас ли е?

Горски вдигна пакета над главата си.

— Да. Но трябва да го заслужите.

Един стюард дойде при него.

— Какво ще обичате, сър?

— Просто дойдох да видя дали за дамите ми са се погрижили добре.

— Да, сър. Вечерята е сервирана в трапезарията — напомни му стюардът.

— Благодаря.

— Да ви заведе ли там?

— След мъничко.

Горски забеляза, че другият стюард държи радиостанцията си и явно се опитва да се свърже с някого. Или пък някой го търсеше. Но кой можеше да е останал жив, че да се обажда? Или да отговаря на повикване? Така или иначе, време беше да действа, преди някой от стюардите да е усетил, че нещо не е наред.

— Дами! — извика той на английски. — Моля за вашето внимание!

Шестте дами в салона го погледнаха.

— Съберете се всички — каза той и се обърна към стюардите. — Доведете останалите.

Единият излезе на балкона, а другият с радиостанцията отиде на откритата площадка.

— Какво има, Виктор? — попита едно момиче.

— Добри новини.

— Няма да ни се наложи да спим с арабските пръчове ли? — попита тя на руски.

Всички се разсмяха.

Горски се усмихна.

Дамите от балкона и площадката влязоха и двамата стюарди понечиха да излязат, но Горски ги спря.

— Моля, останете. Ще отнеме само минутка.

Горски стоеше неподвижно, загледан в дванайсетте жени. Испита тъга. Беше убивал жени и преди, но не рускини — а само мюсюлманки, които бяха врагове на Руската федерация.

— Виктор! Защо гледаш така? Да не си пьян? — попита Таша.

Той я погледна. Таша беше дала телефона си на американеца. Искаше му се да я разпита за онзи тип, но полковник Петров не се интересуваше от никаква информация, която би довела до отмяната на мисията. Пък и след като бяха започнали убийствата на „Хана“, мисията вече не можеше да бъде спряна.

Дамите започнаха да губят търпение; Горски знаеше, че вече сигурно са пьяни и съответно общуването с тях е по-трудно от обичайното.

— Искаме си телефоните, Виктор — извика една.

Всички я подкрепиха.

— Телефоните! Върни ни ги!

Той пое дълбоко дъх.

— Добре, но първо принцът има подарък за всички вас. — Вдигна пакета и макар да беше зле опакован и със странна форма, каза: — Вътре има диамантени огърлици. И принцът иска снимка на всички вас с тях.

Дамите се развълнуваха.

— Отвори го! — извика една.

— Да, но първо... — Той посочи столовете около масата за кафе. — Трябва да седнете и ще ви ги дам за снимката.

Някои от дамите бяха изгубили търпение, но всички отидоха при масата. Таша пое нещата в свои ръце: настани шест момичета да седнат и три да застанат зад тях. Самата тя и другите две клекнаха отпред.

— Отлично — каза Горски.

На една от дамите ѝ хрумна нещо.

— Свалете си горницата, за да може принцът да вили диамантите върху кожата ни.

Всички решиха, че идеята е чудесна, и се съблякоха.

Горски забеляза, че стюардите вече проявяват повече интерес да останат в салона, и им каза:

— Моля, дайте на всяка дама по чаша шампанско.

— Давай диамантите, Виктор — запротестира една от дамите. — По дяволите шампанското!

Всички се разсмяха.

— Моля ви — каза Горски. — Принцът заслужава великолепна снимка.

Това се очертаваше по-трудно от работата му на мостика. Но той знаеше, че ще е така.

Стюардите раздадоха чаши и започнаха да наливат шампанско.

Горски се качи на дивана и се обърна към дамите и двамата стюарди.

Трийсет патрона в пълнителя, четиринайсет мишени. Вероятно щеше да му се наложи да презареди.

— А сега ни дай диамантите, Виктор — каза едно момиче, стана и тръгна към него с протегнати ръце.

Горски разкъса хартията.

— Какво...? — ахна Таша. — Боже мой!

Петров бързо претърси палубата — машинното отделение, пералнята, складовите помещения и всички други места в трюма на големия кораб, като викаше:

— Има ли някой! Изгубих се! Как да изляза оттук?

Никой не му отговори.

Отиде на долната палуба, където бяха докът, платформата за плуване и каютите за гостите и офицерите.

Първо тръгна към кърмата и надникна в дока.

— Ехо! Има ли някой?

Отиде до стъклената врата, водеща към платформата за плуване. Резето беше дръпнато. Никой не беше излизал навън и следователно не бе напуснал кораба оттук. Отвори вратата и излезе на платформата.

Пълзящата над водата мъгла се съгъстяваше, небето беше пълно със звезди, а на изток изгряваше полумесецът. Морето си оставаше спокойно. Забеляза в далечината светлините на хеликоптер — летеше

необичайно ниско. Погледна си часовника. Капитан Глеб щеше да пристигне след половин час. А те още имаха работа на борда на „Хана“.

Напусна платформата, залости отново вратата и мина през дока. Тръгна по дългия широк коридор между десетте каюти, като чукаше на заключените врати и отваряше незаклучените.

— Ехо! Има ли някой?

Никой не отговори, освен доктор Урманов, който още беше заключен в каютата си.

— Останете вътре! — извика му Петров.

Помисли си, че би било добре, ако Горски е попаднал на последния моряк. Щеше обаче да е лошо, ако българинът е видял труповете и се е скрил някъде. Е, бяха очаквали подобно нещо при планирането и стига онзи да нямаше достъп до радиостанциите на мостика, можеше да продължава да се крие като плъх, докато корабът не се изпари в атомната гъба.

Но мисълта за мостика с всичките му средства за комуникация го тревожеше, макар че Горски би трябвало вече да е свършил работата си в салона и да се е върнал там. Петров мина през офицерското отделение и взе асансьора до мостика.

Виктор Горски остана прав на дивана, като оглеждаше касапницата в салона.

Да, наистина беше трудно и макар да се бе опитал да го направи бързо, мишените бяха твърде много и трябваше първо да премахне мъжете, а след като изпразни пълнителя, някои от дамите затичаха или запълзяха към изходите и се наложи бързо да презареди и да ги свали една по една с къси откоси. Всички бяха ужасени и писъците им още отекваха в ушите му.

Но поне не улучи нито един прозорец, така че докато „Хана“ влизаше в нюйоркското пристанище и хвърляше котва, нямаше да има никакви външни признаци за насилието на борда.

Слезе от дивана, извади пистолета и огледа полуголите оплескани с кръв жени. Някои бяха ранени само в краката и плачеха, опитваха се да изпълзят или го умоляваха да ги пощади. Той бързо ги

довърши една по една, докато пълнителят не свърши. Презареди и продължи.

Стигна до Таша, която лежеше по гръб с рана в корема и драскотина на бедрото. Тя плачеше, но май не толкова от болка, колкото от мъка.

— Съжалявам — рече той.

Тя го погледна и успя да отрони:

— Защо...?

— Затвори очи, Таша.

Тя затвори очи и той я застреля в сърцето.

Остави двамата смъртно ранени стюарди за накрая. После отиде при бара, изми си ръцете и си наля шампанско.

Погледна си часовника. Двайсет и две минути, откакто се бе качил на мостика. Оперативният офицер в Москва беше очаквал да се справят за петнайсет. Но онези малоумни чиновници не разбираха нищо.

Уредбата продължаваше да свири „Лебедово езеро“. Горски много го харесваше.

Василий Петров излезе от асансьора във вестибюла на най-горната палуба.

Държеше картечния пистолет в една ръка, с пръст на спусъка и включен на автоматична стрелба.

Забеляза, че вратата на мостика е затворена, и се запита дали Горски я е затворил, или офицерите са усетили нещо и са се изолирали там. Усети как сърцето му се разтуптява по-бързо, но после видя петната кръв по стената и пода до капитанската каюта и разбра, че Горски се е справил добре. Заля го облекчение.

Бързо отиде до вратата с надпис КОРАБЕН ОФИС, вдигна оръжието, рязко отвори и падна на коляно.

Щом се увери, че Горски е влизал и тук, стана, затвори вратата и отиде при капитанската каюта.

Трябваша му няколко секунди да осмисли сцената. Не беше сигурен как точно се е стигнало до нея и не му пукаше, но видя, че морякът Малкин е мъртъв. Един стюард лежеше проснат напречно на

количка за храна, а капитан Уелс седеше в стола си и гледаше някаква книга в скута си с мъртвите си очи.

Петров затвори, отиде при вратата на мостика и натисна звънеца на интеркома.

Никой не отговори.

Натисна бутона за отваряне, вдигна картечния пистолет и приклепна. Вратата се плъзна настрани и той видя двамата мъртви офицери на пода.

Изправи се и бързо отиде при конзолата, за да вили дали няма поражения.

— Бях много внимателен.

Петров рязко се обърна и видя стоящия на прага Горски. Пое дъх и се озъби.

— Така можеш да си изпросиш куршума, Горски.

На Горски му идеше да отговори: „Ти щеше да си мъртвецът“.

— Разчитам на бързата ви преценка, полковник.

Петров подмина отговора му.

— Приключи ли в салона?

— Всичко е готово.

— Докладвай.

— Сам виждате. Четиримата офицери, един моряк и един стюард. Колкото до дамите... всички си отидоха, както и двама стюарди.

— Значи и седемте стюарди са налице.

— Как стигнахме до тази бройка?

— Четирима бяха с принца и шестимата му гости.

Горски кимна.

— Всичките ли готвачи бяха в камбуза?

— Още са там. — Петров се усмихна.

Горски също се усмихна и попита:

— Сетихте ли се да спрете газта?

— Не забравям нищо, Виктор.

— Да, полковник. А как мина визитата ви в помещенията за екипажа?

— Четирима, плюс един в коридора.

Замълчаха за секунда, очаквайки другият да посочи, че един моряк липсва. Накрая Петров каза:

— Значи, освен ако не си забравил някой, един липсва.

Горски кимна.

— Всъщност се разминах с него на едно стълбище. Българин. Каза, че отива да вечеря, но го нямаше в трапезарията на екипажа. — Петров се усмихна. — Е, не може да отиде далеч.

— Може, ако вземе амфибията — посочи Горски.

Петров погледна уредите на конзолата. Нищо не показваше, че някой отваря вратата на дока и го наводнява.

Горски отиде до монитора, показващ образи от охранителните камери, и увеличи картината, но не видя никого; амфибията си беше на подпорите на сухия док.

— Мисля, че няма смисъл да се тревожим за един моряк — каза Петров.

На Горски не му хареса, че полковникът подценява проблема. Правеше го твърде често и един ден това можеше да се окаже фатално за него. Или за мисията. Помисли си отново за мъжа и жената от къщата на Таморов. Проблемите, били те истински или въображаеми, трябваше да се решават бързо и радикално.

— Ще ида да го потърся — каза той.

Петров си погледна часовника.

— Глеб скоро ще пристигне. Ще следваме плана. Аз ще остана на мостика, а ти ще слезеш в дока и ще го отвориш за капитан Глеб. Не забравяй да вземеш и ядрения физик.

Горски кимна.

— Ще ти се обадя по системата за общо оповестяване, когато видя лодката на Глеб. — Петров се усмихна. — Никой друг няма да ме чуе.

Горски не се засмя на шегата, а му напомни:

— Морякът ще ви чуе. И щом е българин, значи знае или поне разбира руски.

— Е, тогава опитай да го намериш на път към амфибията. — Петров отново се усмихна. — Надушваш живите така добре, както полицейските кучета надуват трупове.

Горски не отговори.

Петров внезапно се почувства по-добре.

— Свърши чудесна работа, Виктор.

— Благодаря, Василий. Ти също.

— Почти всички парчета са си по местата. Остава само да чакаме новия си капитан и товара. И после отплаваме за Ню Йорк.

Горски кимна. Оптимизмът на полковника може би бе оправдан. Бяха на път да изпълнят успешно най-важната военна мисия, провеждана от Русия след Великата отечествена война срещу германците. За полковника това означаваше генералски пагони и удобен пост в Москва до края на живота му. И разбира се, баща му щеше да се гордее с него. А на Горски му бе обещано всяко назначение, което поиска — стига да е в Русия. Нито на него, нито на Петров нямаше да им бъде позволено да напуснат отново страната. Не и след онова, което щяха да направят в Ню Йорк. Щяха да отнесат тайната си в гроба.

— Ще махна трупите от мостика, за да не смуцават капитан Глеб — каза Петров. — А ти тръгвай към дока...

Ритмичният звук на перки проникна в почти звуконепроницаемия мостик. Двамата погледнаха през стъклото и видяха светлините на хеликоптер ляво на борд, на около двеста метра височина, летеше на запад.

— Пътнически хеликоптер от Хамптънс — каза Петров.

Горски не отговори, макар да знаеше, че пътнически хеликоптер няма да лети така ниско и толкова далеч от сушата. Можеше обаче да е хеликоптер на Бреговата охрана, издирващ изгубен плавателен съд.

— Тръгвай — каза Петров. — Глеб скоро ще пристигне.

Или пък, помисли си Горски, Бреговата охрана издирваше *тях*.

— Тръгвай!

Горски продължи да гледа отдалечаващите се светлини, докато не изчезнаха, после извади пистолета си, обърна се, излезе и се спусна по спиралното стълбище към долната палуба. Надяваше се да открие моряка да се опитва да избяга с амфибията. Или може би си беше сложил спасителна жилетка и бе скочил през борда. Самият той би постъпил точно така. Можеше пък и да направи онова, което биха направили повечето моряци — да се качи на мостика, за да види дали офицерите не са там. Е, там *имаше* офицер — полковник Петров от СВР.

Докато се спускаше към долната палуба, започна да осъзнава, че положението изобщо не е добро. Един моряк беше изчезнал, а току-що над тях бе прелетял хеликоптер. Тези факти не бяха свързани помежду

си, но беше възможно хеликоптерът да е свързан с двамата сервитьори, за които още си мислеше, че никога преди не са се занимавали с кетъринг.

Контролиращият мисията офицер в Москва им беше дал начин да прекратят мисията дори на този етап. Но това нямаше да се случи, щом начело беше полковник Василий Петров. Полковник Петров бе мечтал твърде дълго как седи в частния самолет и отпива от кафето си, докато огненото кълбо поглъща Ню Йорк. Това беше единственият начин, по който той щеше да се прибере у дома.

20.

С пистолет в ръка и праметнат на гърдите автомат, Виктор Горски мина по коридора между каютите за гости.

Стигна до вратата на Урманов, почука и извика:

— Време е, Аркадий.

Вратата бавно се отвори и доктор Аркадий Урманов застана на прага. Гледаше стреснато.

— Вземете си нещата, докторе.

Урманов взе сака си.

— Пистолетът у вас ли е?

Урманов потупа сака.

— Добре. Последвайте ме.

Урманов затвори вратата и тръгна след Горски по коридора. Докато минаваха под бара на главната палуба, Горски видя, че по стената се стича струйка кръв. Урманов също я видя и се поколеба, но Горски го хвана за ръката и го дръпна напред.

В края на каютите за гости стигнаха до богато украсени врати с надпис ДОК и ПЛАЖЕН КЛУБ.

Горски отвори едната врата, зад която бяха двата кея и амфибията, лежаща на подпорите си. В другия край бяха стъклените врати, водещи към платформата за плуване. Тя беше осветена и светлината се отразяваше от мъглата, която се бе спуснала над платформата.

Горски се огледа, за да се увери, че е сам, влезе в дока и направи знак на Урманов да го последва.

Системата за общо оповестяване се задейства и чува гласа на Петров:

— Добър вечер, докторе.

Урманов се стресна и се заоглежда.

— Следи ви камера, докторе. Аз ви виждам, но не ви чувам. Помахайте ми.

Урманов вдигна ръка без ентусиазъм.

— Виждам малък съд на радара — каза Петров на Горски. — На двеста метра на юг, държи директен курс към „Хана“.

Горски кимна в знак, че е разбрал.

— Пригответи се да отвориш вратата.

Горски тръгна покрай левия борд на яхтата, където имаше мостче, свързващо двата кея, и спря при електрическия панел, контролиращ вратата, помпите и осветлението.

— Сто метра — каза Петров. — Вече го виждам да излиза от мъглата. Дава ми сигнал с червена светлина и ще отговоря.

Горски знаеше, че в момента Петров включва и изключва светлините на мостика — сигнал за капитан Глеб, че „Хана“ е в техни ръце.

— Отвори вратата — нареди Петров.

Горски завъртя превключвателя с надпис ВРАТА. Чу се вой на хидравлични мотори и огромната врата на дясната палуба на широката дванайсет метра яхта започна бавно да се издига на горните си панти.

Морето нахлу устремно като водопад. Амфибията започна да се издига от подпорите си.

Горски усещаше миризмата на океана и лепкавата мъгла, влязла в помещението.

— Посрещнете новия ни капитан с подводните светлини — каза Петров.

Горски намери бутона и развълнуваната вода внезапно се освети, напомняйки му за собственото им пристигане на борда.

Водопадът изчезна, когато нивото на водата в отделението се изравни с морското, създавайки спокоен воден проход от океана в яхтата.

Горски погледна към доктор Урманов, който се взираше в зейналия отвор в корпуса на „Хана“. Запита се какво ли си мисли. Може би за двата милиона швейцарски франка. Или за изгнанието в Сибир. Или пък за стичащата се по стената кръв. Ако беше последното, мислите му бяха уместни. Скоро щяха да разберат дали с ядреното устройство има проблем. Или дали доктор Урманов има проблем.

Горски чу звука на приближаващ мотор. След малко от мъглата се появи червената светлина на малка лодка.

Светлината приближи, двигателят спря, носът излезе от мъглата и лодката се плъзна тихо през вратата в отделението.

Горски завъртя превключвателя и вратата започна да се затваря. Той бързо се върна при Урманов.

Спасителната лодка от руския риболовен траулер се полюшваше между двата кея. Зад руля стоеше мъж със сива брада. Приличаше на покойния капитан Уелс, само че носеше синя ватенка и зелено плетено кепе.

В средата на лодката имаше правоъгълен предмет, покрит с черно импрегнирано платно.

Капитан Глеб се огледа, после погледна към Горски и Урманов и извика:

— Хвърлете ми въже!

Горски хвърли въже на новия капитан на яхтата.

Гласът на Петров се разнесе от високоговорителя:

— Добре дошли на борда на „Хана“, капитане.

Глеб не обърна внимание на поздрава и завърза лодката. Извади от ботуша си нож, срязва придържащите въжета на платното, освободи го и го хвърли във водата.

На дъното на лодката имаше голям черен сандък — така наречения „куфар“.

— Доктор Урманов! — прогърмя гласът на Петров от високоговорителя. — Вижте вашето творение! Вижте вашето чудовище, докторе.

Последва смях.

Горски се усмихна и погледна Урманов, който сякаш бе изпаднал в транс. Разпознаваше проблем, когато се сблъскваше с такъв.

Глеб потупа черния сандък.

— Това е, народе. Не е нужно да ми се разписвате за пратката. Ваша е. — И се разсмя.

Горски го изгледа преценяващо. Глеб говореше грубо, както и изглеждаше.

Глеб стъпи на планшира на лодката с голям сак в ръка и скочи на кея. Протегна ръка на Горски.

— Капитан Глеб.

Ръкуваха се.

— Аз съм Виктор — каза Горски и посочи доктор Урманов. — А това е Аркадий.

Глеб се усмихна.

— Нека позная кой е физикът и кой е убиецът от СВР.

Горски не намери това за весело.

Глеб се обърна към него.

— Вие, господине, имате кръв на ръката си и малко по ризата. — Обърна се към Урманов. — А вие, господине, изглеждате като човек, неспособен да убие и муха. Е, имам предвид с мухобойка. — Кимна към атомната бомба и отново се разсмя.

Нито Горски, нито Урманов отговориха.

Капитан Глеб запали цигара и продължи:

— Видях два хеликоптера, патрулираха. А радарът на траулера засече два скоростни плавателни съда на запад. — Издиша дълга струя дим. — Къде е шефът ви?

— На мостика.

Глеб дръпна отново от цигарата и кимна към черния сандък.

— Не пипайте това нещо, докато не говоря с него. Имам да му предам съобщение.

— Можете да го предадете на мен.

— Той ще ви го предаде, ако пожелае.

Гласът на Петров отново се разнесе от високоговорителя:

— Капитане, трябват ми на мостика. Докторе, след малко ще дойда при вас. Виктор, остани с Аркадий.

Глеб метна цигарата във водата, взе сака и тръгна към вратата.

— Един от моряците липсва — обади се Горски след него.

Глеб спря.

— Как се е получило?

— Не е ваша работа.

— Моя е, ако се натъкна на него. Въоръжен ли е?

— Малко вероятно.

— Е... — Глеб извади изпод ватенката си пистолет „Грач“. — Аз пък съм.

— Знаете ли как да го използвате?

Глеб се разсмя.

— Вие от СВР сте големи тъпанари. — Обърна се и мина през вратата.

Горски го гледаше как върви по дългия коридор. Капитан Глеб разбираше, че уменията му са жизненоважни за мисията, и смяташе, че може да говори каквото си поиска. Дори на офицер от СВР.

Е, веднага щом услугите му станеха ненужни, капитан Глеб също щеше да стане ненужен.

Горски се обърна и погледна черния сандък в лодката, после погледна Урманов. Погледите им се срещнаха и на Горски му се стори, че доктор Урманов се е досетил каква участ го очаква.

Горски му се усмихна.

— Горе главата, докторе. На път сте да изкарате два милиона швейцарски франка.

Урманов се извърна и се загледа в атомната бомба.

— Да — замислено рече Горски, сякаш говореше на себе си. — Да, много съдби стоят на ръба тази нощ и утре сутринта ще видим две ярки слънца. Божие и човешко.

21.

Василий Петров стоеше на мостика и следеше движението на Глеб по камерите. Видя, че Глеб е извадил пистолета си, което означаваше, че Горски му е казал за липсващия моряк; забеляза обаче, че Глеб явно не е обучен да се движи тактически с оръжие. Освен това явно не подозираше, че осигуреният от СВР „Грач“, подобно на Урмановия „Макаров“, не работи. СВР не даваше опасни оръжия на потенциално ненадеждни хора.

Превключи на камерата в дока и видя, че Горски и Урманов са се качили в лодката. Но спазваха инструкциите и не бяха отворили куфара.

Петров чу Глеб да се изкачва по спиралното стълбище и се обърна към отворената врата.

Глеб огледа вестибюла, забеляза кръвта при вратата на капитана и влезе в мостика.

Двамата се погледнаха с пистолети в ръка. Накрая Глеб прибра своя и остави сака си на изцапаната с кръв палуба.

— Добре дошли — каза Петров.

Глеб кимна и отиде до дългата извита конзола. Тръгна покрай нея отляво надясно, като оглеждаше уредите. Хвърли поглед към радара, после отиде при монитора и започна да натиска бутоните, като превключваше от камера на камера и гледаше касапницата в общото помещение на екипажа, в бара и трапезарията, в камбуза и накрая в салона. После попита:

— Къде е приятелят ми капитан Уелс?

— В каютата си.

Глеб кимна, без да откъсва поглед от мъртвите проститутки в салона.

— Кой са те?

— Няма значение.

— Приличат ми на руски момичета.

Петров не отговори.

— И защо да мисля, че моята съдба ще бъде различна? — попита Глеб.

— Защото сте ми нужен.

Глеб погледна полковника.

— Докога?

— Докато хвърлим котва в пристанището на Ню Йорк и не откарате амфибията до кея в Бруклин.

— А после?

— После отиваме на летището и отлитаме за дома.

Глеб продължаваше да го гледа изпитателно.

— Американците имат поговорка — трима могат да пазят тайна, ако двама от тях са мъртви.

Петров не отговори.

— Какво ще стане с Аркадий, когато престане да ви е нужен? — попита Глеб.

— Задавате прекалено много въпроси, капитане.

— Вие самият също би трябвало да задавате — посочи Глеб. — След като Аркадий изпълни задачата си, аз съм единственият необходим ви човек за завършване на мисията.

— Капитане, нужен е по-добър човек от вас, за да ме убие. Или да убие Виктор. Не ме провокирайте — посъветва го Петров.

Глеб запали цигара и погледна изцапания с кръв стол и под.

— Гадна работа.

— Някой да ви е казвал друго?

— Парите не са достатъчно добри.

Петров се усмихна.

— Ще ви купя нова кола в Москва.

— Уверявам ви, повече никога няма да се видим. — Глеб смени темата и попита: — Мислите ли, че онзи моряк е още на борда?

— Къде другаде би могъл да е?

— Би трябвало да е в океана със спасителна жилетка. Моряците ги учат как и кога да напускат кораба.

Петров се замисли над думите му, но не отговори.

— Оттук могат да му потрелят около десет часа, за да стигне до брега — продължи Глеб. — Но може да бъде прибран и от някой минаващ кораб.

— Да приемем, че той не е фактор.

— Да приемем, че е. Радарът на траулера засече два скоростни плавателни съда. И видяхме два хеликоптера, които летяха така, сякаш издирваха нещо.

— Значи издирват кораб в беда. Не и „Хана“.

— Е, би трябвало да знаете повече от мен по този въпрос.

— Би трябвало и знам.

— На траулера има един човек от вашата чудесна организация. Казва се Леонид. Та той ми заръча да ви предам нещо.

Петров не отговори.

— Каза, че ако смятате, че мисията е компрометирана, трябва да продължите с аварийния план. Донесох пет кила пластичен експлозив.

— Глеб кимна към сака си. — Можем да пробием дупка в корпуса и да потопим „Хана“ и тайните ѝ. След това ние двамата, вашият човек Виктор и физикът ще се качим в моята лодка и ще отплаваме за траулера, който ще ни върне у дома заедно с черния сандък.

— Не съм дошъл тук за това, капитане.

Глеб сви рамене.

— Решението си е ваше. Но имайте предвид, че американците може и да ни търсят.

— Е, май се заседяхме твърде много тук — каза Петров. — Време е да потегляме.

Глеб отиде при радара и каза:

— Елате тук. — Посочи екрана. — Виждате ли тази светлина? Виждате ли колко бързо се движи?

Петров не отговори.

— Защо му е на някой да пътува с четирийсет или петдесет възела в тази мъгла?

— Вече ви казах защо.

Глеб погледна полковника.

— Е, виждам, че сте инат. Или храбрец. Или може би... ами, подбуждан от любовта към Родината. Или нещо друго.

— Не ви плащат два милиона швейцарски франка, за да ми правите психоанализа.

Глеб се разсмя.

— Добре. В такъв случай отплаваме за Ню Йорк. Ще изключим всички светлини на палубата и мостика, а вие ще обиколите кораба и

ще изключите вътрешните светлини, които могат да се видят през илюминаторите.

— Защо не изключите захранването оттук?

— Защото ще се включи аварийното осветление. Разбирам малко от кораби, Василий. Все пак съм капитанът на този кораб.

Петров не отговори.

— И махнете флага на принца от кърмата. Можете ли да направите всичко това?

— Мога, щом ще се почувствате по-добре, но съм сигурен, че не ни търсят.

— Да действаме така, сякаш ни търсят, и да не ги улесняваме. Ще изключа системата за автоматична идентификация на яхтата и така ще изчезнем от мониторите и компютрите на Бреговата охрана. Няма да изчезнем от радара, но ще сме само мигаща светлина, без идентификатор. САИ не е задължителна за всички плавателни съдове, така че това няма да събуди подозрението на Бреговата охрана.

Петров кимна.

— Освен това ще изключа джипиеса и радара и ще плавам по компас. Ще оставя една радиостанция включена, за да следя движението на полицията и Бреговата охрана.

Петров отново кимна. Оригиналният план не налагаше „Хана“ да се крие. Яхтата на принца фигурираше в системата за автоматична идентификация на Бреговата охрана и извършваше увеселително плаване. Трябваше да потеглят в 4:00 сутринта и два часа по-късно, по изгрев-слънце, да влязат в пристанището на Ню Йорк. Но положението май се беше променило — ако подозренията на Глеб и Леонид бяха верни.

— Ще се насоча на юг, към морския път, за да не изглеждаме на радара като самотен кораб между брега и трасето.

Петров нямаше какво да отговори. Глеб продължи:

— Но ще плаваме по-бързо от бавната върволица кораби, чакащи да влязат в Амброуз Буй, и това може да привлече внимание. Така че няма да е зле да поддържаме тяхното темпо.

Петров обмисли всичко това и каза:

— В моята работа, капитане, разчитаме на бързината. Ако ни търсят, ще ни намерят, ако им дадем време. Затова трябва да сме пред тях. И трябва да потеглите направо за Ню Йорк на пълна скорост.

„Хана“ може да развие двайсет и пет възела, което означава, че след по-малко от два часа ще бъдем на входа на пристанището.

Глеб се замисли.

— Мисля, че по-бавният подход край търговското трасе е по-добър. По-лесно е да се скриеш в тълпата.

— Гледате ли футбол, капитане?

— Да.

— В такъв случай знаете, че ако топката се движи бавно към вратата, защитата си е на мястото и вероятността за гол е нищожна.

Глеб мълчаливо дръпна от цигарата.

— Но ако топката се движи бързо, преди защитата да успее да реагира, между топката и мрежата стои само вратарят. Така че ако смятате, че американците ни търсят, ще отплават веднага и ще стигнем вратата преди защитниците да са се намесили.

— Това не е футбол, полковник — посочи Глеб. — Противниковият отбор е въоръжен.

— Което е още една причина да се движим по-бързо.

— И имат детектори на радиация.

— Поради което ще потопим лодката ви в наводнения док.

Глеб помълча, после каза:

— Може да стигнем до целта, но там може да ни чака целият противников отбор.

— Достатъчно е само да доближим — отвърна Петров. И напомни на капитана: — Тази топка избухва.

— Да, избухва. Но май забравяте плана за измъкване с амфибията от „Хана“ до кея в Бруклин и пътуването до летището.

Петров не отговори веднага, после каза:

— Вие и Виктор можете сами да извършите това пътуване.

Глеб го погледна.

— Е, ако искате да се самоубивате, ваша работа. Но преди това всички можем да бъдем убити или заловени.

— Уверявам ви, капитане, ще се качите на полета за Москва.

Глеб го изглежда.

— Когато човек от СВР ме уверява подобни неща, мога да съм сигурен само в едно.

— Можете да сте сигурен, че ако не подкарате веднага този кораб, капитане, вече не сте нужен.

Глеб пое дълбоко дъх и запали нова цигара.

— Просто посочвам някои проблеми, които трябва да обмислите, полковник. И ви напомням, че все още можем да прекратим мисията, като потопим кораба. Траулърът ще остане на мястото си още трийсет минути.

— Благодаря за напомнянето. А сега потегляме. И ако откажете, наистина ще потопим кораба и когато стигнем до траулера, двамата с колегата ми Леонид ще проведем много кратък военен трибунал и ще ви екзекутираме на място. Така че имате избор как искате да умрете — докато изпълнявате дълга си или заради това, че не сте го изпълнили.

Погледите на двамата се срещнаха, после Глеб погледна навън и пак дръпна от цигарата.

— Е, мъглата помага.

— Потегляйте, капитане.

— Вдигането на котвата обикновено се прави от двама души, но тъй като вие и Виктор не сте на разположение, мога да го направя и сам, макар че ще отнеме малко време...

— Побързайте.

Петров взе фенерче и остави капитан Глеб да си върши работата.

Докато вървеше през вестибюла, чу шум. Погледна през рамо и видя, че плъзгащата се врата на мостика се затваря.

22.

Василий Петров праметна картечния пистолет през рамо и отиде първо в капитанската каюта, после в корабния офис, където беше прибрал телата от мостика, и изгаси светлините, без да обръща внимание на трупове. Мислеше си за Глеб човека и Глеб носителя на лоши новини.

Относно Глеб човека, Петров беше очаквал силна личност — все пак той беше капитан на кораб, командваше хора и се бе съгласил на тази опасна мисия. Що се касае до подозренията му, че американците издирват „Хана“, Петров не вярваше на това. Колкото до другата му параноя, че Петров ще го убие... е, тя бе разбираема, макар че по ирония на съдбата не беше вярна. Но можеше и да стане.

Петров извади пистолета си и се спусна по спиралното стълбище в салона, като си отбеляза положението на четиринайсетте тела, за да не ги настъпи, след като изгаси светлините.

Забеляза също и огнестрелната рана в сърцето на Таша и това го накара отново да си помисли за сервитьора в къщата на Таморов.

Дори онзи Деп да беше от службите за следене на посолствата, как би могъл да свърже амфибията и хората на борда ѝ с „Хана“?

Петров беше казал на Таморов, че отиват на парти в Източен Хамптън и ще се върнат на сутринта. Така че дори от ФБР да разпитаха Таморов, той знаеше само това. И ако имаше подозрения, че амфибията е отплавала да се срещне с кораб, как биха могли да знаят кой точно кораб? И ако американците търсеха амфибията, нямаше да я видят във водата или на палубата.

Включи фенерчето си и започна да гаси осветлението на салона. Отвън светлините също угасваха и той усети вибрацията, когато Глеб включи корабните двигатели.

Излезе навън и се спусна по външното стълбище на главната палуба. Вече чуваше звука от вдигането на котвата. Скоро щяха да потеглят.

Отиде на кърмата, където се развяваше флагът на принца, извади ножа си, преряза въжето и знамето падна в морето.

Мъглата се беше спуснала ниско и едва достигаше главната палуба. Небето бе ясно и полумесецът се беше издигнал високо. В далечината на юг се виждаха светлини — танкери и товарни кораби чакаха на опашка с дължина повече от сто и петдесет километра от открито море до пропускателния пункт при Амброуз Буй, който се намираше на десет морски мили от входа на нюйоркското пристанище.

Помисли си, че сигурно е много дразнещо за капитаните и екипажите на тези кораби да обиколят половината свят с добра скорост, а накрая да пълзят едва-едва в това задръстване — за разлика от пристигащите самолети, които трябваше да кацнат навреме. Въпреки цялата си параноя относно сигурността и ефективността на летищата американците не бяха довели до съвършенство сигурността и ефективността на пристанищата си. И затова някой кораб с лоши намерения можеше да влезе в тях. И щеше да влезе. При това скоро.

Помисли си и за последиците от ядрената експлозия в пристанището. То щеше да бъде затворено за десетилетия, но и всички други пристанища в Америка, а вероятно и в Европа, също щяха да затворят за седмици, както беше с летищата след 11 септември. И когато американските пристанища отвореха, опашките от кораби щяха да стигат до отправните си точки, всеки кораб щеше да бъде подлаган на пълна проверка, което щеше да струва на американците много време и пари. Световната търговия щеше да бъде нарушена за години и американският внос и износ щеше да стане съвсем бавен. И всичко това щеше да е резултат от травмата и унищожението, причинени от ядрената атака на саудитския принц Али Фейсал срещу Ню Йорк. Петров се усмихна.

Хвърли последен поглед към светлините на хоризонта. Е, онези кораби щяха да извадят късмет, ако не влезеха в пристанището преди 08:46. А онези, които влезеха, нямаше да са щастливци.

„Хана“ потегли.

Петров се обърна и бързо влезе в бара.

Огледа плодовете на труда си и се запита дали липсващият моряк е видял това. И ако го е видял, дали гледката го е накарала да скочи през борда? Или да се скрие? Така или иначе, той не представляваше заплаха за мисията, освен ако не е бил взет от някой минаващ кораб, което беше малко вероятно заради гъстата мъгла.

Е, а ако още беше на борда, сигурно щеше да е в познатата най-долна палуба, която представляваше лабиринт от складови помещения и инфраструктура, с много места, на които да се крие като корабен плъх. Но Петров щеше да се погрижи за това по-късно.

Погледна негово кралско височество принц Али Фейсал. Амбицията е благородна черта, но ако я носиш като корона, хората ще я видят и ще я използват в своя полза. Това би казал на негово височество, ако сутринта имаха делова закуска, на която да обсъждат общи проблеми.

Погледна инкрустирания с диаманти часовник на принца, сега изцапан със засъхнала кръв. В края на краищата смъртта наистина беше великият изравнител. Али Фейсал обаче беше човек на вярата — заявена или истинска — и макар да не бе получил руските си проститутки на яхтата, носеща името на жена му, сега беше в рая и се наслаждаваше на девствениците си.

Петров влезе в трапезарията, прекрачи трупове на двамата стюарди и продължи към топлия камбуз, където неприятната миризма на овче месо се беше сменила с неприятната миризма на кръвта на готвачите.

Изключи цялото осветление и с помощта на фенерчето излезе в коридора, водещ до вестибюла на главната палуба, където бяха спиралното стълбище и асансьорът.

Там имаше само една друга врата от тиково дърво, която водеше към апартамента на принца. Петров знаеше, че е с бронирана сърцевина. Вратата имаше шпионка, а над нея бе сложена охранителна камера. Подобно на всички богати и влиятелни хора, принцът мислеше за враговете си. За негово съжаление, беше си помислил, че полковник Петров като враг на врага му е негов приятел.

Завъртя дръжката на вратата и се оказа, че е отключена. Вдигна пистолета, рязко отвори и приклегна.

Помисли си, че е малко вероятно морякът да е решил да се скрие в апартамента на принца, но въпреки това извика на английски:

— Има ли някой? Моля, помогнете. — Усмихна се. — Руснаците избиват всички на борда.

Никой не му отговори.

Петров стана и влезе в дневната, която бе слабо осветена от няколко лампи.

Бързо мина през дневната, спалнята, гардеробната и голямата баня. Откри единствено още позлатена екстравагантност, както и няколко снимки на многобройните деца на принца и нито една на жена му — или на жените му.

Хрумна му, че някои хора, включително американци и саудитци, няма да повярват, че принц Али Фейсал, който обичаше живота и всичко, което можеше да му предложи той, е станал атентатор самоубиец. От друга страна, американците не се замисляха толкова дълбоко, когато трябваше да приписват зли намерения на последователите на исляма. За тях всички мюсюлмани бяха способни на всичко.

Едноверците на принца също не си падаха по мисленето и щяха да повярват в онова, в което искаха да вярват — че всеки мюсюлманин, дори принц декадент и особено грешник, може да бъде докоснат от божията светлина и да стане мъченик за исляма.

Да, можеше да има някои спекулации и съмнения, че Али Фейсал е сложил край на живота си в ядрен холокост. Но тази линия на мислене нямаше да стигне доникъде в истерията след атаката.

Петров изключи осветлението в апартамента и се спусна по спиралното стълбище на долната палуба.

Започна с каютите на тримата офицери, чиито врати не бяха заключени. Отново не сметна, че морякът ще избере задънено място за скривалище, и затова мина бързо през помещенията.

Докато гасеше осветлението в каютите за гости, мислите му се върнаха към американците. Ако търсеха кораб в морето през нощта, щяха да разчитат повече на радара и инфрачервените скенери, отколкото на визуално наблюдение. Обичаха технологиите си. И като ставаше дума за това, разполагаха с много усъвършенствани детектори на радиация, които бяха ефективни на големи разстояния. А в момента „Хана“ излъчваше радиация, макар че това нямаше да продължи още дълго.

И тогава го споходи друга мисъл... мисъл, която досега беше пропъждал. Аркадий Урманов. Известен на американците като Павел Фрадков, делегат на Руската федерация в ООН по въпросите на правата на човека. Възможно беше Държавният департамент, ФБР или ЦРУ да са идентифицирали Павел Фрадков като Аркадий Урманов, ядрен физик, специалист по миниатюрни ядрени оръжия.

Но ако бяха направили тази идентификация, защо бяха пуснали Урманов в страната? И защо му бяха позволили да остане? Явно за да разберат защо е тук — и ако вече знаеха защо, мисията беше компрометирана. А ако мисията беше компрометирана, Москва щеше да обвини полковник Петров за настояването му Урманов да бъде пратен в Ню Йорк под чуждо име и в ролята на дипломат. А ако това беше вярно, той, полковник Василий Петров, нямаше бъдеще в Москва.

Хрумна му също, че ако от ФБР разпитат Таморов, е възможно олигархът да им окаже съдействие, за да запази парите и американската си виза. Възможно бе също Таморов да си спомни, че Петров е искал да бъде представен на принц Али Фейсал. Но дали щеше да свърже принца и яхтата му с амфибията, която ги бе взела от плажа? Може би.

Спря в коридора, за да вземе решение. Още можеше да потопи „Хана“ и да се върне в Москва с риболовния кораб. Но какво го чакаше в Москва? Нямаше да има повишение. Нито поздравления от баща му. „Бъдещето на Русия е в твоите ръце, Василий“. Ако мисията се провалеше заради него, в Москва вероятно го очакваше наказателен взвод.

Облегна се на стената и пое дълбоко дъх. Наистина му оставаше само една възможност. Да изпълни мисията — на всяка цена.

Продължи по коридора между каютите за гости. Повечето врати бяха заключени и той ги отвори, като стреляше в ключалката с пистолета си.

Тръгна към украсените врати в дъното — вратите към потопения док, и по пътя забеляза кръвта по стената.

Да, оставаше му само една възможност. И двете неща, които му трябваха, за да изпълни мисията, току-що бяха пристигнали. Капитан Глеб и бомбата.

„Върни се със слава. Или не се връщай“.

Василий Петров вече не беше сигурен, че ще се върне у дома. Но и да не се върнеше, баща му щеше да знае, че синът му е срещнал славна смърт.

23.

Василий Петров влезе в дока, който бе осветен съвсем слабо от няколко лампи и подводните светлини.

На отсрещната страна беше вързана амфибията, която щеше да откара него, Горски и Глеб от „Хана“ до кея на Бруклин — макар че беше сигурен, че може да убие Глеб и сам да поеме управлението ѝ. Колкото до откриването на кея, беше посещавал мястото два пъти — веднъж с кола и веднъж по море; дори беше летял над мястото с хеликоптер и знаеше, че може да го открие дори през нощта по големия навес, който го покриваше. Такъв беше планът. Но можеше да се наложи да го променят.

Пред него беше вързана спасителната лодка от риболовния траулер. На дъното ѝ лежеше черен сандък. Горски и Урманов бяха до него.

Петров им направи знак да останат в лодката, отиде до мостчето, където да не могат да го чуят, и се обади на мостика по интеркома.

— Капитанът — отговори Глеб.

— Василий. Докладвайте.

— Е, движим се, както виждате. Начертах курс на двайсет морски мили от брега, до морския път. След още няколко минути ще развием пълна скорост и ако наистина успея да изстискам двайсет и пет възела от двигателите, ще сме при моста Верацано след по-малко от два часа, в зависимост от приливите и теченията.

Петров си погледна часовника. Това означаваше, че ще се озоват пред пристанището някъде към полунощ. Може би по-рано, ако теченията са по-бързи. Ако американците ги очакваха, щеше да продължи на пълен ход направо в пристанището и след като „Хана“ стигне на стотина метра от Манхатън, щеше ръчно да взриви бомбата.

Като арабски атентатор самоубиец.

Но това не беше задължително. Трябваше му повече информация.

— Видях още един хеликоптер да лети на изток. Както и два скоростни катера на радара — каза Глеб. — Щом ги виждам аз, те

също ме виждат.

— Те не знаят какво търсят.

Глеб не отговори на забележката му.

— Риболовният кораб ще остане на място още пет минути. Ако не получи съобщение от мен, ще отплава обратно за Санкт Петербург.

— Надявам се уловът им да е бил добър.

— Е, значи жребият е хвърлен.

— Беше хвърлен отдавна в Москва. — Петров смени темата. —
Защо затворихте вратата на мостика?

— За да не получа куршум в гърба.

— Предполагам, че имате предвид моряка.

Глеб не отговори.

— Заключение ли?

— Такава е процедурата, ако на борда има опасност.

Петров знаеше, че вратата на мостика може да се заключва отвътре, но не може да се отвори отвън без въвеждането на код. Така че Глеб се беше изолирал от Петров и имаше логична причина да го направи.

— Ще получа пълен достъп до мостика.

— Когато дойдете, донесете ми кафе.

Петров пропусна отговора му покрай ушите си.

— Можете да се свържете с мен чрез високоговорителя. Аз съм в
дока.

— Виждам ви на монитора и ако онова нещо, върху което работите, започне да пуши, скачам във водата. — Глеб се разсмя.

Петров изключи интеркома, бързо се върна до лодката и скочи в нея.

— Предполагам, че не сте намерили моряка — каза Горски.

Петров поклати глава и сложи ръка върху черния сандък.

— Сега това заслужава цялото ни внимание. — Погледна Горски и Урманов. — Готови ли сме?

Горски кимна. Урманов не.

— Отключи го — каза Петров на Горски.

Горски клекна пред сандъка, който имаше стандартна закопчалка и катинар на капака, сякаш наистина бе куфар, макар че закопчалката и катинарът бяха изработени от титанова сплав, както и самият сандък.

Введе запомнената наизуст шестцифрена комбинация, чу тихо изщракване и свали катинара.

Петров се обърна към Урманов.

— Честта е ваша, докторе.

Урманов впери поглед в черния сандък, стана и постави ръце отстрани. Вдигна тежкия общит с олово херметичен капак, докато двете стоманени подпори не се закрепиха на местата си.

Петров, Горски и Урманов погледнаха устройството, което заемаше цялото пространство. В долния десен ъгъл беше гравирано означението RA-115, следвано от -01, което показваше, че може да работи под вода.

Петров и Горски се спогледаха и кимнаха. Да, беше точно като устройството, върху което бяха тренирали — с тази разлика, че това имаше сърцевина от плутоний с формата и размерите на топка за американски футбол.

Големината на ядрото неизменно впечатляваше Петров. Трудно можеше да си представи как нещо толкова малко е в състояние да създаде огнено кълбо колкото шест стадиона, издигащо се на повече от петстотин метра във въздуха и развиващо температура над десет милиона градуса по Целзий, като изпарява всичко наоколо, подпалва запалителните материали на още половин километър и стопява стомана, стъкло и плът.

А след това идваше ред на ударната вълна, която се движеше със скоростта на звука, рушеше сгради и отпращаше във въздуха хора и автомобили като сухи листа, пометени от буря.

А онова, което следваше, бе още по-лошо — радиоактивен облак, движещ се по посоката на вятъра и поразяващ всеки, който има контакт с него. Петров помнеше катастрофата с ядрения реактор в Чернобил. Повече от две десетилетия след нея хората още умираха от радиационно отравяне.

Погледна алуминиевия корпус на устройството. Четирите му ъгъла бяха закрепени с винтове, за чието развиване беше нужен специален инструмент, който Урманов носеше със себе си и щеше да го използва при нужда. Освен това комплектът съдържаше и инструментите, необходими при възникване на проблем с устройството. Петров и Горски можеха да приведат миниатюрната

бомба в готовност и без физика, но нямаха право да махат калъфа и да оголят вътрешните ѝ части.

Ироничното бе, че проблемите не се създаваха от плутониевото ядро и дори не от електрониката — а от двата капсул-детонатора и конвенционалните заряди, които бяха разположени около плутония и чиято цел бе да го свият, за да се получи критичната маса, необходима за ядрената реакция. Те можеха да се взривят, ако не се работи правилно с тях. Така ерата на барута се срещаше с атомната ера в този сандък. И доктор Урманов, ядреният физик, разбираше и от двете епохи, както познаваше и сложната електроника, ако тя създаде неочакван проблем.

От ръководството бяха казали на Петров, че шансът за неизправност е по-малък от пет процента. Урманов беше необходим, за да сведе тази вероятност до нула.

А ако физикът не искаше да реши проблема, те разполагаха с начини да му припомнят сложните детайли на устройството, което беше изобретил.

Петров отново погледна алуминиевия корпус. По него нямаше копчета, циферблати и превключватели — само малки разноцветни портове, в които можеше да се включи електроника.

Часовниковият механизъм бе вътрешен и нямаше дисплей, но можеше да се покаже на ръчното устройство, което се намираше в найлонова опаковка върху алуминиевия корпус.

Петров взе устройството и го извади от опаковката. Като се изключеха висящите разноцветни жици, то приличаше на голям сателитен телефон. И сигналите всъщност можеха да се пратят в Москва, както и към бомбата.

— Сетихте ли се да вземете вашето? — попита той Урманов.

Физикът бръкна в сака си и извади резервното устройство.

— Ще използваме това, което идва с пратката — каза Петров.

Пъхна черния жак в порта с черен кръг около него, погледна дисплея и добави:

— Батерията е напълно заредена и цялата електроника е в изправност.

Обърна устройството към Урманов и Горски, които кимнаха и повториха: „В изправност“.

Петров включи зеления жак в зеления порт и пак погледна дисплея.

— Нивото на радиацията е в нормалните граници. — Това означаваше, че няма изтичане на радиация и изтощаване на плутония, което беше жизненоважно, ако искаха да получат взрив с мощност десет килотона.

Обърна устройството към Урманов.

— Нали така?

Урманов кимна.

Високоговорителят изпраща и гласът на Глеб изпълни гаража:

— Хеликоптер пред нас на триста метра разстояние и четиристотин метра височина, посока юг. Има прожектор и лъчът мина за момент през нас.

— Ако търсят амфибията — каза Петров на Горски, — ще им трябва рентгеново зрение, като на Супермен.

Горски се усмихна, но изглеждаше разтревожен.

Петров погледна отворения сандък. Той вече излъчваше достатъчно радиация, за да бъде засечен, но изтичането й щеше да е по-слабо при затворен капак и никакво под вода. Сега обаче бяха оголени и трябваше да побързат с привеждането в готовност. Петров още не вярваше, че американците си мислят за немислимото, но биха могли да засекат случайно източника на радиация, ако детекторите им са включени и ако някой на борда на хеликоптер или катер забележи мигащата светлина или чуе звуковия сигнал въпреки шума на двигателите.

— Ще продължим — каза той.

Включи жълтия жак в жълтия порт и на екрана се появи цифров календар. Той избра за дата 12 септември и превключи в режим часовник. Натисна бутона за часа и спря на 08. След това нагласи минутите на 46.

12 септември — 08:46

Натисна бутона за потвърждение и отбеляза:

— По това време ще сме над Атлантика и ще си пием кафето.

Горски кимна, макар че вече не беше сигурен, че ще се качат на частния самолет. Полковник Петров обаче изглеждаше уверен, сякаш над тях не прелитаха хеликоптери и в морето нямаше катери. Погледна Урманов. Сега, минута преди всичко да стане реалност, Урманов беше изпаднал едва ли не в ступор.

Петров включи последния жак — червения — в последния порт.

— Ще повтаряме кода заедно. — Той постави пръст върху дисплея, на който сега имаше циферблат. — Седем.

— Седем — повтори Горски.

— Седем — каза Урманов.

Петров натисна седем.

— Три.

— Три.

— Три.

Петров натисна три.

— Девет.

Продължиха с осемцифровия код до последната цифра, която беше известна единствено на Петров. Той я натисна — нула — и циферблатът изчезна, за да се смени с думите В ГОТОВНОСТ.

И това беше всичко, помисли си Петров. Вдигна устройството към Горски и Урманов, за да могат да го прочетат, и се обърна към физика.

— Е, докторе, нямаше проблеми и в крайна сметка няхаме нужда от вас.

Урманов не отговори.

— Проектирали сте много надеждно оръжие — продължи Петров. — Моите поздравления.

Урманов отново не отговори.

Петров извади четирите жици, после включи резервното устройство на Урманов и отново мина през процедурата.

— Доволен съм — каза накрая и погледна учения. — А вие?

Урманов кимна.

— Добре. Значи сме сто процента сигурни, че утре в осем и четирийсет и шест ще се произведе ядрен взрив. — Взря се в очите на Урманов. — Нали?

— Нищо не е стопроцентово сигурно — отвърна Урманов.

— Някои неща са. — Петров погледна Горски и той кимна.

Петров извади жиците от устройството. Към вътрешната страна на вдигнатия капак беше закрепена дълга намотка медна жица. На единия ѝ край имаше дълга медна игла, а другият беше с черно гумено топче. Петров пхна иглата в херметичния порт от дясната страна на сандъка и хвърли топчето във водата. Това беше външната антена, която бе нужна, ако се наложеше Петров да прати сигнал от преносимото устройство до бомбата. Можеше да изпрати само два сигнала: за изключване на часовника — сигнал, който нямаше намерение да изпраща, или за предсрочно взривяване. И имаше вероятност да му се наложи да изпрати втория сигнал.

Превключи преносимото устройство на дистанционен режим и провери връзката с антената. Дисплеят показва всички данни — състояние на батерията и електрониката, радиацията, времето на детонацията и състоянието — В ГОТОВНОСТ.

След като се увери, че контролира часовника, той се обърна към Горски.

— Можеш да затвориш капака.

— Не!

Петров и Горски се обърнаха. Урманов стоеше при щурвала на лодката с пистолет в ръка. Тресеше се неудържимо.

— Казахте ми, че пистолетът ви е в сака — отбеляза Горски. — Не харесвам хора, които ме лъжат.

Урманов махна с оръжието и с треперещ глас каза:

— Дръпнете се... от сандъка.

Петров и Горски се спогледаха, кимнаха и се преместиха в противоположните страни на лодката.

Урманов пристъпи напред, насочи пистолета към алуминиевия корпус на ядреното устройство и дръпна спусъка.

Чу се само глухо цъкане.

— Не сте вкарали патрон в цевта — каза Горски и пристъпи към Урманов. — Ето, дайте да ви покажа.

Грабна пистолета от треперещата ръка на Урманов, зареди и опря дулото в челото му. Дръпна спусъка — и отново се чу само глухо цъкане.

Урманов падна на колене, скри лице в шепи и цялото му тяло се разтресе.

— Май някой е бракувал оръжието ви — каза Горски, хвърли пистолета във водата, сграбчи Урманов за ризата и го изправи. Отстъпи крачка назад и заби юмрук в слънчевия му сплит.

Урманов изпъшка, преви се и отново рухна на колене, като се държеше за корема.

Петров погледна охранителната камера и се запита дали Глеб е видял всичко това.

— Мисля, че за днес застреляхме достатъчно хора. Вържи го на дока — каза той на Горски и се обърна към Урманов. — Вие пръв ще видите ядрената експлозия. В мига, когато избухне.

Горски кимна разбиращо и помъкна Урманов към дока.

Петров затвори херметическия капак и го закопча. Извади пистолета си и изстреля осем куршума в дъното на лодката. От дупките бликнаха малки фонтани. Петров взе сака на Урманов и двете преносими устройства и скочи от потъващата лодка на кея.

Горски вече беше намерил въже и бе вързал ръцете на Урманов отзад за един кнехт. Урманов беше с лице към лодката, краката му висяха над водата.

— Можете да си зяпате бомбата до девет без четиринайсет сутринта — каза му Горски. — После затворете очи, за да не ослепеете от блясъка. — Клекна до учения и го попита: — Да унищожите бомбата ли се опитахте? Или да я взривите?

Урманов не отговори.

— Е... май и самият вие не знаете.

После се обърна към Горски и нареди:

— Изгаси осветлението. Остави само подводното, за да наблюдаваме помещението.

Горски бързо отиде до свързващото мостче и изключи непреките светлини. Докът остана осветен единствено от трептящите подводни светлини.

Петров гледаше лодката, която потъваше заедно с ядреното устройство. Не се вдигнаха никакви мехури, което показваше, че сандъкът наистина е водонепроницаем.

Спасителната лодка легна на дъното под два метра вода.

— Свършено е — каза Петров.

— Свършено е — съгласи се Горски.

Докато си тръгнаха, Урманов изкрещя:

— Вие сте чудовища! Чудовища!

Петров спря и се обърна.

— Ние ли сме чудовища? Може би, докторе, но вие сте създателят на чудовището. Помислете си върху това, докато чакате създанието ви да ви убие. — И добави: — Приятна вечер.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

24.

Пресякохме границата между Шинекок и Саутхамптън и бившата ми новобранка ми показа преки пътища до къщата на Таморов — мисля, че се опитваше да е полезна.

— Още ли си ядосан? — попита ме по едно време.

Не бях сигурен какво пита — дали съм ядосан на нея или на Бък, но предвид всичките ни разговори, когато ме мамеше, май се чувствах малко като глупак и съответно ме беше яд на самия мен. Така де, ако бяха пратили мъж вместо добре изглеждаща жена, със сигурност щях да го разкрия.

— Гневът пречи на добрата преценка и доброто изпълнение на работата — посъветва ме госпожица Фарадей.

— Повече ми харесваше, когато беше зелен новобранец.

— Не е вярно. — Тя смени темата. — Разбирам защо Бък искаше да работя с теб.

— В такъв случай разбираш защо аз не искам да работя нито с теб, нито с него.

— Е, в такъв случай ще ти кажа, че Бък е човекът, който пръв надуши всичко това. Преди два месеца руският външен министър уведоми Държавния департамент, че Павел Фрадков ще бъде назначен в руската мисия в ООН — обясни тя. — Работата на Бък е да проучва тези типове. Той е един от последните воители от Студената война в разузнаването на Държавния департамент и знае всичко, което има да се знае за бившия Съветски съюз. Дори е написал меморандум за Владимир Путин по времето, когато е бил офицер от КГБ, в който се препоръчва той да бъде наблюдаван внимателно.

Явно госпожица Фарадей беше впечатлена от стария Бък, което изкривяваше възприятията ѝ за него, както бяха изкривени и моите от двойната му игра в Йемен.

Тя продължи:

— И когато видя снимката на Павел Фрадков в документите за дипломатическа виза, пратени от руснаците до Държавния департамент, въпреки годините и променената външност го разпозна

като доктор Аркадий Урманов, ядрен физик от времето на Съветския съюз.

— Бък е умен — съгласих се. — Кое то не може да се каже за онзи, който е пуснал този тип в страната.

— Понякога можем да ги привлечем на наша страна. Дори имаме програма, по която купуваме руски ядрени физици и им даваме работа в Щатите.

— Ами Горски и Петров? И за тях ли имате работа?

Тя помълча за момент, после каза:

— Ние... някой... искаше да разбере какво кроят.

— Е, вече знаете.

Тя нямаше какво да ми отговори и попита:

— Какво е станало в Йемен?

Съжалих, че бях изгубил самообладание с Бък в нейно присъствие.

— Може да съм интерпретирал случилото се погрешно.

— Сигурна съм, че е така. Бък е патриот — уведоми ме тя.

Също като Адолф Хитлер. И като Василий Петров.

Сложих край на разговора, като се обадох на Скот Калиш. Той вдигна.

— В момента шофирам и говоря на спикърфон — казах му. — Пътувам с федерален новобранец, госпожица Тес Фарадей.

— Добре, в такъв случай ще говоря бавно. Аз съм в Тимбър Пойнт — каза той.

Иначе казано, в централата на Морското бюро на окръг Съфолк. Почувствах се виновен, че го откъснах от повторенията на „Закон и ред“.

— Как върви?

— Не много добре. Мислех си, че ще открием някъде амфибията. Освен издирването по вода и въздух изпратихме сигнал за повишена бдителност на всички полицаи по яхтклубове, публични докове и...

— Амфибията вече е на палубата на някой кораб, Скот. Трябва да намериш кораба.

— В морето има стотици кораби. И четирите ни хеликоптера са включени в издирването. Използваме прибори за нощно виждане и прожектори. Но никой от тях не е забелязал амфибията, която описва — нито във водата, нито на борда на голям кораб.

Това не беше добре.

— Вдигнах десет пристанищни екипа — продължи Калиш. — Претърсват районите източно и западно от къщата на Таморов, от брега до морския път Феъруей, който започва на трийсетина километра навътре в океана. Общо казано, покриваме около две хиляди и шестстотин квадратни километра. И с времето районът на издирване става все по-голям.

— Това ми е ясно. Бреговата охрана също е вдигната.

— Добре, ще координираме действията си. Ние дори не знаем колко бърз е корабът, в каква посока се движи и как изглежда — напомни ми той.

— Изглежда с амфибия на палубата. Ако е покрита с платно, използвайте инфрачервените камери.

— Благодаря за съвета.

Подминах сарказма му.

— Имаме информация, че корабът се движи на запад, към Ню Йорк.

— Откъде знаеш?

Знаех го, защото ако на борда му имаше атомна бомба, Ню Йорк щеше да стане епицентър, както живописно ми бе обяснил Бък. Но в света на разделената информация не бях сигурен дали мога да споделя това със Скот Калиш. Хвърлих поглед към Тес, която поклати глава.

— Не мога да ти кажа. Но все пак ми се довери.

— Добре... ще се съсредоточим върху пътуващите на запад кораби.

— Добре. Обади се на колегите си от Морското бюро на окръг Насау и им кажи да поемат издирването от твоите хора. Освен това някой ще трябва да се обади на Пристанищния отдел на нюйоркската полиция. Прибери останалите си хора.

Последва кратко мълчание, след което Калиш каза:

— Нямам нищо против да ти помагам, Джон, но влязохме в преразход. Колко важна е тази операция? И разходите ми покрити ли са?

Отново погледнах Тес, която протегна ръка към телефона. Дадох ѝ го.

— Капитан Калиш, обажда се Тес Фарадей от разузнаването на Държавния департамент.

Той не отговори. Сигурно се чудеше как новобранец е бил повишен така бързо.

— Имаме основания да смятаме, че амфибията се е срещнала с кораб, на който вероятно има въоръжени терористи — продължи тя.

Последваха няколко секунди мълчание.

— Аз пък си мислех, че става дума за амфибия с група руски проститутки, тръгнали на парти — каза накрая Калиш.

— Не мога да се впускам в подробности, капитане, но ще се погрижа човек от Вашингтон да се свърже пряко с вас.

— Няма да е зле. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Тес ми върна телефона.

— Такава е работата, Скот — казах му. — Голяма и гадна.

— Добре... но е напълно възможно корабът да е на сто и петдесет километра южно от морското трасе. Или да е на котва и да изчаква.

— Така е... — Общо взето, не разполагахме с информация, а онази, която беше налична, вече бе стара. — Изглежда ми логично корабът да е с руска регистрация. Можеш ли да разбереш какви руски кораби пътуват към нюйоркското пристанище?

Той се замисли за момент.

— Да и не. Да, ако системата за автоматична идентификация на кораба работи. Тогава Брегова охрана може да установи местоположението на всеки приближаващ съд с цялата информация за него — име, отправно пристанище, товар и така нататък.

— Звучи добре.

— Но ако корабът има някакви лоши намерения, може да изключи САИ предавателя си — добави той. — Както би го направил самолет. Разликата е, че самолетът ще се вижда на екрана като неидентифициран, докато радарът не покрива така добре морето. Теоретично кораб в открито море може да изчезне, като изключи предавателите си.

— Разбирам. — Но още не разбирах защо Петров си мисли, че може да прекара излъчващ радиация кораб покрай всички патрулни катери и покрай старите пристанищни фортове, които са оборудвани с много чувствителни детектори. Не можех да използвам думата „ядрен“, така че попитах: — Възможно ли е кораб с терористи да мине през всички пропускателни пунктове? Дай ми няколко сценария.

— Добре... ами, теоретично може да се промъкне покрай Бреговата охрана и пункта Амброуз, ако е изключил САИ предавателя си. И предполагам, че може да влезе право в пристанището, без да бъде забелязан, особено нощем. Но в края на краищата трябва да спре на някой док, за да разтовари терористите — добави той.

Всъщност корабът трябваше само да влезе в пристанището и да взриви атомната бомба, след като е приближил Манхатън.

Скот Калиш обаче си мислеше, че на кораба има момчета от Пясъчландия, въоръжени с АК-47 и ръчни гранати или нещо подобно.

— Не разбирам думите „руснаци“ и „терористи“ в едно изречение — каза той.

— Не всички терористи се казват Абдул — казах аз и се опитах да поясня глупостите си: — Може би „саботьори“ е по-подходяща дума.

Калиш не остана удовлетворен от обяснението ми.

— Така и не получавам ясна представа за заплахата или мисията.

— По-късно ще поговорим за това.

— Приемам, че ако на кораба има терористи... или саботьори — продължи той, — трябва да подхождаме предпазливо и да сме готови за въоръжен отпор.

— Правилно приемаш.

— Нямаше да е зле да получа тази информация по-рано.

— Така е. Но не бяхме сигурни.

— Аз и сега не съм сигурен за мисията и заплахата.

Наистина исках да съм честен със Скот, но не можеш да викнеш „атомна бомба“ и да изкараш акъла на всички, особено ако не си сигурен. Мислите ми обаче непрекъснато се връщаха към Аркадий Урманов, който не беше дошъл в Америка да си търси работа. Макар че все още беше възможно просто да купонясва с приятелчетата си.

— Още нещо? — попита Калиш.

Погледнах Тес, която ме гледаше така, сякаш казваше: „Не го казвай.“

— Джон? Още нещо?

Време беше за важни решения. Кодовата фраза за операция със засечена радиация е Сияен ангел и Тес може би не я знаеше.

— Моли се да те води сияен ангел — казах на Калиш.

— Сериозно ли говориш? — попита той след миг мълчание.

— Не се безпокой за бюджета. — Ядрен удар по Манхатън щеше да струва много повече. — Това е всичко, което мога да ти кажа, Скот.

— Мамка му... Ако знаех по-рано, щях да накарам всички да не се откъсват от детекторите на радиация.

Добре дошъл в клуба на разделената информация, Скот. Погледнах Тес, която не изглеждаше особено доволна от мен, и казах на Калиш:

— Току-що научих.

— Добре... е, в известен смисъл това прави кораба по-лесен за намиране... но... Господи...

Реших да сменя темата.

— Някакъв резултат с мобилния телефон на Таша?

Той не отговори. Мислите му още витаеха в Атомландия.

— Скот?

— Не... но хората работят по въпроса.

— Добре. Пътувам към Таморов. Трябват ми двама детективи от окръга, които да ме чакат на Джин Лейн. Да се оглеждат за черен миниван „Додж“ и за черния ми шевролет. Може да се наложи да се кача на един от хеликоптерите или катерите — добавих.

— Добре... можеш да ги вземеш от пост Шинекок на Брегова охрана. Просто ми кажи.

— Добре.

Понечих да затворя, но Скот каза:

— Получавам доклад... задръж малко.

— Добри новини, надявам се.

— Да... ако ти беше онзи, когото търсим. От юг идва мъгла. Типично за това време на годината.

— Дръж ме в течение.

Затворих.

— Добре се справяше — каза ми Тес. — Докато не спомена онова, за което не може да се говори.

— Той трябва да си свърши работата.

— И после някой друг да реши да му каже. Не ти.

— Когато с Бък ме помолихте да работя с вас, знаехте какво ще получите — уведомих я. — Обади се на хората си във Вашингтон и им кажи да се свържат със Скот Калиш.

Тя взе телефона ми и започна да пише есемес.

— Бък пътува към поста Шинекок на Бреговата охрана. Ще го посъветвам да отиде в Тимбър Пойнт и да се види лично с капитан Калиш.

— Кажу му, че трябва да е честен с него.

Тя изпрати съобщението.

— Какви според теб са шансовете на Калиш да открие неизвестен кораб в открито море?

— За момента не са добри. Но в някакъв момент корабът ще попадне в обхвата на детектор на радиация.

— Радиацията не може ли да се екранира с олово?

— Да и не.

— Кажу ми за да.

— Ами... от онова, което помня от курсовете, ако се намира в оловен контейнер, устройството може да не излъчва достатъчно гамалъчи, които да бъдат засечени от детектор — от разстояние. Но отблизо ще го засече.

— Какво означава отблизо?

— Зависи от количеството изпускана радиация, чувствителността на детектора и дебелината на оловния щит. Най-добрият щит е водата — уведомих я. — Затова големият страх е, че някой кораб със закрепена за корпуса бомба може да се промъкне покрай детекторите.

— Можем ли да спрем всички кораби в морето?

— Всички легитимни кораби ще се подчинят на сигнал на Бреговата охрана. За съжаление корабът, който искаме да спрем, няма да се подчини. Нито пък да отговори.

— Добре... Тогава можем ли да затворим пристанището?

Проиграх наум този сценарий.

— Физически е трудно да спреш голям кораб, твърдо решил да влезе в пристанището. Полицията и Бреговата охрана имат съдове, с които да извършат десант на неприятелски кораб, движещ се с пълна скорост, но не е лесно — особено ако има въоръжена съпротива.

— А не може ли корабът... да бъде взривен или нещо такова?

Задаваше въпроси, които вече си бях задал, и отговорите не бяха добри.

— Дори катерите на Брегова охрана нямат достатъчно мощни оръжия, способни да спрат голям кораб, а всички наземни батареи,

пазеци подхода към пристанището на Ню Йорк, са били премахнати след Втората световна война. Ще е нужен военен кораб или самолети. Както и да е, искаме ли наистина да стреляме по кораб, на борда на който може да има ядрено оръжие? Или неволно да потопим друг кораб?

Тя се замисли.

— Искаш да кажеш, че кораб с ядрено оръжие на борда може да влезе направо в пристанището и да се взриви.

— Ами... възможно е. Особено ако е кораб, който изглежда легитимен. Или ако е тръгнал на самоубийствена мисия.

Тя помълча известно време.

— Онези, които са планирали това в Москва, са знаели, че в сигурността на пристанищата има дупки.

— Достатъчно големи, че през тях да мине кораб.

Тес отново помълча.

— Може пък Бък да е прав и да тълкуваме погрешно онова, което виждаме — рече накрая.

— Всички ще се радваме, ако се окаже, че ни гони параноята.

Тя не отговори и продължихме мълчаливо. Наистина беше трудно да повярваш, че се случва подобно нещо. Приличаше на абстрактен проблем в тренировъчен курс. Намери атомната бомба, детектив. Дадохме ти улики. Мисли. Нима Абдул е по-умен от теб?

Не е. Но Иван би могъл да е.

Мамка му!

25.

От Джин Лейн се виждаше как мъглата пълзи над океана. Какво още можеше да се оплеска тази нощ? Е, скоро щях да разбера.

Минах покрай портала на Таморов и по-нататък видях паркиран „Шевролет“ седан. Когато приближих, фаровете ми осветиха мъж и жена, които разговаряха със Стив и Мат.

Спрях и слязох, като оставих двигателя включен. Тес ме последва.

Мъжът, който беше на средна възраст, но носеше спортно яке и джинси, се представи като детектив Фил Флорио от окръг Съфолк, а дамата бе детектив Бет Пенроуз. Всъщност познавах детектив Пенроуз, тъй като навремето работех с нея по случая Плъм Айланд. Дори бяхме станали романтично обвързани, както се казва.

— Каква приятна изненада — казах искрено.

— Радвам се да те видя — отвърна тя, макар че не го мислеше.

Беше малко неловко. Така де, връзката ни не свърши добре и можеше изобщо да не свърши, ако Кейт не бе влязла в картинката и не се беше наложило да избирам. Затова проведох телефонния разговор и обясних проблема на Бет, която май не разбра решението. Щях да ѝ го обясня лично, но Бет има оръжие.

— Познавате ли се? — поинтересува се детектив Флорио.

Нито един от двамата ни не отговори, което беше знак за всички, че срещата не е от радостните.

Освен това Бет несъмнено знаеше от Калиш или Флорио, че ще се среща с мен, а и да не знаеше, беше го научила от Стив и Мат. Но явно не беше казала на никого, че ме познава. Не я спасих с обяснението, че съм спал с тази никаквица близо година и съм я зарязал заради курва от ФБР. Със сигурност бих спасил себе си от задача, която би ме довела в близост до някоя бивша, но жените... Е, те си падат по драмите. И понякога по отмъщението.

Както и да е, Тес се възползва от мълчанието, за да се представи.

— Тес Фарадей, разузнаване на Държавния департамент.

Подобно на Скот Калиш, Мат и Стив май се изненадаха, че Тес е направила такава кариера за последните няколко часа.

— После ще обясня — казах на хората си. — Някакви новини от централата?

— Само няколко есемеса — отвърна Мат. — Казах им, че сте отишли да хапнете.

Май колегите ми от Федерал Плаза 26 не знаеха, че се намират в потенциална зона на ядрен удар. Е, в ограничената ми длъжностна характеристика не пише, че трябва да ги уведомявам. Пък и ставаше въпрос за разделена информация. Съжалявам, момчета.

— С какво можем да помогнем, детектив? — попита ме Бет.

Погледнах я на светлината на фаровете. Бяха минали шест години, откакто я видях за последно. Изглеждаше същата и все още носеше онзи шит по поръчка почти мъжки костюм, бяла блуза и удобни обувки. Не изглеждаше особено секси, а професионално. От добрата страна на въпроса, май прекарваше контрабандно балони.

— Детектив?

— Извинявай, Бет. Какъв беше въпросът?

— Всичките ми приятели ме наричат детектив Пенроуз. Защо не направиш същото?

„Защо да не те наричам просто кучка?“

— С какво можем да помогнем? — отново попита тя.

— Запознати ли сте с положението?

— Казаха ни, че провеждате наблюдение — отвърна Фил Флорио. — И че обектът ви, руски дипломат, влязъл в къщата на онзи руснак, след което отплавал с лодка с някои от гостите, и че искате да разпитате собственика на къщата Георгий Таморов.

— Точно така. Таморов е организиран парти и там има трийсетина руснаци, може би не всички от които са американски граждани, както и десетина руски... хм, дами. Онези, които отплаваха с лодката, също имат придружителки. Дванайсет.

Детектив Флорио се усмихна. Детектив Пенроуз завъртя очи.

Продължих с инструктажа:

— Както несъмнено сте чули, двамата с госпожица Фарадей влязохме под прикритие като служители от фирма за кетъринг, така че познаваме обстановката вътре.

— Всички са голи — добави Тес.

— Да. Така че няма да има нужда да ги обискираме.

Мат и Стив се разсмяха. Дори Бет и Тес се усмихнаха. А детектив Флорио май изгаряше от желание да иде на купона.

— Преброих осем руски охранители — продължих сериозно. — Облечени са в черно и вероятно носят оръжие. Може да има и други, които не съм видял.

— Съпротива ли очаквате? — попита детектив Пенроуз.

— Очаквам охранителите да решат да не се правят на герои.

— Но, както знаете, бъдете готови да убиете всеки, който представлява заплаха за вас — обади се Тес.

Май бях създам чудовище.

— Може би ни трябва повече хора — каза Флорио.

— Ще се справим — заявих. — В имота има петнайсетина служители от фирма за кетъринг, повечето от които имат проблем с английския, както и неколцина от домакинството със същите затруднения.

— Имате ли някакво разрешително? — попита детектив Пенроуз.

— Не ни е необходимо. Поканени сме — Обясних аз.

Тя ме познаваше достатъчно добре, за да се сети, че сам съм се поканил.

— Планът е следният — казах. — Двамата с Тес тръгваме първи с колата и минаваме през портала, следвани от Фил и Бет... и детектив Пенроуз. Мат и Стив влизат последни и поемат портала, охранителите и кучетата — да не забравяте предпазния спрей, — после Стив слиза на плажа. Не искам никой да напусне партито. Особено ако са голи. Някакви въпроси?

Детектив Пенроуз имаше въпрос.

— Какво търсим?

— За протокола търсим наркотици и непълнолетни момичета. Освен това нелегални извънземни и оръжия без разрешително.

— А извън протокола?

— Информацията е класифицирана — каза Тес.

Бет не й обърна внимание и ме погледна. Когато се разделихме, аз работех в Антитерористичната спецчаст и понякога споделях някои неща с нея. Сигурно в момента си мислеше точно за това.

— Предвиждате ли арести? — попита ме тя.

— Точно затова сте тук, детектив. Вземете достатъчно белезници и свински опашки — отвърнах. — Добре, времето е от значение. Готови?

Всички кимнаха, макар да си личеше, че според тях ни трябва повече мускули и може би по-подробен план за нахлуване. Но ако съм научил нещо от федералните, то е как прекаляват с планирането и живата сила. Хората си знаят работата и колкото са по-малко, толкова по-добре. Особено когато часовникът тиктака.

— Да тръгваме.

Седнах зад волана на джипа и Тес се настани до мен.

— Какво има между теб и детектив Пенроуз? — попита ме тя, докато обръщах.

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че сигурно си се натъквал на много стари приятелки.

— Детектив Пенроуз беше преди брака ми.

— Добре.

— Правила ли си нещо подобно досега? — попитах госпожица Фарадей, докато чаках другите две коли да се наредят зад мен.

— Само във фантазиите си. Ще ми дадеш ли назаем петстотин долара?

— Просто не се отделяй от мен. — Колите за наблюдение имат приятна екстра, позволяваща деактивирането на предпазните възглавници, и аз я използвах. — Сложи си колана.

Погледнах в огледалото за обратно виждане, настъпих газта и за няколко секунди стигнах до портала на Таморов. Рязко свих наляво и разбих железните врати, с което събудих охранителите. Продължих по дългата алея покрай паркираните коли и видях в огледалото, че шевролетът е плътно зад мен. Миниванът бе спрял, Стив и Мат бяха навън и ги виждах, че са извадили документи и пистолети и крещят на двамата руснаци, които не знаеха дали да се посерат, или да ослепят. Двата добермана се опитаха да изядат Стив, но той ги напръска със спрей.

Има и по-културни начини да влезеш, но си падам по нахълтването с гръм и трясък. То поставя всички — ченгета и заподозрени — по местата им. Освен това е забавно.

Врязах се в една затворена врата на гараж, зад която за съжаление имаше „Ягуар“, който за още по-голямо съжаление ударих

и забих в отсрещната стена.

— Полудя ли? — изкрещя Тес.

— Кетърингът пристигна. — Скочих от джипа и се втурнах към сервизната врата, където се бяха появили двамата охранители от кухнята, привлечени вероятно от трясъка. Те като че ли бяха изненадани да ни видят отново и се изненадаха още повече, когато Тес насочи глока си към тях, а аз ги избутах обратно в склада и извиках: „ФБР! Долу! Долу! На подски!“

На двамата им стана ясно, че не сме се върнали с гъбите, и легнаха на пода. Обискирах ги и ги освободих от два МР-443 „Грач“ — стандартното лично армейско оръжие.

Детективи Пенроуз и Флорио пристигнаха и закопчаха двамата, а ние с Тес нахълтахме в кухнята с извадени пистолети.

Дийн май също се изненада да ни види и служителите му изглеждаха уплашени, но не и изненадани, че виждат англоговорещите да се връщат с оръжие. От самото начало си знаеха, че сме беля.

— Купонът свърши — казах на Дийн. — Събери хората си, остави всичко тук и се омитай.

Персоналът като че ли изпита облекчение, че не сме от имиграционните служби. Зарязаха всичко и се изнизаха покрай нас към вратата.

— И не настъпвайте руснаците — предупредих ги. После се обърнах към Дийн. — Страхотно парти. Каква е сметката?

— Ъ-ъ-ъ...

— Ще ти осигуря дващест хиляди от Таморов. Стига да си държиш езика зад зъбите.

Той кимна.

Флорио и Пенроуз влязоха в кухнята и двамата с Тес ги поведохме в сервизния коридор.

— На терасата имаше трима или четирима охранители — казах им.

Не се бях забавлявал толкова от престрелките в Йемен.

Излязохме на терасата, където „Бийтълс“ пееха „Сержант Пепър и неговата банда от Клуба на самотните сърца“. Мъгла беше обгърнала плажа и влагата бе достигнала до терасата. Половината факли и огнеупорни лампи бяха изгасени.

Купонът беше достигнал до фазата на вцепенението и май никой не ни забелязваше, така че изпратих Бет при плъзгащата се стъклена врата, водеща към къщата, а Флорио слезе по стълбите на плажа.

Повечето мъже бяха изпозаспали в шезлонги, а шестима се носеха голи в басейна. Двама други господа се излежаваха в джакузито с две дами. Освен дванайсетте момичета, които бяха заминали с лодката, липсваха други осем или десет, както и същият брой мъже, така че предположих, че всички са се качили горе да се угощават.

Огледах се и видях четиримата охранители в другия край на терасата. Седяха на маса за коктейли, пушеха и си разправяха вицове.

Имаше само две дами от кетъринга, които прибираха мръсни чинии, както и двама бармани, които се взираха в празното пространство. Привлякох вниманието на двете дами и им направих знак да се махат.

Трябваше да намеря Дмитрий и Таморов, но първо се налагаше да се справя с момчетата с пистолетите.

— Стой тук и ме прикривай — казах на Тес, взех един поднос и бързо тръгнах покрай парапета и Флорио. Зърнах Стив да стои в мъглата долу, с изваден пистолет. Бет още беше до стъклената врата и ме гледаше. Няколко глави се обърнаха към мен и един тип ми извика: „Водка!“ Партито свърши, задник такъв.

Стигнах до края на терасата, където седяха охранителите. Единият пафкаше усилено, после ме погледна на слабата светлина и видях, че май ме е познал.

— Къде отиваш? — попита ме.

В отговор на въпроса му го цапардосах между очите с металния поднос.

Това определено привлече вниманието на всички, така че извадих документите си, вдигнах глока и изкрещях:

— ФБР! Долу на шибания под! Долу! Долу!

Никой не посегна към оръжието си, макар че се поколебаха. За да преодолее езиковия проблем, онагледих заповедта си, като проснах зашеметения господин на пода.

— Долу!

Другите трима се плъзнаха от столовете си и легнаха по очи на дъските.

Флорио дойде и ги освободи от оръжията им, докато го прикривах. Носеше цял джоб свински опашки и закопча ръцете на четиримата зад гърба.

Междувременно „Бийтълс“ питаха „Какво щеше да направиш, ако пеех фалшиво?“

Врявата беше събудила задрямалите гости и те понечиха да станат, но аз не желаех подобно нещо, така че им извиках:

— ФБР! Долу!

Флорио и Пенроуз също се включиха.

— Полиция! Долу! — Флорио набута един тип обратно в шезлонга му, а Бет Пенроуз бутна никакъв подпийнал господин в басейна и това й даде идея как да контролира тълпата.

— Всички в басейна! — извика тя. — В басейна!

Стив беше дотичал от плажа и се включи в екшъна, като засили един шезлонг на колела заедно с човека към него в басейна. Руснаците май си мислеха, че са се върнали в СССР.

С две думи, дори през алкохолната мъгла гостите на Таморов разбраха, че това е нахълтване на ФБР и полицията, и всички, дори двете голи двойки от джакузито, се подчиниха на заповедите да влязат в басейна. Двамата бармани обаче останаха по местата си, в случай че някой поиска питие.

Междувременно се оглеждах за Таморов и Дмитрий, но осветлението бе слабо, а въздухът бе така мъглив, че не виждах ясно. Сигурно бяха горе с момичетата и си играеха на скрий Маринованата чушка.

И тогава видях Дмитрий да залита към басейна. Щях да го хвана за яката, ама нямаше риза, така че го бутнах в един стол.

— Стой тук, Дмитрий.

Той се изненада, че знам името му, но после ме позна и изненадата се смени с объркване.

— Кой става?

Труден въпрос, но английският му беше достатъчно добър, за да отговаря на моите въпроси.

Тес ме потупа по рамото и посочи. Обърнах се и видях как напълно облеченият Георгий Таморов се опитва да се шмугне в къщата.

Застанах зад него.

— Накъде си тръгнал, Георгий?

Той се обърна и ме погледна.

— Какво искате?

— Теб.

— Не съм направил нищо.

— Аз ще решавам това.

Тес застана до мен.

— Обискирай го и го вкарай вътре — казах й. — Ей сега идвам.

Намерих Дмитрий там, където го бях оставил, и му направих знак да ме последва. Той се изправи несигурно. Отведох го до джакузито и го бутнах вътре.

Огледах просторната тераса. Май всички бяха под контрол. Басейнът бе пълен с руснаци, включително закопчаните охранители, а до него стояха Стив, Фил Флорио и старата ми приятелка детектив Бет Пенроуз, която или съжаляваше, че сме скъсали, или се радваше, че не ходи с психопат.

Барманите си стояха зад бара в традицията на барманите от цял свят, които са виждали и по-шантави неща и се преструват, че просто ги няма.

Няколко фенера трептяха на масите, факлите хвърляха искри. Мъглата стана по-гъста и от пълния с голи и полуголи хора басейн се надигна пара, сякаш гледах някаква сцена от „Ад“.

А някъде в океана имаше кораб със сияен ангел, самия Луцифер, ангела на светлината и мрака, плаващ в нощта към осем милиона души.

„Бийтълс“ пееха „Живеем в жълта подводница...“ Събух се по гащета и влязох в джакузито при Дмитрий.

26.

Шофьорите на лимузини подочуват разни неща, така че попитах Дмитрий:

— Къде отиде полковник Петров?

— Не говори английски.

— Имам два въпроса към теб, Дмитрий — кой става и къде е Петров?

Той поклати глава.

Е, не съм голям любител на разпитите с подсилени методи, но ако времето е малко и животът на много хора е в опасност, трябва да правиш онова, което трябва. Хванах го в душеща хватка и го натиках под водата. Той се замята като ранен морж и когато го пуснах, изглеждаше готов за разговори. Започнах с лесен въпрос.

— Кога очакваш полковник Петров да се върне?

Той пое дълбок хриплив дъх.

— Каза утре.

Всъщност утре можеше и да няма. Но Дмитрий не го знаеше, макар че знаеше други неща, които исках да науча.

— Обаждал ли се е, откакто замина?

Той поклати глава.

— Ти звъня ли му?

— Каза никакви обаждания. Никакви есемеси. Телефон изключен.

Което означаваше, че телефонът на Петров е с извадена батерия и не може да се определи местоположението му. Е, дори да бе вярно, това не беше категорично доказателство, че полковник Петров е замислил нещо лошо. Понякога момчетата от СВР махат батериите, освен това редовно сменят мобилните си телефони.

— Къде отиде Петров? — попитах отново.

Дмитрий се поколеба, но после си спомни изживяното под водата.

— Каза... парти.

— Къде е това парти?

— Казва... как се казва...? Ийст Хамптън.

Ийст Хамптън? Е, това разбиваше доста теории. Като тази, че Петров е отишъл на среща с руски кораб, носещ атомна бомба, предназначена за Манхатън. Значи можех спокойно да се прибера у дома.

Но ако амфибията с тримата руснаци и дванайсетте момичета наистина бе пристанала или излязла на сушата в Ийст Хамптън, Скот Калиш вече щеше да я е открил.

— Моля... казва ви...

— Млъквай. — Реших да проверя дали казва истината. — Кой бяха двамата мъже с него?

Дмитрий отново се поколеба.

— Павел Фрадков — използваше псевдонима на Аркадий Урманов. — И Виктор Горски.

— Карал ли си ги някога преди?

— Не.

— Какво работят те?

— Не знам — каза той и ми напомни: — Аз само шофьор.

— За какво си говореха в колата?

— Аз... не слуша.

Натиснах главата му на няколко сантиметра от водата и я задържах така. Знаех, че Дмитрий отчаяно се опитва да се сети за нещо, което може да го спаси от поредното изживяване на прага на смъртта, и се надявах, че ще се справи.

Накрая той каза:

— Чува... една дума...

— Повтори думата, ако обичаш.

Той помълча малко, после каза:

— Якут. Как го казвате?

— Откъде да знам, по дяволите?

— Якут. Голяма лодка на богати.

— Имаш предвид яхта ли?

— Да. Якут. Фрадков казва така в кола. Полковник казва да не се говори. Затова ви казва.

— Натам ли е отплавала лодката на Петров? — попитах. — Към яхта?

— Така мисли.

— Яхтата към Ийст Хамптън ли отива?

— Моля ви, не знам.

— Руски якут ли?

— Не знам.

— Как се казва този якут?

— Чува само якут.

Добре, ако можеше да се вярва на Дмитрий, амфибията беше откарала Петров и спътниците му на яхта. И може би яхтата е пътувала към Ийст Хамптън. Защо тогава някой си мисли, че в това има нещо лошо? Е, може би заради пътниците — полковник от СВР с разрешително да убива, убиец от СВР и атомен физик, специалист по ядрени оръжия. Най-невинните в онази амфибия бяха проститутките.

— Какъв е номерът на телефона на Петров?

Той се поколеба, може би от страх или лоялност, но накрая ми го каза.

— А сега телефоните на Фрадков и Горски.

— Не зная. Ако зная, кажа.

Звучеше логично. Само да можех да прекарам повече време с Дмитрий и да видя дали няма да се сети още нещо от разговора на пътниците си по време на дългото возене. Времето ми като неуправляем фактор обаче вероятно изтичаше, а трябваше да говоря с Георгий Таморов преди федералните да съберат театралната си трупа и да цъфнат. Пък и честно казано, ако се забавех още в джакузито с Дмитрий, колегите ми щяха да започнат да си мислят разни неща.

Пуснах Дмитрий, но преди да се разделим го предупредих:

— Приятелите ти в басейна ще кажат на полковник Петров, че си говорил с ФБР. Можем да те защитим, ако доброволно продължиш да сътрудничиш. Изборът си е твой. Сибир или Брайтън Бийч.

Той кимна.

Излязох от джакузито и докато изцеждах водата от гащетата си с длани, Бет дойде при мен.

— Този господин, Дмитрий, е шофьор към руската мисия в ООН — казах й. — Той е потенциален свидетел, така че трябва да бъде изолиран и държан отделно от сънародниците си.

Тя погледна Дмитрий, който още беше във ваната.

— Явно трябва да е нещо важно, щом предприемаш такъв вид разпити.

— Дмитрий не се оплаква — отбелязах и добавих: — Важно е.

Знаех, че иска да ми каже, че изглеждам добре по мокри гащета, но тя се овладя и направи знак на Дмитрий да излезе от джакузито.

Междувременно аз си обух панталоните, облякох си ризата и си взех обувките, чорапите и кобура с пистолета.

За да компрометирам още повече Дмитрий пред сънародниците му, посочих бара и казах:

— Иди да си вземеш нещо за пиене.

Той нямаше нужда да му се повтаря и побърза да се омете.

— Намираш се в район под моята юрисдикция — напомни ми детектив Пенроуз. — Спазвай правилата и закона.

— Винаги го правя. Междувременно имам нужда от помощта ти.

— Каква е цялата тази дандания?

— Това поверителна и разделена информация.

— Навремето споделяше с мен — напомни ми тя.

— Навремето те наричах Бет.

Тя ме погледна.

— Наричай ме Бет, моля.

— Е... добре, Бет. — Споделих: — Възможно е да има ядрено устройство на кораб, плаващ за Манхатън.

Тя май ме чу и се огледа, сякаш се мъчеше да върже партито с атомна бомба на кораб.

— Руснаците ли? — попита накрая.

— Невинаги става дума за купон.

— Не разбирам...

— Обади се на Скот Калиш. Но първо извикай униформени и автобус за задържаните. Искam всички да бъдат прибрани за разпит — но не за атомни бомби. Обвиненията са проституция и общуване с проститутки. Освен това имаме хора с оръжие, вероятно без разрешително.

Тя кимна, но не каза нищо. Още си мислеше за бомбата.

— Освен това провери визите им, имиграционния им статус и тъй нататък — продължих. — Потърси наркотици и прибири всички мобилни телефони. И попитай дамите дали са се чували с приятелките си, които са отплавали с амфибията. И виж дали няма да успееш да намериш нашите телефони, които ни взеха онези от охраната. Освен

това виж дали Дмитрий няма да си спомни още нещо за това къде е тръгнал Петров.

— Ще стане пълна каша — каза тя. — И международен скандал.

— Надявам се това да е единственият ни проблем тази нощ.

Тя кимна.

— Трябва да се обадя на ФБР.

— Първо трябва да решиш дали ставащото тук е от компетенцията на федералните — посочих и добавих: — Те не обичат да им се обаждат в неделя.

— Още колко време ти трябва да се правиш на самотен рейнджър?

— Два часа.

— Един.

— Добре. И благодаря за помощта.

Тръгнах към къщата.

— Обади се, преди да тръгнеш — извика тя след мен.

Отвърнах с бързо махване и отворих стъклената врата.

Беше ред на Георгий Таморов. Но първо трябваше да се обадя на Скот Калиш и да му дам възможна следа. Полковник Петров и приятелчетата му са отплавали за среща с яхта. С якут. Но защо? Да купонясват? Дано.

Георгий Таморов седеше на бяло канапе в просторната си модерна дневна и изглеждаше много вбесен. Тес седеше срещу него с крак върху крак и го фиксираше с поглед. Май господин Таморов не сътрудничеса. Надявах се, че ще говори с мен. Всъщност знаех, че ще го направи.

Климатикът беше настроен да симулира руска зима и след джакузито влизането тук бе истински шок. За щастие забелязах пункт за затопляне — бар — в една ниша, където захвърлих обувките и глока и си налях от френския коняк на господин Таморов. Вдигнах телефона на бара и набрах мобилния номер на Василий Петров с надеждата, че ако той види номера на Таморов, ще отговори. Чух обаче само кратко записано съобщение на руски и връзката прекъсна.

Опитах отново номера на Таша, но получих същото съобщение като миналия път. Представих си как типове от цял Ню Йорк очакват Таша да отговори на позвъняванията им. Май щяха доста да почакаат.

Звъннах на Скот Калиш от мобилния си телефон. Той вдигна.

— В момента съм при Таморов с двама твои детективи и разпитвам свидетелите.

— Излезе ли нещо?

— Ти си пръв. — Отпих глътка коняк. Хипотермията е опасно нещо.

— Вдигнах Морското бюро на окръг Насау и включих останалите си екипи в търсенето, както поиска. Освен това поддържам връзка с Бреговата охрана и предупредих Пристанищния отдел на нюйоркската полиция.

— Добре. — Скот звучеше малко уморен и напрегнат, така че реших да го ободря. — Вършиш страхотна работа. Срещна ли се вече с Бък Харис?

— Да. Отби се. Останах с впечатлението, че е избягал от дом за хора със специфични потребности.

— Какво ти каза?

— Не много. От сорта, че било наистина важно. Забрави да спомене бомбата, така че повдигнах темата и той не отрече, но после каза, че никога не сме водили този разговор.

Май това беше начинът на Бък да е честен с местната полиция. ФБР имат същия проблем. ЦРУ нямат проблем — те не говорят с никого, освен ако не искат да те излъжат. Колкото до разузнаването на Държавния департамент... е, с тях тръгнахме накриво от самото начало.

— Освен това проведох конферентен разговор с хора от Вашингтон, които не се представиха напълно — продължи Калиш. — Искаха да разбера, че върша важна работа, че служа на страната си и че били стопроцентово зад мен.

— Чудесно.

— Да, но не споменаха абсолютно нищо за бомбата и аз не повдигнах въпроса. Някой ми каза, че на борда на кораба можело да има терористи. Предполагам, че това е версията за потуляване. Така че трябва да предприема всички действия и да използвам всички налични ресурси, за да открия и прехвана плавателния съд.

Май във Вашингтон приемаха нещата доста сериозно. Отпих още една глътка коняк.

— Какво друго казаха?

— За съжаление, в района няма военни съдове, но Бреговата охрана ще поеме щурмуването, ако са наблизо. Иначе шоуто е мое — ако ми позволят да действам. Освен това от Вашингтон са предупредили Митническа и гранична служба и централата на Брегова охрана в Ню Йорк, а аз им казах, че съм се обадил на Пристанищния отдел на нюйоркската полиция. Така че Атлантическият океан е покрит оттук до пристанището.

— Добре. Аз също май имам нещо за теб.

— Слушам те.

— Разговарях с шофьора на Петров, казва се Дмитрий. Твърди, че шефът и приятелите му отишли на парти в Ийст Хамптън.

— Сигурен съм, че амфибията вече щеше да е засечена, ако е излязла някъде на брега. — И добави: — Всъщност току-що се чух с хората от комуникациите — засекли са телефона на Таша. Двайсетина минути след като си видял амфибията да напуска плажа. Сигналът

идвал от десетина километра, почти точно на юг от дома на Таморов, след което замлъкнал.

— Казах ти, че са излезли в морето.

— Добро предположение. Сега знаем, че са излезли десет километра навътре. Но това е всичко.

— Е, имам още нещо за теб. — Казах му, че Дмитрий чул един от пътниците да споменава нещо за пътуване с якут — сиреч яхта.

— Добре... значи търсим яхта?

— Ако можем да вярваме на Дмитрий. И ако нещо не се е изгубило в превода. И тази яхта трябва да е достатъчно голяма, за да побере седемметрова амфибия, дванайсет проститутки, трима руснаци, вероятно други пътници и екипажа.

— Това ми намира свещи повече на парти, отколкото на ядрена атака — усъмни се Калиш.

— Точно така *би трябвало* да изглежда, Скот. Мисли за бомби, не за цомби.

— Добре. Свидетелят ти сигурен и достоверен ли е?

— Останах с впечатлението, че дава правдиви отговори. Поддържах му главата под водата — признах си.

— Би трябвало да направя това с шефовете ми.

— И аз. Така че ако приемем, че седемметровата амфибия е била взета на борда на яхта, то яхтата е не само голяма, но не може и да е платноход. Най-вероятно е моторен съд, способен на презокеански плавания. Прав ли съм?

— Може би. Чия е яхтата?

— Не е моята. Може би твоя? Колко голяма трябва да е една яхта, за да може да побере седемметров съд на борда си?

— Може би... поне четирийсет и пет метра. По-скоро към шейсет.

— Добре. Лесно може да се забележи с амфибията на борда.

Калиш помълча за момент, после каза:

— Хората, които притежават толкова големи яхти, особено от онези новите, дето струват по половин милиард, обикновено имат така наречения док под палубата.

— Гадост.

— Освен това някои суперяхти имат и малки подводници. Дори коли и хеликоптери. Това е нещо, върху което си заслужава да се

помисли.

— Ясно.

— Добре, мисля, че получавам представа за яхтата. Ще се свържа с издирващите екипи. Може би вече са забелязали нещо подобно.

— Няма да е зле. Каква скорост може да развие една шейсетметрова яхта?

— Ами... двайсет, дори двайсет и пет възела. Зависи от много фактори.

— И къде може да е сега?

— Джон, не знам скоростта ѝ, нито посоката, в която се движи. Не знам дали не е хвърлила котва за няколко часа. Освен това трябва да проверя ветровете, теченията, приливите и отливите.

— Ако приемем, че са налице най-добрите условия, колко близо може да е до пристанището на Ню Йорк?

Той пресметна набързо и отговори:

— Ако е тръгнала от Саутхамптън, да кажем половин час след като си видял амфибията да излиза в морето, и ако е потеглила по директен морски маршрут с двайсет възела, вече би трябвало да приближава Ню Йорк.

Мамка му!

— Но тъй като явно става дума за частна яхта, има и още нещо. Частните съдове могат да плават до нюйоркското пристанище през протока Лонг Айланд Саунд и по Ийст Ривър или Хъдсън. Добрата новина е, че този маршрут би ги забавил с часове, а лошата — че така районът за издирване става повече от два пъти по-голям.

— Ясно... е, в такъв случай трябва да покрием и протока.

— Да. Ще се обадя на колегите си в Кънектикът и ще уведомя Бреговата охрана в Ню Хейвън. Как така се получи, че станах адмирал?

— Наслади се на момента. Федералните скоро ще те изхвърлят зад борда. Ти обаче разполагаш с информация, която те нямат. Шейсетметрова моторна яхта.

— Ще споделя тази информация с всички служби.

— Не споменавай името ми. Научил си това от разговора с детектив Пенроуз, която ще ти се обади. Казах ѝ за сияйния ангел, така че можеш да си напълно открит с нея.

— Разбрано... Чух, че си я познавал.

— Работехме по един случай заедно — отвърнах и се върнах на предишната тема. — Предполагам, че яхтата е с руска регистрация, така че виж дали руска яхта не е поискала свободно място в нюйоркското пристанище.

— Мога да попитам. Но ако яхтата, екипажът и пътниците са намислили нещо лошо, едва ли ще оповестяват намеренията си.

— Все пак изпревари федералните и направи проверката.

— Добре. — И добави: — Има и друга възможност, която вземаме предвид, когато проиграваме такива сценарии по време на обучението.

— Новината лоша ли е?

— Ами... не е добра. Яхтата може вече да е пристигнала в пристанището, например вчера или днес сутринта, и ако е така, значи е минала през Амброуз, Имиграция и митници и пристанищните власти. После капитанът може да поиска разрешение да излезе за кратък развлекателен круиз. Ако е станало така, когато се върне в пристанището, яхтата може да прескочи пропускателния пункт при Амброуз и да продължи направо към определения ѝ кей. И понякога капитанът може да реши да не използва лоцман от пристанището.

— Това ми прилича на пропуск в сигурността.

— Нещо като жест за развлекателните съдове — обясни Калиш. — За да не им се налага да киснат часове при Амброуз с всички товарни кораби или да чакат лоцман. Особено ако става въпрос за съд от приятелска държава.

Не бях сигурен, че Русия е приятелска държава, което ме подсети още нещо, макар че мисълта заседна някъде в подсъзнанието ми.

— Освен това — продължи Калиш, — ако съдът е излязъл само на кратко пътуване, понякога не се проверява отново от митническите власти, когато се върне на кея си.

— Ами ако е взел нещо в открито море? Например наркотици или атомна бомба в куфар?

— Е, пътниците и екипажът все пак трябва да минат през митническа проверка, ако решат да напуснат кораба.

Замислих се върху всичко това.

— Не мисля, че възнамеряват да свалят бомбата на суша. Всъщност може дори да не пристанат. Могат да я взривят направо в

пристанището.

— Да... ако има бомба.

— Мисли за най-лошото. Как е могло да се случи това, по дяволите? — Въпросът ми не беше чисто риторичен.

— Е, сигурността на пристанищата не е като на летищата. Всеки служител трябва да прецени всяка ситуация и да реши какво следва да се предприеме за всеки кораб и за пътниците и екипажа му. Имаме така наречените доверени и пътнически съдове, които плават под флага на приятелски държави и тъй нататък. В противен случай опашките пред нюйоркското пристанище ще се точат чак до Европа и Южна Америка.

— Добре... това го разбирам. — Разбирах също защо руснаците биха избрали този начин да доставят бомбата. — Но в този случай, ако търсим източник на радиация...

— Статутът на кораба няма да има значение дори да плава под папския флаг. Ако детекторите светнат, ще настане истински ад.

— Ясно. Мислиш ли, че кораб може да скрие радиоактивната си сигнатура?

— Федералните твърдят, че не.

— Добър отговор. — И двамата знаехме, че истината е друга.

— Ще се обадя на Бреговата охрана да видя дали нямат в системата си за автоматична идентификация частна яхта, плаваща на юг — каза Калиш. — Големите яхти, пътуващи към Ню Йорк, са много по-малко от товарните кораби и танкерите, така че ако си прав, че става въпрос за яхта, търсенето се стеснява. Освен това ще се свържа с Имиграция и митници да проверят дали някоя яхта не е влязла в нюйоркското пристанище и после не е излязла на обиколка.

— Добре. — Е, чувствах се малко по-уверен, че някой ще открие яхтата. Стига Дмитрий да казваше истината, разбира се. Но може би Дмитрий се беше интересувал повече от въздуха за дишане, отколкото от евентуално убежище. Това е един от проблемите на разпитите с подсилени методи.

Но ако Дмитрий казваше истината, издирването ставаше по-фокусирано. Цялостната картина обаче си оставаше мътна. Нямахме смисъл Петров да се качва на руска яхта с атомна бомба на борда, защото ако бъде спряна и устройството бъде открито, той и правителството му трябваше да се обясняват надълго и нашироко. И

ако бомбата се взривеше в пристанището, щяхме да имаме руски следи навсякъде и да последва Трета световна война.

Всичко това нямаше смисъл, когато научих за бомбата от Бък. Нямаше смисъл и сега. Затова се опитах да се вмъкна в главата на полковник Петров и в главите на шефовете му от СВР и Кремъл.

— Мисля си, че яхтата не е руска — казах на Калиш. — Както сам предположи, може да е от приятелска държава, към която се правят онези жестове относно сигурността.

— Не мисля, че приятелски държави вкарват атомни бомби в нюйоркското пристанище.

— Възможно е изобщо да не знаят за бомбата, Скот.

— Да... много контрабанда влиза на борда на доверени кораби, обикновено скрити в контейнери с провизии. Или пък яхтата може да се срещне в открито море с руски кораб... и Петров да каже, че ще качат на борда сто кила хайвер или нещо такова, като комплимент от руското правителство. Трафикантите на наркотици правят подобни неща.

Имаше безброй възможни сценарии. Например Петров и неговият убиец Горски можеше да са отвлекли яхтата и да са натоварили бомбата заедно с руски капитан. Така де, пиратството не беше нещо немислимо за човек като Петров и организацията му.

— Виж, Скот, може и да грешим в подробностите, но знаем със сигурност онова, което видях — че полковник Петров заедно с убиеца Горски от СВР, специалиста по ядрени оръжия Урманов и дванайсет дами отплаваха с амфибия. А преди малко научих и за яхта.

— Аз пък за първи път чувам за специалист по ядрени оръжия.

— Сега разбираш защо се тревожа.

— А сега и аз се разтревожих.

— И когато откриеш яхтата, ще разберем дали става дума за увеселителен кораб, или за система за доставка на ядрено оръжие.

Той не отговори.

— Сега ще разпитам Георгий Таморов — казах. — Ако изкопча нещо от него, ще ти се обадя.

— Дръж портфейла му под водата.

Дадох му мобилния номер на Петров, за да се опита да засече сигнала.

— Сигурен съм, че телефонът е замлъкнал като този на Таша, но все пак опитай.

— Дадено.

— Добре, ще се чуем...

— Има още нещо... Виж, ако момчетата ми намерят този кораб или яхта, ако се опитаме да се качим на борда и ако там наистина има бомба, каква е гаранцията, че някой няма да се отчае и да палне фитила?

— Какво искаш да кажа?

— Кажи, че не искат да извършат самоубийство.

— Не мога да кажа това.

— Кажи *нещо*.

— Добре. Не искам онзи кораб да влиза в нюйоркското пристанище с атомна бомба на борда и включен часовников механизъм.

Последва мълчание.

— Хората ми трябва да знаят за какво става дума — каза накрая Скот.

— Ако го направиш, ще предизвикаш масова паника.

Той не отговори.

— Трябва да открием яхтата, докато е в открито море.

— Добре... ако още е в моя район на действие, ще я открия. Ако е другаде, ще я открие някой друг.

— Да. — Щеше да стане по един или друг начин. В главата ми се въртеше и друга теория и я споделих с Калиш. — Виж, утре е дванайсети септември. Може би целта е тази атака да изглежда като ислямско терористично повторение на единайсети септември.

— Тоест?

— Следвай логиката ми. Днес, единайсети септември, имаме повишена готовност за действие и атаката е по-трудна. Освен това е неделя и в Манхатън има много по-малко хора за убиване.

— Прав си.

— Ислямските екстремисти си падат по символизма и годишнините. Нали така? Значи е възможно бомбата да е настроена да се взриви в осем и четирийсет и шест сутринта — в същия час, ако не и на същата дата, когато първият самолет се врязва в Световния търговски център. Или пък в девет и три, когато беше вторият удар. По

това време стотици хиляди хора ще пътуват към работните си места в Манхатън. Така че може би разполагаме с часа на атаката.

— Дано си прав.

— Искам да се включа в издирването. Можеш ли да кажеш на някой екип да ме чака на поста Шинекок на Бреговата охрана?

— Имам един осемметров катер, който може да развива петдесет възела.

— Извикай го.

— Ще ти кажа, когато е на половин час път от поста. Но искам да ми се обадиш, след като говориш с Таморов.

— Добре.

— Как стана това, по дяволите? — попита той.

— Още нищо не е станало. И ние ще се погрижим да не стане.

— Имам дъщеря в Манхатън.

Помислих си за Кейт, която би трябвало да се върне от Вашингтон късно тази нощ — или утре, надявах се. Помислих си и за милионите, които живееха и работеха в потенциалната зона на взрива, и за другите милиони, които щяха да бъдат поразени от радиацията и замърсяването. Истинският въпрос беше как е възможно някой да направи това?

— Джон?

Спомних си как първият самолет се врязва в Северната кула и си помислих: „Слава богу, че е само това и че нямат атомна бомба“. А втората ми мисъл бе: „Не и този път“. И ако разсъжденията ми бяха верни — че става въпрос за руска атака, маскирана да изглежда като атака от ислямска страна, — то никой нямаше да има проблем да реши, че Абдул най-накрая е извършил немислимото.

— Обади се на дъщеря си — казах на Скот Калиш.

Затворих и влязох в дневната, където Тес правеше компания на Таморов. Този задник беше последният ми ход преди да се кача на катера и да тръгна да търся кораб, който можеше да превозва ядрено оръжие, охранявано от двама опитни убийци.

Никой не искаше да го правя и никой не би го очаквал от мен. Всъщност ме бяха разкарали, защото не бях екипен играч. И защото огъвах правилата до счупване. Тогава защо отново правех всичко това? Според длъжностната ми характеристика трябваше само да пратя есемес до Федерал Плаза 26 — *Целта е напуснала, местоположение*

неизвестно, обадете се в Морското бюро на окръг Съфолк за повече информация. И между другото, разкарайте си задниците от онази сграда.

Трябваше да направя това, после да ида на 10–63 — почивка за хранене, — да изпия една бира в „Крайбрежния грил на Сами“ и да се надявам всичко да се нареди. Само че нямаше да го направя. И защо? Ами защото полковник Василий Петров днес беше моя отговорност и аз го бях изпуснал. И с манталитета си на ченге исках да обявя 10–91 — „Положението е коригирано“.

Освен това, ако трябва да съм напълно честен, не бих имал нищо против да покажа на онези задници от Федерал Плаза 26, включително на Том Уолш, кой съм. На Кейт също. Нали така?

28.

Хвърлих обувките, чорапите и кобура с глока на масичката за кафе и седнах в удобното кожено кресло срещу Георгий Таморов. Погледнахме се.

Беше на около четирийсет и пет, в доста добра форма в сравнение с тлъстите си приятели, с тясно лице и тъмни тесни очи. Не беше красавец, но жените намираха издутината в задния му джоб за неустойма. Още беше по къси панталони и тъпата си хавайска риза, но бе изгубил сандалите си някъде. Може и да е бил пиян по-рано, но събитията от последния половин час май го бяха отрезвили.

Обърнах се към Тес.

— Този тип има ли мобилен телефон?

— Не и когато го обискирах.

Погледнах Таморов.

— В басейна ли го хвърлихте?

Той не отговори.

— Да не би някоя котка да му е отхапала езика? — попитах Тес.

— Искате да се обади на адвоката си.

Погледнах Таморов.

— Не можете да се обадите на адвоката си, щом нямате телефон.

Къде е той?

Никакъв отговор.

Пробвах с комплимент.

— Страхотно парти. Направо се влюбих в кетъринга.

На този етап заподозреният обикновено казва нещо от сорта на: „От самото начало знаех, че си ченге“; правят го, защото се чувстват тъпо, че ги мамят. Напоследък имах същото чувство. Но Таморов не каза нищо и не можех да определя дали той или Петров са имали подозрения за двамата сервитьори, които сега седяха с него. В крайна сметка обаче това не бе променило плановите на полковник Петров, макар че определено беше променило моите.

Реших да мина по същество.

— Както сигурно сте се досетили, това е рейд. Съвместна операция на ФБР и окръжната полиция с кодово име „Отмъщението на кетъринга“.

Той не отговори на това, а ме попита на доста сносен английски:

— Имате ли разрешително за обиск?

— Не, но имам разрешително за кетъринг.

Отговорът ми не го развесели.

— Трябва да видя документите ви и разрешителното за обиск.

Потупах глока на масичката.

— Ето ги.

Той не откъсна поглед от мен.

— Не само че не ми трябва разрешително, но и нямате право да мълчите — уведомих го.

— Искам да се обадя на адвокатата си.

— Той ще ви каже същото, което ви казвам аз, Георгий. Здравата сте загазили, но можете да се измъкнете, ако сътрудничите.

Той не отговори.

Бях установил, че е женен с деца, а при състоятелни мъже с положение е най-добре да започнеш направо със семейните бижута.

— Доколкото знам, съпругата ви се намира в градската ви къща в Трайбека. Ще и се обадя и ще ѝ кажа, че сте използвали услугите на двайсет проститутки и са ви правили свирка в басейна, в който плува — казах. И добавих: — Тогава наистина ще се наложи да се обадите на адвокатата си.

На безстрастното му лице се появи леко безпокойство. Дори олигарсите се страхуват от жените си. Нали така?

— Обаче — продължих — можем и да не стигаме дотам.

Погледите ни се срещнаха и той се опита да ме прецени. Реших да му помогна.

— Трябва да решите от кого ви е страх най-много — от мен, от Василий Петров или от жена ви.

— От никого не ме е страх.

— Стига, Георгий. Страх ви е от жена ви.

— Американците се страхуват от жените си.

Май беше надушил нещо. По-важното бе, че го накарах да се разприказва.

Реших да го поставя в защитна позиция.

— Дано всяко оръжие тук да си има разрешително — казах. — И дано всеки чуждестранен гост да има валидна виза.

— Нямам представа за това.

— Дано да имате представа за всичко в къщата ви, когато я претърсим.

— Трябва да видя разрешителното ви за обиск.

— Когато го намеря, ще го навия, ще го намажа с гел и ще го завра в задника ви.

Той не отговори.

Сложих си чорапите и обувките, но оставих глока на масичката. На нея имаше кристална кутия за цигари и пепелник, както и сребърна настолна запалка.

— Пушете, ако искате — казах му.

Той погледна цигарите. Сигурен бях, че има нужда от една, но опитът от родината му казваше да не припарва до оръжие.

— Давайте — подканих го. — Вземете си цигара.

Той се облегна назад, престана да се мъчи да ме закове с поглед и се загледа в нищото.

— Можете да отговорите на въпросите ми или тук, или на Федерал Плаза 26 в Манхатън — уведомих го.

Той явно имаше диплома по право или нещо такова, защото каза:

— Проституцията не е федерално престъпление.

— Вярно. Но посегателството срещу федерален служител е. Става въпрос за мен.

— Не съм ви посягал.

— Опитайте се да отхапете пръстите на краката ми.

Той като че ли се смути, но после разбра, че съм луд и че е здравата прецакан. Но не беше вчерашен и реши да ми покаже, че блъфирам.

— Ако ми позволите да се обадя на адвоката си, ще дойда с вас в централата ви. Не съм направил нищо лошо.

Е, нямах време да ходя на Федерал Плаза 26, а и определено не исках да съм там, когато сградата бъде погълната от ядрена буря. Но явно това не беше проблем за Георгий Таморов. Следователно можех да стигна до заключението, че г-н Таморов няма представа какво са намислили тримата му гости от ООН за тази нощ. Или можех да заключа, че полковник Петров и приятелчетата му не са намислили

нищо. Но мисля, че вече бях прекрачил тази граница. Вярвах в невъзможното и мислех немислимото.

— Разбирате, че става дума за полковник Петров — казах.

Разбираше, макар да се беше надявал, че става дума за проститутки, оръжие без разрешително и изтекли визи. Вече изглеждаше малко неспокоен, така че бе време да разкрия истинската природа на заподозрения и на разследваното престъпление.

— Както несъмнено знаете, Василий Петров всъщност не е делегат по въпросите на правата на човека към ООН — казах. — Той е полковник от СВР и убиец.

Никакъв отговор.

Продължих:

— Имаме информация, че е дошъл в страната да причини вреди, поради което го проследихме от руската мисия дотук. — Всъщност следим всички, но това не му влизаше в работата. Попитах го: — Защо Петров беше тук?

Той осъзна, че трябва да отговаря поне на лесните въпроси.

— За партито.

— Вие ли го поканихте?

— Аз... той е познат.

— Откъде го познавате?

— Запознаха ни... на един прием на Обединените нации.

— Кой ви запозна?

— Не помня.

— Може би жена ви ще си спомни.

— Посланикът ни в ООН.

— Посланикът ви спомена ли, че Василий Петров е убиец от СВР?

— Разбира се, че не...

— Или че баща му Владимир е бил генерал от КГБ и началник на СМЕРШ?

— Не го знаех.

— Значи аз знам повече от вас, така ли?

— Не е моя работа кой е Петров. А ваша.

— Разбирате ли правната концепция за вина по асоциация?

Отговор не последва.

— Можете да прекарате следващите двацет години в затвора.

— Не знам нищо за този човек.

— Дрън-дрън. Той ви е приятел.

— Познати сме — поправи ме той и добави: — И съотечественици.

— Не. Вие сте съзаклятници в престъпен заговор срещу Съединените щати.

— Не.

— Може и да са трийсет години. — Той вече се беше обърнал в бягство, така че го натиснах още. — Ще сложим ръка върху всичките ви активи в Америка и по целия свят. Жена ви ще пазарува в „Кмарт“, а децата ви ще станат сервитьори в руската чайна.

Таморов знаеше, че това е отчасти блъф, но не знаеше коя точно част.

— Не знам нищо за този човек — настоя той и ми напомни: — Полковник Петров е делегат в Обединените нации, одобрен от вашата страна...

— А аз съм Дядо Мраз. — Обърнах се към Тес. — Намери кола, ще закараме господин Таморов до Федерал Плаза 26.

Тя ме погледна. Знаеше, че няма да ходим до Федерал Плаза 26 и че вече сме видели, че г-н Таморов не напълни гащите, когато му казах, че ще го вода в Долен Манхатън, затова се досети, че трябва да каже нещо умно, и каза:

— Мисля, че можем да решим въпроса тук, стига господин Таморов да ни сътрудничи.

— Той е задник — отвърнах. — Сложи му белезници.

Тя всъщност нямаше белезници, затова каза:

— Нека аз поговоря с него.

Погледнах си часовника.

— Пет минути.

Тес се наведе напред и бутна цигарите и запалката към Таморов, който се поколеба, погледна ме, после си взе цигара и запали.

— Ако сътрудничите и ако успеем да определим по отговорите ви, че нямате представа за незаконната дейност на полковник Петров в Америка, ще можете да останете тук, свободен, и да бъдете разпитван допълнително в присъствието на адвоката ви — увери го Тес.

Доста добре за служител от разузнаването.

— Разбирате пи? — попита тя.

Той кимна.

Тя мина по същество.

— Кой бяха двамата мъже, които дойдоха с полковник Петров?

Таморов правилно предположи, че явно знаем отговора на въпроса и че така или иначе би трябвало да знае кои са гостите му, така че побърза да отговори.

— Колеги на Петров от ООН. Единият е Виктор Горски, а другият — Павел Фрадков.

Известен и като д-р Аркадий Урманов, специалист по атомни бомби в куфари. Бях сигурен обаче, че Таморов не знае това. И че ще е шокиран, ако му кажа, че тримата му съотечественици са отплавали да затрият недвижимия му имот в Манхатън заедно с г-жа Таморова. Можеш да разкриеш някои неща на свидетел и дори на заподозрян, но не и поверителна информация, така че Тес не спомена заличаването на Ню Йорк, а попита:

— Откъде дойде амфибията?

— Не зная.

— Знаете, че е дошла от кораб. И че се връща на кораба. И сте знаели, че идва. Видях го.

Той ни погледна и бях сигурен, че е бесен на полковник Петров, професионалиста, задето не се е постарал да се отърве от нас.

— Господин Таморов?

— Петров ми каза, че трябва да отиде на друго парти.

— Чие парти?

— Не каза. Но спомена Ийст Хамптън.

— Вече проверихме това. Никъде в източния край на Лонг Айланд не са забелязвани амфибия, пълна с руски проститутки — казах му и го уверих: — Някой все щеше да забележи.

Таморов сви рамене.

— Казвам ви онова, което ми каза той.

— Знаем, че Петров е отплавал към кораб в морето. Кажете ми за това — казах аз.

— Нямам представа.

— Каза ли ви кога възнамерява да се върне?

— Утре сутринта.

— Можете ли да му се обадите?

— Нямам номера на мобилния му.

— Когато намерим телефона ви, ще проверим дали това е истина.

Отговор не последва.

— Добре, значи сте го поканили на парти, осигурили сте му десетина проститутки, които да вземе със себе си на друго парти, а нямате номера му. Така ли?

Таморов се позамисли, после каза:

— Петров не е от многословните и споделя много малко.

— Имате нужда от по-добри приятели.

— Той не ми е приятел.

Кимнах на Тес и тя продължи:

— Знам, че полковник Петров е любител на алкохолните напитки. Но тази вечер нито аз, нито този господин, нито който и да било друг не му сервира питие. Защо?

— Нямам представа.

— Е, тогава аз ще ви кажа — защото той, Горски и Фрадков са искали да останат трезви, тъй като са на мисия. Мисия да навредят на страната ми.

Таморов май започна да се чувства малко неудобно.

— Предположих, че се... пазят за другото парти — отвърна той.

— Да. Всъщност Горски каза точно това.

— Дрън-дрън — намесих се аз.

Таморов бе в трудна позиция — искаше да сътрудничи достатъчно, за да ни разкара от къщата си, и в същото време да не каже нищо, което полковник Василий Петров от СВР не би одобрил при следващата им среща. Не защитаваеше Петров — а собствения си живот. И това беше проблемът. Че Петров убива.

— Виж, Георгий, и двамата много добре знаем кой е Петров и наистина споделям тревогите ти — казах аз. — Но искам да те уверя, че ще се погрижа за полковник Петров.

Той ме погледна и попита:

— И за цялото СВР ли ще се погрижите?

Точка за него, но не се сдържах.

— Когато танцуваш с дявола, Георгий, няма как да не се опариш. Той схвана какво имам предвид и отвърна:

— Не можеш винаги да откажеш покана от дявола.

Правилно. Особено ако имаш роднини и петролни кладенци в ада.

Казах му нещо, което той вече знаеше:

— Полковник Петров не е добър за бизнеса.

Той кимна едва-едва.

Тес реши да се върне на темата.

— Какво имаше в багажа, който взеха със себе си?

— Откъде да знам?

Бях сигурен, че Петров и приятелчетата му нямаха оръжие в колата, така че ако им трябваха оръжия, би трябвало да си ги набавят тук. Тес също го знаеше, така че попита:

— Възможно ли е някой от гостите ви или някой от охраната да е дал нещо на Петров и на хората с него?

— Откъде да знам?

Започваше да ме дразни, така че взех тежката сребърна запалка и пръснах с нея пепелника, с което стреснах г-н Таморов и дори Тес.

— Стига глупости! — извиках. — Знаем, че Петров е взел оръжие тук! Ти също го знаеш?

Таморов не отговори, гледаше счупения на парчета пепелник.

— Ти си нещото, което наричаме полезен идиот — осведомих го. — Разбираш ли?

Разбираше. По-добре това, отколкото съзаклятник.

— Може би и съучастник в престъпление.

— Не.

— Освен това си задник.

Това не бе обида, за която Таморов можеше да ме подведе под отговорност, така че не го оспори, а продължи да настоява:

— Не знам нищо за никакъв кораб.

Наведох се над масата и го погледнах в очите.

— Якут?

Думата от родния му език явно го обърка.

— Не разбирам — отговори той.

— Не разбираш руски ли?

— Разбирам думата, но...

— Имаш ли яхта?

— Не.

— А приятели, които имат яхти?

— Не. Да.

— Запознавал ли си полковник Петров с някой, който има яхта?

Той се поколеба за момент, после отговори:

— Не си спомням да съм правил подобно нещо.

— По-добре си помисли хубаво, Георгий.

Той не отговори.

— Полковник Петров ли даде идеята за партито тази вечер? — попита го Тес.

Добър въпрос.

Таморов явно си помисли същото, защото положителният отговор означаваше, че всичко това е замислено предварително и че той, Таморов, е замесен в нещо, дори да не знае в какво точно. Затова отговори:

— Не.

Тес го натисна.

— Значи е чисто съвпадение, че партито ви е в същата вечер, в която наблизко минава яхта? Яхта, на която е бил поканен Петров?

— Не знам нищо за никаква яхта — повтори той и добави: — Както ви казах, той каза, че отива на парти в Ийст Хамптън.

— Гостите на това парти бяха твои приятели, от твоя свят — посочих аз. — А не на Петров. Тук нямаше други дипломати. Тогава защо покани Петров, Горски и Фрадков?

— Аз... Понякога с Петров се налага да говорим по работа.

— Твоя или негова?

— Полезно ми е да го познавам. В Русия.

— Очиства ли хора за теб?

— Моля?

— Виж, Георгий, здравата си нагазил в лайната. Направо до ушите. — Погледнах го. — Отговори ми с да или не. Петров ли поиска да организираш това парти?

Той разбираше, че и двамата знаем отговора на този въпрос, но не можеше да се застави да каже да, макар че не каза и не.

Е, ако трябва да подложа тази вечер на обратен анализ, като че ли всичко започваше с кораб, който не е руски и който е бил нужен на Петров, за да достави ядрено оръжие до остров Манхатън. Трудно беше да се определи как е станало всичко това; трудно беше да се каже и каква част от него е била блестяща идея на Петров и каква част е

замислена в Москва. Вероятно Петров е предложил идеята, а Москва е разполагала с миниатюрната атомна бомба. Трябвали са им само няколко кръгли идиоти като Георгий Таморов и собственик на кораб — вероятно познат на Таморов, — за да скалпят всичко и да са сигурни, че няма да има руска връзка с ядрената експлозия. Е, но такава имаше — Петров, Горски и Урманов, но само ако американските служби успеят да свържат тези трима руснаци с яхта, превърнала се в епицентър на ядрен взрив. И всъщност нямаше начин да се направи такава връзка. Или поне полковник Петров си мислеше така.

Планът ми изглеждаше малко сложен, но в него имаше и определена простота. Ако целта беше Русия да заличи Манхатън и да извърти нещата така, че да изглежда, че го е направил някой друг, например китайците, Северна Корея или някоя ислямистка група, ако атаката прилича на повторение на 11/9, значи планът беше добър. Не много приятен, но добър.

Наведох се към Таморов.

— Погледни ме.

Той ме погледна.

— Как се казва собственикът на яхтата? От коя страна е и как се казва яхтата му?

— Не знам нищо за никаква яхта.

— Знам, че знаеш. И ти знаеш, че знаеш.

Георгий Таморов си пое дълбоко дъх.

— Не желая нищо лошо на страната ви. — Махна с ръка, обгръщайки с жеста си голямото помещение. — Тук ми харесва. Може и да съм руснак по рождение, но съм гражданин на света.

По-скоро гражданин на Швейцария поради данъчни съображения. Все пак го разбиха, макар това да не означаваше, че може да не отговаря на въпроса ми.

— Името на яхтата. И името и националността на собственика ѝ.

— Не знам... но ще си помисля по въпроса.

Да бе. Много мислене ще падне. Например какво ще получи в замяна. В края на краищата всичко се свежда до сключване на сделка. Да не споменаваме кой може най-вероятно да съсипе живота му. Или да му сложи край.

Той нямаше представа колко сериозно е всичко, нито знаеше, че часовникът тиктака и че срокът му за сключване на сделка изтича.

— Информация, която идва прекалено късно, не е никаква информация — казах му. — Което означава, че нямаш какво да предложиш. Разбираш ли ме?

Той кимна, но не каза нищо.

Докато се чудех дали да не покана г-н Таморов да се топне в джакузито, телефонът ми иззвъня. Беше Скот Калиш. Вдигнах.

— Уредих ти катера, намира се на двацет минути път от поста Шинекок на Бреговата охрана.

— Добре.

— И преди да попиташ, амфибията още не е засечена. Освен това питам за всички яхти, които ще влязат или вече са влезли в пристанището на Ню Йорк. Свързах се с полицията на Ийст Хамптън и Пристанищната полиция, питах и собствените си хора. Всички са сигурни, че няма никаква амфибия с проститутки, спряла някъде за парти.

— Ясно. В момента не мога да говоря. Ще ти звънна по-късно.

Затворих и се обърнах към Таморов.

— Ето какво ти предлагам, Георгий. Ако тази нощ Василий Петров вдигне нещо във въздуха или убие някого, ще се удавиш в лайната. Така че си помисли хубаво върху онова, което те попитахме, и може би за онова, което не те попитахме. И ако се сетиш нещо, особено за яхта, кажи на дамата, чието име е детектив Пенроуз, че трябва да говориш с мен. Не с шибания си адвокат. Разбра ли ме?

Той кимна.

Взех глока си и двамата с Тес станахме.

— Не мърдай — инструктирах Таморов. — Но преди да те приберат на топло, ще напишеш чек за двацет хиляди долара на „Хамптън Кетъринг“. Всъщност нека са двацет и пет.

Той определено разбираше от пари, така че каза:

— Мога да напиша и чек за един милион долара. По един за двама ви.

— По-късно ще ти се обадя да ти кажа номера на швейцарската си сметка.

— Говоря сериозно.

— Добре. Ще добавя към обвиненията и опит за подкуп. Хубаво си помисли от кого и от какво се страхуваш най-много — напомних му и го погледнах в очите. — Времето изтича.

Канех се да тръгна, но реших, че положението е достатъчно отчаяно, за да наруша правилата и да споделя една голяма тайна с този руснак. Пристъпих плътно до него и казах:

— Имаме сериозни основания да смятаме, че на борда на въпросната яхта има съветска миниатюрна атомна бомба, пътуваща към Манхатън.

Таморов ме погледна така, сякаш съм го сритал в топките.

— Джон... — каза Тес.

— Ако тази бомба се взриви — продължих аз, — можеш да кажеш сбогом на имота си в Манхатън, на инвестициите си на Уолстрийт, а също на жена си и на живота си.

Той се взираше в мен; вероятно се мъчеше да познае дали не го лъжа, но беше достатъчно умен, за да види, че казвам истината. И достатъчно умен да е наясно, че приятелчето му полковник Василий Петров е способен на масово убийство.

— Яхтата — казах аз.

Той отговори едва чуто:

— Аз... запознах го... но...

— С кого си го запознал?

— С един саудитски принц. Али Фейсал.

Ясно. Саудитски принц. Сега всичко си идваше на мястото. Нашите понякога приятели саудитците опират пешкира заради терористичната ядрена атака. Или Али Фейсал е съучастник. Много неща, върху които да се мисли, и много неща, които да се разнищят. И никакво време нито за едното, нито за другото.

— И принцът има яхта, която се казва...? Как?

— „Хана“.

— Буква по буква.

Забил поглед в пода, Таморов каза буква по буква името на принца и на яхтата, после добави:

— Това е всичко, което знам.

Надявах се и да е всичко, което ми трябва.

— Ако се молиш, Георгий, помоли се и за госпожа Таморова и за още един милион други невинни души.

Той кимна и ми се стори, че го чух да казва: „Боже мой“.

— И както ме съветваше майка ми, подбирай внимателно приятелите си.

Двамата с Тес оставихме Георгий Таморов да размишлява върху резултатите от лошите си избори.

29.

На терасата бяха пристигнали хора от Полицейското управление на Съфолк. Фил Флорио и Бет Пенроуз като първи отзовали се детективи командваха парада и разговаряха с двама униформени сержанти.

Детектив Флорио май изгаряше от нетърпение да събере екип, за да се качи горе и да закопчае Ивановците и техните дами, но му казах, че трябва да иде в дневната, да държи Таморов изкъсо и да не му позволява да контактува с никого.

Някой беше открил начин да спре музиката и вече чувах приборя. Не подухваше бриз и мъглата се стелеше неподвижна над океана и плажа. Прожекторите бяха включени и лъчите им се отразяваха от мъглата, правейки и без това сюрреалистичната нощ още по-смахната.

Написах есемес на Скот Калиш:

Търсиш яхта на име „Ханс“, собственост на саудитски принц на име Али Фейсал. Ще ти звънна по-късно.

— Откъде научи за яхтата? — попита ме Тес.

— От шофьора Дмитрий.

Тя кимна и стигна до същото заключение като моето.

— Бомбата няма да е на руски кораб. Но може да е дошла от такъв.

— Правилно.

— И онзи саудитски принц ще изглежда като ядрен терорист. Или наистина е терорист.

— На този етап това почти няма значение. Но ще разберем, когато открием „Хана“.

— Надявам се наистина да става въпрос за яхта „Хана“.

— За нея става въпрос.

— И да не е твърде късно.

Вече бях почти сигурен, че атаката би трябвало да изглежда като джихадистко повторение на 11/9 — или че е такова, ако онзи саудитски принц е в комбина с Петров.

— Мисля, че имаме време до осем и четирийсет и шест или девет и три сутринта — казах аз.

Тес ме погледна и кимна.

— Освен ако Петров не се уплаши и не се задейства по-рано — добавих.

Тя не отговори.

Намерихме детектив Пенроуз, която говореше с един униформен сержант как най-добре да изкара няколко десетки голи хора от басейна, да ги облече, да ги закопчае и да ги качи в чакащия автобус за арестанти.

— Собственикът на къщата, господин Таморов, е вътре с Флорио — казах й. — Казах му за Сияйния ангел и той трябва да бъде държан в строга изолация. Позволено му е да се обаждат единствено на теб. Дай му визитката си и го инструктирай да поиска разрешение да ти се обади от окръжния арест, ако се сети още нещо. После ми се обади и аз ще се свържа с него. И бъди така добра да се погрижиш господин Таморов да напише чек на „Хамптън Кетъринг“. За двацет и пет хиляди.

— Няма ли да получи намаление заради полицейското нахълтване?

Много смешно. Дори Тес се разсмя.

— Някой намери ли телефоните ни? — попитах Бет.

— За съжаление от кетъринга са грабнали цялата кошница, когато си им казал да се разкарат. Не е трябвало да позволяваш на никого да напуска района — сгълча ме тя.

— Денят им беше напрегнат.

— Моят също. А още съм тук.

— Е, аз тръгвам. Само ще те помоля да пратиш някой да вземе телефоните, да занесе чека и да напомни на Дийн Хамптън да си мълчи. Въпрос на национална сигурност.

— Ти, госпожица Фарадей и екипът ти трябва да запишете присъствието си — напомни ми тя.

Същата като жена ми. Проклети любителки на правилата. Дори когато светът е на път да отиде по дяволите.

— Ще се погрижим да се запишем и да се отпишем.

— Къде отиваш?

— Между нас казано, на един катер.

— Мисля, че е по-добре, отколкото да ти се налага да се занимаваш с всичко това.

— Открай време знам кога да бягам от лайняната буря.

— И обикновено попадаш в още по-лайняна.

— Това ми е запазената марка.

Госпожица Фарадей усети, че предстои по-интимен момент, и отиде при Стив и Мат, които разговаряха с друг униформен сержант.

Двамата с Бет се спогледахме.

— Радвам се, че те виждам отново — казах мило.

Тя не отговори.

Не носеше халка, но в този бизнес често не се носят пръстени.

— Ожених се за онази жена — добавих.

— Честито.

— А ти?

— Търся си богат руснак.

— Дошла си на правилното място.

Е, това май изчерпваше темата, така че продължих по същество:

— Говори ли със Скот Калиш?

— Да.

— Значи разбираш, че тази нощ няма правила. Искам всички тези хора да останат на топло поне до утре по обед. Повдигни някакви обвинения.

— ФБР ще довтасат след не повече от час.

Да не говорим за ЦРУ, ако работят с Държавния департамент.

— Ако стане дума за мен, не знаеш къде съм отишъл — казах.

— Добре. Но мога ли да спомена, че си изглеждал луд както винаги?

— Това си е само наша тайна. Сигурен съм, че ще се чуем, когато си пишеш доклада.

— Сигурна съм, че благодарение на федералните ще бъдеш недостъпен през следващите десет години.

И повече, ако ЦРУ се добере до мен.

— Обаждай се по всяко време.

— Нямах телефон.

Усмигнах се.

— Ще го намериш. Дотогава с Тес ще делим телефона на Мат Конлън. — Дадох ѝ номера.

— Открих, че работиш в Групата за наблюдение на дипломати и че задълженията и отговорностите ти са много ограничени — каза тя.

— Работата ми е да държа под око целта си през цялото време и да я намеря, ако я изпусна. И в момента правя точно това.

— Само гледай да не те убият, докато го правиш.

— Нещо друго?

— Не. Ще се погрижа за нещата тук. — Тя ми даде визитката си. — Обади ми се по-късно и ми кажи как вървят нещата.

— Ако видиш ослепителен блясък на западния хоризонт, ще разбереш как вървят.

— Не говори така.

— Ще се чуем по-късно.

Двамата се поколебахме, после се прегърнахме за секунда.

— Внимавай — каза тя.

Тръгнах към Стив, Мат и Тес, които видяха публичната ни проява на близост. Те разговаряха с един патрулен сержант и им дадох знак да дойдат при мен.

— Току-що ми се обадиха от началството — уведоми ме Стив. — Специален агент Хауард Фенстърман. Каза, че те познава.

— Работихме заедно в Йемен.

— Каза, че си превишил правомощията си...

— Откъде го знае?

— Не от нас. Казах ти, в последния есемес писахме, че с новобранеца сте отишли да хапнете.

— Добре. — Значи новината бе стигнала до централата, може би от Вашингтон: че е налице ситуация. И по някакъв начин е било споменато името ми, а поради някаква причина моето име предизвиква загриженост на Федерал Плаза 26.

— Фенстърман каза, че си освободен от задълженията си и трябва да му се явиш във Федерал Плаза 26 колкото се може по-скоро — продължи Стив.

Не бих искал да съм във Федерал Плаза 26 тази нощ. Същото се отнасяше и за Хауард Фенстърман, който явно не знаеше, че се намира

в зоната на ядрен взрив. Така де, нали това беше разделена и поверителна информация. Във върховата си форма.

— Двамата с Мат също сме освободени — добави Стив. — Всички отиваме при Фенстърман.

— Ще ни уволнят ли? — попита Мат.

— Най-вероятно.

— Мамка му!

Момчетата ме погледнаха, сякаш съм ги подвел и тотално съм прецакал вторите им кариери и живота им.

— А Тес? — попитах аз.

— Фенстърман не спомена за нея.

Естествено. Фенстърман сигурно знаеше коя е тя. Погледнах Тес и тя разбра, че искам да кажа на екипа си какво става, но поклати глава.

— Не се безпокойте за работата си — опитах се да ги успокоя.

— Не мисля, че можеш да оправиш тази каша, шефе — рече Мат.

— Фенстърман вече е бесен — добави Стив.

— Е, ще се вбеси още повече, защото няма да ида във Федерал Плаза 26.

— Трябва да идеш — каза Стив.

— Всички трябва да идем — добави Мат. — Веднага.

Тес ги изненада.

— Джон няма да ходи във Федерал Плаза, нито пък вие.

Те я зяпнаха, после се спогледаха и Стив попита:

— Какво става тук, по дяволите?

— Не е нужно да знаеш и не искаш да знаеш — отвърнах.

— Къде отиваш? — попита Мат.

— Не мога да кажа.

— Идваме с теб.

— Приключихте тук — напомних им. — КНО. Край на обиколката. Идете да пийнете нещо. Препоръчвам ви грила на Сами в Саутхамптън. Пийнете едно и за мен. Добра работа свършихте. — Стиснах ръцете и на двамата. — Покрити сте. И *не отивайте* в Манхатън. Това е заповед.

С Тес минахме през сервизния коридор до кухнята, където двама униформени полицаи пазеха и опитваха неподнесени десерти. Легитимирахме се и тръгнахме към служебния вход.

В кухнята имаше четирима служители от домакинството, в това число дебелият икономка, която ме видя и извика нещо с „ебис“.

Един вид благодаря за нарязаните трийсет метра колбаси.

— Можем да минем през „Хамптън Кетъринг“ за телефоните — предложи Тес.

— Колкото по-малко средства за комуникация имаме, толкова по-добре.

— Досега не бях чувала подобно нещо.

Досега не беше работила с мен по неотризиран случай.

Минахме през склада и влязохме в гаража.

— Мислиш ли, че жена ти се е опитвала да ти се обади? — попита Тес.

— Не знам.

Огледах пораженията по джипа. Предницата беше малко очукана, но фаровете бяха цели. Поправянето на ягуара щеше да излезе на Таморов доста скъпо. Но това беше най-малкият му проблем.

— Във Вашингтон ли ще остане тази нощ? — попита Тес.

— Не съм сигурен.

— Може би е по-добре да й се обадиш.

Бях мислил за това — много пъти.

— Не мога да направя онова, което искаме другите да не правят.

— Но тя е жена ти.

Наистина бях казал на Скот Калиш да се обади на дъщеря си в Манхатън, но Тес не знаеше за този мой момент на слабост.

— Кажй й само, че трябва да остане във Вашингтон тази нощ — посъветва ме Тес. — Както и утре.

— Предполагам, че в някакъв момент федералните ще спрат полетите до Ню Йорк.

— Добре, но тя вече може да е на летището и да се готви да се качи на самолета.

Погледнах я и й напомних:

— В района на взрива има един милион души.

— Току-що казахме на Стив и Мат да не ходят в Манхатън, без да им обясняваме защо. Можеш да направиш същото и с жена си.

Не беше нейна работа, но за протокола казах:

— Специален агент Мейфийлд стриктно се придържа към правилата и процедурите и не би искала специално отношение.

Двамата се погледнахме.

— Ти ще трябва да живееш с това решение — каза тя накрая.

— А ти не. — Застанах до вратата на шофьора. — И не е нужно да идваш с мен.

Тя не отговори, а заобиколи от другата страна и се качи в колата.

Седнах зад волана, запалих двигателя и излязох на задна от гаража, като минах през натрошените дъски на вратата. Алеята беше задръстена от полицейски коли.

На портала имаше двама униформени полицаи. Показахме документите си, отписахме се и излязохме от имението на Георгий Таморов, на когото завиждах, когато дойдох тук. Как само се променят нещата.

Спомних си нещо, което бях чел като малък — нещо за ядрената война, която всички си мислехме, че предстои. „Оцелелите ще завидят на мъртвите“.

30.

Постът на Бреговата охрана се намираше на десетина километра западно от къщата на Таморов, но заливът Шинекок прекъсва крайбрежния път, така че трябваше да го заобиколим и Тес трябваше да ме упътва по тънещите в мъгла пътища. Какво ли щях да правя без нея? Сигурно да използвам джипиеса.

Тес май започваше да размисля, защото ме попита:

— Сигурен ли си, че трябва да правим това?

— Какво друго ти се прави тази нощ?

— Може би работата ни е да останем с полицията у Таморов, а после да работим по случая в полицейското управление.

— Всъщност аз нямам работа — отбелязах и предложих: — Можем да продължим направо и след два часа да бъдем на Федерал Плаза 26, както ни беше наредено.

Тя не отговори.

— Мога и да те оставя на поста на Бреговата охрана.

— С теб съм.

Обадих се на Калиш и той вдигна.

— Госпожица Фарадей е до мен, пуснал съм спикърфона. Намери ли яхтата, Скот?

— Не, но съм ти приготвил информация за „Хана“.

— Страхотно.

Чух шумолене на хартия, след което Калиш продължи:

— Ето основното. „Хана“ наистина е регистрирана като собственост на саудитски принц на име Али Фейсал и се намира тук, в Ню Йорк. Корабът е минал през Амброуз вчера по обед. Пристигнал е от Истанбул с едно спиране за зареждане на Азорските острови. „Хана“, с принца на борда, е качила пристанищен лоцман, спряла е на Кей 11 и е била проверена от Имиграция и митници, които не са открили никакви проблеми и всички на борда, които са имали паспорти и валидни визи, са получили разрешение да слязат на сушата. Шестима членове на екипажа и петима пътници, в това число и

принцът, са напуснали кораба и всички са се върнали някъде около три сутринта.

— Надявам се да са купонясвали така, сякаш няма да има утре.

— Много смешно. Добре, тази сутрин около девет капитанът на „Хана“, британец, казва се Джак Уелс, поискал пристанищен лоцман и разрешение да напусне кея и да излезе за едnodневен круиз в американски териториални води, с намерение да се върне към осем сутринта в понеделник.

Фактите започваха да пасват на теориите. Погледнах Тес, която слушаше внимателно.

— Поискай от федералните да проверят имената от митническата декларация на „Хана“ — казах на Калиш.

— Вече се прави и дотук нямаме нито една червена лампичка. Принцът има някакъв дипломатически статус към ООН, освен това, разбира се, е член на саудитското кралско семейство, така че е ВИП.

— Откъде получи тази информация за Али?

— От достоверен източник. Интернет — призна си той.

— Какво казва интернет за „Хана“?

— Не много, но намерих това-онова в един сайт за луксозни яхти. — И зачете: — Построена в Анкона, Италия, от корабостроителница CRN. Дължина шейсет и седем метра, максимална ширина тринайсет и половина метра и тегло шестстотин и трийсет тона, задвижвана от два двигателя с мощност две хиляди и сто конски сили, крайцерска скорост дваайсет и един възела и максимална скорост дваайсет и пет възела. Може да побере екипаж от двайсетина души плюс четирима офицери, както и десет до дванайсет гости с преспиване.

Предположих, че дванайсетте проститутки преспиват при дванайсетимата гости — или че всичките вече спят при рибите.

— Ето и интересната част — продължи Калиш. — „Хана“ има наводняем док под палубата, способен да побере два съда с дължина седем метра и шейсет сантиметра.

— Да се споменава нещо за амфибия?

— Не, само максималната дължина на съдовете.

— Е, дължината пасва. — Спомних си нещо, което Калиш бе казал по-рано. — Яхтата има ли си подводница?

— Не виждам подобно нещо на сайта. Но някои от тези яхти са строени едва ли не в тайна, а някои са преправяни по-късно.

— Добре. Е, тази яхта май отговаря на онова, което търсим.

— Откъде научи името ѝ?

— От Таморов. Но не мога да свържа пряко яхтата с Петров, макар да изглежда очевидно.

— Ясно. И яхтата отговаря на профила, който обсъждахме — приятелска страна, добри препоръки, вече минала през Амброуз, Имиграция и митници и пристанищните власти, излязла на обиколка и способна да побере до два съда с дължина над седем метра. Какви още улики ти трябва? — попита той.

— Никакви. Трябва ми самата яхта.

— Не разбирам защо Петров и приятелчетата му просто не са се качили на „Хана“ на пристанището сутринта преди да тръгне на обиколката.

— Защото Групата за наблюдение на дипломати му следи задника денонощно и щяхме да го видим да се качва, а дори да успее да ни се измъкне, ще трябва да мине през проверка на кея. А е очевидно, че той не иска да се правят никакви връзки между него и „Хана“.

— Ясно.

— Какво друго направи за мен тази нощ?

— Ами, след като вече знаем името на яхтата, успяхме да използваме сигнала на САИ предавателя, за да установим местоположението ѝ.

— Но той вече не предава, в противен случай вече щяхте да сте на борда.

— Правилно. — И добави: — Изключването на предавателя е незаконно.

— Предавателят би могъл да се повреди.

— Би могъл, но тогава „Хана“ щеше да съобщи за това на Бреговата охрана, а не го е направила. Освен това Бреговата охрана реши да не търси „Хана“ по спешния канал, за да не заподозрат нещо.

— Ясно.

— Освен това нямаме сигнал от джиписеса на „Хана“.

— Е, с това направо ги заковаваме, Скот. Няма джиписес сигнал, няма предавател. „Хана“ се крие.

— Така изглежда — съгласи се той и добави: — Виждали сме подобен модел на поведение при трафикантите на наркотици.

— Ясно. — Като едното нищо „Хана“ можеше да се е срещнала с някакъв южноамерикански кораб и да е натоварила един тон колумбийски пращец и всичко това да няма нищо общо с руснаци и атомни бомби. Нямаше да ми е за първи път да разследвам едно престъпление и да се натъкна на друго. Всъщност не разполагахме с нищо, което категорично да свързва Петров и приятелчетата му с „Хана“ или с атомна бомба. Освен това, че Таморов е запознал Петров с принца и че ако всичко прилича на съвпадение, значи не е.

— Мъглата не ни помага — каза Калиш, — но използваме инфрачервени прибори, след като вече имаме представа как изглежда яхтата. Освен това знаем, че не търсим амфибия на палубата. В момента районът за претърсване е хиляди квадратни километри и ако трябва да съм честен, дори да използваме всички налични ресурси на всяка агенция, не е лесно да търсиш замлъкнала песъчинка в обвит в мъгла океан, особено нощем. И ако „Хана“ се крие, вероятно е изгасила всичките си светлини. Но ако си прав за бомбата, би трябвало да засечем радиационната ѝ емисия.

Освен ако Петров нямаше начин да скрие бомбата си.

— Мисля, че ще имаме повече късмет, когато опашките се стеснят преди влизането в пристанището.

— Да. Само че не искаш яхтата да стига чак дотам.

— Позна. — Това беше последната защитна линия и нямаше да отнеме много време „Хана“ да се озове в крайната зона. Освен ако вече не беше там.

— Те вече би трябвало да знаят, че ги търсим — предположи Калиш. — И първата им улика в тази насока би трябвало да са хеликоптерите, които прелитат над тях, някой скоростен съд на радара или ако са видели, че използваме Среднощното слънце. И ще имат още по-сериозни улики, ако подслушват полицейските честоти. Разбира се, никой не използва името „Хана“ в ефир — добави той. — Така че Петров и приятелчетата му могат да си помислят, че са свидетели на някаква спасителна операция. Или акция по залавяне на трафиканти на наркотици.

— Да се надяваме. — Но Василий Петров, известен и като Вазелин, би могъл да се досети, че търсим него. Всеки нормален човек

на негово място би хвърлил бомбата зад борда и би прекратил мисията. Но никой, който възнамерява да убие милион невинни хора, не може да е нормален.

— Мислиш ли, че саудитският принц е комбина с Петров? — попита Калиш.

— Не знам. Възможно е Петров да е отвлякъл яхтата. Или да е заблудил принца. Или пък принцът да е съучастник. Не знам.

— Добре... значи не знаем колко са неприятелите на борда.

— Точно така.

— Колко души са необходими за управляването на кораб с подобни размери? — попита Тес.

— Трима за дълъг круиз. Но за кратка обиколка като тази е достатъчен и един човек, стига да знае как да насочва кораба, да се ориентира без джипиес и да регулира скоростта на двигателите.

— Значи онзи капитан, Джак Уелс, или някой от офицерите му би могъл да управлява „Хана“ сам, така ли? — попита Тес.

— Теоретично да — отвърна Калиш. — Но защо им е да го правят? Освен ако не са в комбина.

Не ми се вярваше някой от екипажа на „Хана“ да е в комбина. Но никога не можеш да знаеш какво може да се купи с достатъчно пари. Или колко сътрудничество можеш да си осигуриш от човек, на когото си опрял пистолет в главата. Възможно бе също офицерите и екипажът да нямат никаква представа какво се случва. Последната възможност бе капитан Уелс и офицерите му вече да не командват кораба и Петров да е взел руски капитан и екипаж заедно с бомбата.

Неизвестните бяха много, а както някой бе казал навремето, трябва да знаеш с колко неизвестни си имаш работа. От друга страна, можеш да се оплетеш здравата, ако тръгнеш по този път. За да направим нещата по-прости, трябваше само да знаем и да смятаме, че яхтата „Хана“ се е насочила към Манхатън с куфар бомба на борда. Изумително е, помислих си, как нещо толкова малко може да промени хода на историята.

Василий Петров обаче несъмнено вече разбираше, че мисията му е компрометирана. Но може пък да гледаше на това като на предизвикателство. Или да е толкова луд, че да не е в състояние да разбере, че шансовете са против него. Но така ли беше наистина?

— Предполагам, че Бреговата охрана и всички федерални власти работят здраво по случая — каза Тес на Калиш.

— Споделих цялата информация.

— И какво предлагат те? — попита тя.

— Нищо. Имаме добри отношения с Бреговата охрана, но понякога федералните всмукват информация като черна дупка, от която не излиза нищо.

— Не го приемай лично — посъветвах го.

— Да бе. Просто не могат да се сдържат. И не ми помагат особено.

— Но искат ти да им помогнеш.

— Оценяват помощта ми.

— Това е всичко, което е нужно да знаеш, Скот. Сериозно го казвам, това е всичко, което е нужно да знаеш.

— Ясно. Мнението е, че въпросната яхта, „Хана“, вече не е в моята зона на действие. Вече може да се намира доста по на запад, близо до нюйоркското пристанище. Но Бреговата охрана помоли Морския отдел на полицията в Съфолк да продължи търсенето в нашия район, в случай че „Хана“ се спотайва някъде в мъглата и издебва удобен момент за действие.

— Добро мислене. И се надявам случаят да е точно такъв.

От дългия ни опит с федералните двамата със Скот Калиш знаехме, че те нямат нужда от теб, когато всъщност им трябваш. И че в момента, в който не се нуждаят от местните служби, те захвърлят като евтина курва и повече не чуваш нито дума за случая, докато не прочетеш нещо във вестниците. Е, тази игра може да се играе и от двама.

— Къде си? — попита той.

— На десетина минути от поста на Бреговата охрана.

Последва кратко мълчание, после Калиш продължи:

— Казаха ми, че Групата за наблюдение на дипломати вече не участва в операцията. — И заключи, при това съвсем правилно: — Мисля, че имат предвид теб.

— Вероятно. Но госпожица Фарадей ме назначи за свой заместник на катера.

— Мога ли да получа писмено потвърждение на това?

— Не.

— Ами...

— Кой е началникът тук, Скот? Ти или федералните?

— Операцията е съвместна.

— Ако при тази съвместна операция се случи най-лошото, кой ще опере пешкира?

Той не отговори, така че добавих:

— А ако това свърши добре, ще си късметлия, ако изобщо ти отделят един ред в прессъобщението или две думи на пресконференцията.

— Това няма значение. Джон, не мисля, че можеш да се качиш на мой катер.

Време беше да си поискам обратно услугата.

— Обади ли се на дъщеря си?

— Не й казах защо трябва да се прибере у дома тази вечер.

— Но предполагам, че пътува.

— Да...

Смених темата.

— На онзи уебсайт има ли снимка на „Хана“?

— Да. Както и планове на петте палуби.

— Изпрати ли ги на всички екипи?

— На всички.

— Добре. Ще те помоля да се погрижиш за разпечатки на тази информация в поста на Бреговата охрана.

— Добре. Свърши добра работа — каза той. — Но ако бях на твое място, щях да спра дотук.

— Не си на мое място.

— И ти на мое. Освен това не ми трябваш в някой от екипите ми. Каква е целта ти?

— Връзката май се разпада.

— Да не мислиш, че ще участваш в нахлуване на борда?

— Защо не?

— Обучен ли си за такова нещо?

— Защо просто не намериш „Хана“? И остави на мен да се тревожа какво смятам да правя.

Той не отговори на това, но каза:

— Дължиш ми вечеря.

— В „При Еко“ — казах аз. Ресторантът се намирал в зоната на ядрено поражение.

Той знаеше заведението.

— Да се надяваме.

— Ще се чуем по-късно. И благодаря.

— Винаги, само не следващия път.

Затворихме и Тес каза:

— Прав е. За това, че не си оторизиран или обучен...

— Ти оставаш в поста на Бреговата охрана.

— Никакви такива. Щом ти отиваш, аз също отивам. — И все пак попита: — Каква е целта ти? Какво те кара да продължиш?

— Сам си се карам. — Завъртях кормилото. — Виждаш ли?

Тя показа известно проникновение.

— Не е нужно да доказваш на шефовете си — или на жена си...

— На погрешен път си. — Трябваше да я оставя с Бък. — За протокола, не си одобрила действията ми и си избрала да останеш в поста на Бреговата охрана.

— Няма да оберете сам цялата слава, господин Кори.

— Тогава никой няма да го направи, бъди сигурна.

Тя сложи ръка на рамото ми.

— Ще приключим това заедно.

Не отговорих.

Тя смени темата.

— Какво беше онова за дъщерята на Скот Калиш?

— Тя живее в Манхатън.

— Май сте го обсъждали преди и си му казал, че може да ѝ се обади и да ѝ каже да се махне.

Госпожица Фарадей определено имаше дедуктивен ум. Трябвало е да стане детектив.

— Трябва да се обадиш на жена си — напомни ми тя.

— По-късно.

— Ако, както казах, Петров е уплашен, може да скъси срока и няма да има по-късно.

— Може и да прекрати мисията. Има много неща, които не знаем, така че нека не правим предположения. Всъщност, като изключим факта, че не сме сигурни, че имаме работа с ядрена заплаха, не знаем дори целта, ако изобщо има такава. Само приемаме, че става

въпрос за финансовите и правителствените квартали на Долен Манхатън — напомних й аз.

— Какво друго би могло да е?

— Източното крайбрежие на Съединените щати е богата на мишени среда, както казваме ние. Например има база на атомни подводници в Гротън, Кънектикът, и руснаците много биха искали да я видят как се изпарява.

— Но ако казваш, че идеята е да прилича на дело на ислямски терористи, като втора серия на 11/9, то целта отново ще е Долен Манхатън. Не мислете прекалено много, детектив.

— Ясно.

Знам, че никога не бива да подценявам врага, но знам също, че никога не бива да го надценявам. Някъде между тези две крайности е сладкото местенце, където факти, улики, логика, инстинкт и опит се събират в едно, за да създадат реалност.

Във всеки случай за тази нощ нямах друг вятър за гонене, така че трябваше или да гоня този, или да отида да изпия нещо. Край на обиколката.

— Трябва да се обадя на Бък — каза Тес.

— Той знае всичко, което знаем и ние, ако не и повече. А ако Бък иска ти да знаеш онова, което знае той, ще ти се обади.

— Добре... но трябва да му кажа, че заминаваме с издирващ екип.

— Обаждания от подобен род се правят при свършен факт.

Тя се замисли и заключи:

— Имаш проблем с началството.

— Никакъв проблем нямам.

Тя отново показва известно проникновение.

— Дните ти в полицията са приключили. Трябва или да пренастроиш мисленето и нагласите си, или да се махнеш.

Помислих си, че някой вече е взел това решение вместо мен. Но ако трябваше да се махна, щеше да е в блясъка на... ами, на нещо.

Докато карах през мъглата, си помислих, че „Хана“ вече може да е в нюйоркското пристанище и броячът да отброява последните минути. Е, след като се качехме на онзи катер, ако видех западния хоризонт да се озарява, нямаше да има значение, че съм познал дали не съм се досетил прекалено късно.

31.

Госпожица Фарадей ни изкара на правилния път и някъде отпред видях през мъглата светлините на поста на Бреговата охрана.

Некстелът ми — всъщност некстелът на Мат — издаде мелодичен звън и погледнах съобщението:

Кори, обади ми се ВЕДНАГА — Фенстърман.

Явно беше научил, че телефонът на Мат Конлън е у мен.

— Кой беше? — попита Тес.

— Фенстърман.

Тя не си направи труда да ме съветва да му се обадя.

Контролен специален агент на ФБР Хауард Фенстърман, както помнех от времето, когато беше юридически аташе в Йемен, много държеше на правила, процедури, вериги на командване и всичко останало, така че със сигурност отново щях да получавам вести от него, но той нямаше да получи от мен.

Около поста на Бреговата охрана имаше триметрова телена ограда. Спрях до портала и вдигнах слушалката на интеркома.

— Джон Кори, ФБР.

Порталът се плъзна настрани и дежурният, млада жена със синя униформа, излезе от постройката, докато вкарвах колата вътре и свалих прозореца.

Връчих документите ни на младата дама, на чиято идентификационна табелка пишеше „Мълинс“.

— Сър, каква работа ви води насам?

— Имаме среща с пристанищен екип на окръжната полиция.

Тя ни върна документите и тъй като наскоро се бе срещала с Бък Харис, попита:

— Какво става тази нощ?

— Изгубил се кораб — отвърна Тес.

Матрос Мълинс не се поинтересува защо разузнаването на Държавния департамент и ФБР проявяват интерес към това, но все пак хвърли поглед към преносимия детектор на радиация на таблото, каза: „Добре... моля, продължете към навеса за лодки“ и ни упъти.

Старият пост Шинекок на Бреговата охрана бе живописен, особено във виещата се мъгла. Минахме покрай няколко бели постройки с дъсчена обшивка и продължихме към тухления навес, където осветеният от прожектори американски флаг висеше унило на висок пилон.

Паркирах до навеса и слязохме. Тес прибра детектора в джоба си, макар че катерът също щеше да има такова устройство.

На доковете нямаше съдове на Бреговата охрана и предположих, че всички са изпратени да издирват „Хана“. Всъщност не се виждаше жива душа, но в края на втория док видях катер.

Некстелът ми иззвъня и погледнах екрана:

ФП26.

Оставих го да си звъни, докато не се включи гласовата поща.

Тес отново не настоя да отговоря на повикването. Беше се качила на борда на чудесния кораб „Кори“. Жалко, че не можех да накарам жена си да направи същото.

Тръгнахме към навеса и влязохме в просторно слабо осветено помещение.

Мъж и жена с широки якета в синьо и оранжево стояха при кафебара в другия край. На гърбовете им пишеше ПОЛИЦИЯ СЪФОЛК и бяха въоръжени с картечни пистолети МР5. Обърнаха се, когато приближихме.

— Джон Кори — представих се. — А това е Тес Фарадей.

Мъжът се представи като сержант Пит Конте, а жената бе полицай Никола Андерсън. Ръкувахме се.

— Е, значи тръгваме на лов за яхта — каза сержант Конте.

— Да. Благодаря, че ни вземате.

— Няма проблем.

Конте приближаваше четирийсетте и лицето му бе загрубяло от дългите часове в морето. Никола Андерсън беше по-красива и

изглеждаше твърде млада за полицай, но пък може аз да остарявам.

Както и да е, знаех, че службата в Морското бюро е добра, докато не престане да е добра. Слънчевите летни дни в морето са приятни. Студените зимни нощи и дебненето на лоши типове не са чак толкова приятни. Няма идеална работа.

Конте погледна новия си екипаж и попита:

— Обучавани ли сте и имате ли опит в овладяване на неприятелски съд?

— Навремето редовно се качвах на ферибота за Статън Айланд — уверих го аз.

Той се разсмя, а полицай Андерсън се усмихна.

От Скот Калиш Конте знаеше, че съм бивш служител от НЙПУ, така че бяхме братя и всичко беше наред. Не беше обаче толкова сигурен за госпожица Фарадей, така че я попита:

— Вие идвате ли?

— Не — отвърнах аз.

— Да — поправи ме тя.

— По-добре да се разберете по този въпрос — посъветва ни сержант Конте. — Кафе?

— Имате ли клозет на катера? — поинтересувах се.

— Не. Но пък имаме кофа.

Това като че ли напълно устройваше Тес и тя си наля кафе.

— Пълни сме догоре е държавно гориво, така че можем да останем в морето около пет часа — уведоми ни Конте.

— Добре. Имате ли разпечатки за мен?

Той бръкна в пазвата си и извади няколко сгънати листа.

Поставих ги на плота и погледнах разпечатките на уебсайта.

Цветната снимка показваше голяма висока блестяща бяла яхта с името „Хана“, изписано със златни букви. На заден план се виждаше плаж, синьо небе и палми. На кърмата се вееше и флаг, на който имаше нещо като кралски герб. Сигурно е хубаво да си принц.

Прегледах плановете и видях, че „Хана“ има пет палуби, много луксозни каюти, дълга трапезария, огромен салон с балкони и плувен басейн. Василий Петров би трябвало да се наслаждава на живота, вместо да крои как да затрие цял град. Задник.

Погледнах плана на долната палуба и видях дока с два кея в задната част на кораба. Имаше врата отстрани и си спомних

обяснението на Калиш, че докът се пълни. Представих си как седемметровата амфибия с Петров и приятелчетата му влиза през отвора в яхтата. Дамите сигурно са били много развълнувани. Запитах се дали Петров не възнамерява да се измъкне от „Хана“ с амфибията. Или смяташе да се изпари заедно с кораба?

Още не можех да реша дали става дума за самоубийствена мисия, или Петров има план за бягство. А и дори да беше готов да умре, не бях сигурен, че хората с него изгарят от желание да дадат живота си за Майка Русия. Запитах се и за съдбата на дванайсетте дами.

Насочих отново вниманието си към плановете и забелязах, че на кърмата до дока има нещо, означено като ПЛАЖЕН КЛУБ. Посочих го на Конте и Андерсън.

— Повечето големи яхти имат такова нещо — каза Конте и посочи плановете. — Това е платформа за плуване, точно над морското ниво. Можеш да разположиш там шезлонги и маси и да плуваш в морето. Стига корабът да не се движи.

Погледнах отново така наречения плажен клуб, видях, че в края му има изход, от който се стига до двете стълбища, водещи към следващата палуба, и казах:

— Платформата за плуване е начин да се проникне в „Хана“.

— По-добре, отколкото да се мъчим да хвърляме абордажни куки на шест метра нагоре до главната палуба — съгласи се Конте.

— Първо трябва да открием яхтата — напомни ни Андерсън и се обърна към мен и Тес. — Имате ли някаква нова информация?

— Най-новата е тази, която знаете и вие — отговори Тес. — Става въпрос за яхта на име „Хана“, разполагаме със спецификациите ѝ, така че се надяваме, че ще бъде видяна или засечена с инфрачервени скенери.

— Съмнявам се, че все още е в нашия район — каза сержант Конте.

— Не знаем дали е така, но знам, че ще сме готови да помагаме, когато целта бъде открита — отвърнах аз.

— Да — каза Конте. — Каква е преценката на опасността?

— Според сведенията на борда има най-малко трима въоръжени терористи.

— Какво търсят на яхтата на саудитски принц?

— Може да са я превзели и да са качили и други хора на борда. Не знаем със сигурност.

— Колко голям е екипажът?

— Може би двадесет или повече души, вероятно има и гости. Плюс дванайсет проститутки.

Конте ме погледна.

— За какво става въпрос?

— За това, което ви е казал капитан Калиш.

— Той каза, че някакви руснаци от ООН и руски проститутки са отишли на парти на яхта. После станали терористи.

— Да.

— Освен това каза да следим внимателно детекторите на радиация.

— Правилно.

— Атомна бомба ли търсим?

— На борда на кораба може да има радиоактивен материал — отвърна Тес. — Може би достатъчен за мръсна бомба. Има вероятност от облъчване, но смятаме, че радиоактивният материал е изолиран.

Конте кимна. Полицай Андерсън изглеждаше разтревожена.

Добре, помислих си, по-добре да признаеш малък кошмар вместо голям. Изглежда по-достоверно, отколкото упорито да отричаш всичко. Госпожица Фарадей знаеше как да баламосва.

— Е, ако на борда има източник на радиация, той не може да бъде скрит — посочи Конте.

— Точно така.

Защо тогава нито един катер или хеликоптер не е засякъл радиацията? Ами защото допреди час не я търсеха. Но сега... Погледнах отново плановете на „Хана“. Докът. Обърнах се към Конте и Андерсън.

— Корабът може ли да плава с наводнен док?

— Според спецификациите, да — отвърна Конте.

Е, може би това беше отговорът. Не бях сигурен как ядреното устройство е попаднало на борда на „Хана“, но бях сигурен как Петров го е скрил от детекторите. Под водата.

Конте беше стигнал до подобно заключение и изсумтя:

— Дявол да го вземе! Мислите, че радиоактивният материал може да е в наводнения док ли?

— Изглежда логично.

Той се замисли и каза нещо, което вече знаехме.

— Точно от това сме се страхували винаги. От атомна бомба, прикрепена към корпуса на кораб.

— Да. — Или в този случай — атомна бомба в наводнено помещение в самия кораб.

Всеки път, когато започвах да се съмнявам, че наистина става въпрос за ядрена атака, се появяваше нещо друго, което да сочи в тази посока. Бък беше прав. Руснаците имаха план.

Обърнах се към Конте.

— Обадете се на капитан Калиш да го уведомите за тази вероятност и му кажете да предаде на всички екипи.

— Да. Това променя играта — каза той.

Свърза се с Калиш по мобилния си телефон и докато му предаваше лошите новини, Тес каза, че трябва да посети клозета.

— Натам — посочи Андерсън.

— Мога ли да използвам телефона ти? — попита ме Тес.

— Не.

Тя се поколеба, после каза:

— Не потегляй без мен.

„Не ме изкушавай“.

Тя тръгна към тоалетната.

Радиостанцията на некстела ми се включи.

— Джон, Хауард съм. Чуваш ли ме?

Реших да сложа край на досадните позвънявания. Дръпнах се настрана от Конте и Андерсън и отговорих:

— Да, чувам те.

— Къде си?

— Пътувам към Манхатън.

— Кога ще пристигнеш?

— След около два часа.

— Искам да те видя, когато пристигнеш.

— Получих есемеса.

— Къде са Конлън и Лански?

— Някъде зад мен.

— Защо използваш телефона на Конлън?

— Изпуснах моя в кенефа.

— Ясно... Не мога да се свържа с Лански.

— Сигналът тук е лош. — Или Лански е в някой шумен бар. Или пък не ти вдига.

— Търся ви и аз не знам откога.

— Хауард, не съм директор на „Некстел“. Пусни оплакване.

— Къде е Тес Фарадей?

— Където е непрекъснато. В дамската тоалетна.

— Помислих си, че пътувате.

— Пишпауза.

— Добре. Ще се видим след два часа.

— Неделя вечер е, Хауард. Прибери се у вас. Това може да почака.

Последва пауза, след което Хауард Фенстърман попита:

— За какво става въпрос?

— Ако ти не знаеш, аз също не знам.

— Добре... виж, длъжник съм ти от Йемен. Така че ще застана на твоя страна, ако си откровен с мен.

— Ако искаш да ми върнеш услугата, прибери се у вас.

— Наредено ми е да те изчакам.

— Да се срещнем някъде по средата. Живееш на Лонг Айланд, нали? Избери някое място.

— Мястото е Федерал Плаза 26. В кабинета ми — най-късно след два часа.

— Разбрано.

Той се изключи.

Е, с малко късмет този разговор реши въпроса с Хауард Фенстърман за следващите два часа. Или за повече, ако Федерал Плаза 26 изчезнеше. Харесвах Хауард въпреки някои гадости в Йемен, исках да го разкарам от зоната на взрива и се опитах, но... Е, може пък всичко това да се окажеше маловажно. По един или друг начин.

Което ми напомни нещо. Набрах мобилния на Кейт и веднага се включи гласовата поща. Значи още беше в „Шератон“ във Вашингтон и спеше с изключен телефон — или вече летеше към дома.

Оставих съобщение.

— Кейт, използвам телефона на едно от момчетата ми, Мат Конлън. Обади се на този номер веднага щом чуеш това. Важно е. — И добавих: — Обичам те.

Опитах домашния ни номер, но се включи телефонният секретар. Оставих същото съобщение.

Помислих си, че ако не се свържем тази нощ, на сутринта един от нас или и двамата можем и да престанем да получаваме и изпращаме съобщения. И двамата бяхме изпуснали асансьора в Северната кула минути преди самолетът да се вреже в нея. Така че в известен смисъл живеехме с подарено време. Късметът често е резултат от изпуснат самолет или асансьор, а участието е онова, което боговете ти дават, когато късметът ти свърши.

Върнах се при бара и попитах:

— Вие двамата ли сте целият екипаж?

Конте затвори телефона си.

— Катерът е с двучленен екипаж, тричленен в лошо време. Под палубата има места за дванайсет души. Повече хора ли искате?

Исках, но нямах намерение да ги чакам, пък и повече хора означава по-ниска скорост и по-голям разход на гориво.

— Ще се справим и така.

— Приятелката ви идва ли?

Така си мислеше тя. И може би щеше да е по-добре да не я изоставям, за да не ме издъни. Освен това виждах ситуация, в която не бих отказал още един човек — стига да изкарахме достатъчно късмет да открием „Хана“ и да се качим на борда.

— Детектив?

А и ако трябва да съм честен... ами, започвах да свиквам с нея.

— Идва.

— Какво толкова прави там?

— Има ли телефон в дамската тоалетна?

— Не — отвърна полицай Андерсън.

Докато обмислях дали да не пусна някое не особено разумно подмятане за жените в дамската тоалетна, Тес се появи и каза:

— Готова съм.

— Тогава да тръгваме — каза сержант Конте и излязохме през задната врата на осветения док. — Калиш смята, че може и да сте прав за наводнения док. Ще предаде това на всички служби.

— Добре.

— За радиоактивен материал ли става въпрос? — попита той. — Или за атомна бомба?

— Радиоактивен материал.

Той помълча секунда-две.

— Е, каквото и да е, ако е под водата, няма да задейства детекторите ни. Значи имаме проблем.

— Правилно.

Беше станало по-хладно, но нямаше вятър. Морето бе тихо и мъглата просто се стелеше над водата. Катерът бе напълно неподвижен и единственият звук идваше от стъпките ни по бетонния док.

Приблжихме и огледах малката лодка, с която щяхме да излезем в океана. Корпусът бе от алуминий, опасан с нещо като огромна синя тръба, върху която с бели букви пишеше „Окръжна полиция Съфолк“.

Кабината заемаше близо половината от осемметровата палуба. На покрива ѝ различих радар, антена на инфрачервен радар, джипиес и високочестотна антена. Имаше също прожектор, сини полицейски светлини, високоговорител и сирена за мъгла, но за съжаление не видях оръдие, с което да потопим „Хана“.

Конте мина по алуминиевото мостче и стъпи на планшира на левия борд, следван от Андерсън. Преди да се качим на борда, Тес се обърна към мен.

— Последен шанс.

— Мина и замина.

Прескочих планшира, подадох ръка и ѝ помогнах да се качи. Спогледахме се и влязох в кабината.

Помещението имаше врати към кърмата и левия и десния борд. Конте каза, че били устойчиви на атмосферни влияния и звуконепроницаеми, също като прозорците. Стените също бяха изолирани, за да заглушат шума на големите външни мотори, така че пътуването щеше да е сравнително тихо според Конте, който сигурно бе глух за рева на двигателите.

— Сложете си плавателните якета — каза Конте.

Двамата с Тес намерихме обемистите якета на двете задни седалки и ги облякохме.

Забелязах двете бронежилетки, наметнати на облегалките на двете предни седалки, и Конте се извини, че нямат други на борда.

— С Ники не знаехме, че ще си имаме компания. Може да ви прострелят, но поне няма да се удавите.

Полицейският хумор е гаден и черен. Почувствах се като у дома.

— Да ви се намират още картечни пистолети?

— И оръжие ли искате? Това е основният пакет.

Много смешно. Но не беше отговорът, който исках.

Конте седна на капитанската въздушна седалка, а Андерсън се настани на мястото на щурмана и каза:

— Предстои здраво друсане със скорост петдесет възела. Както виждате, зад мен има една въздушна седалка и една не толкова удобна сгъваема седалка зад капитана.

— Седни на въздушната седалка, Джон — предложи Тес. — Ти си по-стар.

Седнах на сгъваемата седалка.

Конте завъртя прекъсвачите и запали двигателите „Мъркюри“, всеки с мощност 225 конски сили.

Конте и Андерсън направиха проверка на системите и се увериха, че радарът, джиписът, инфрачервеният радар и двигателите работят нормално. Андерсън излезе и отвърза катера, после се върна на мястото си, пресегна се през вратата на левия борд и освободи последното въже от средния кнехт.

— Готово. — Обърна се към нас. — Предпазните колани.

С Тес се закопчихме, Конте даде газ и потегли, а Андерсън наду сирената, за да покаже, че отплаваме.

Андерсън следеше радара, лота и джиписа. Конте поведе катера успоредно на Понког Бридж, след което зави на югоизток и се понесе на висока скорост през мъглата.

Както ни бе обещано, в кабината бе сравнително тихо, за да можем да се чуем един друг.

За по-малко от пет минути преминахме протока Шинекок и излязохме в Северния Атлантис.

Конте даде още газ.

— Дръжте се. — Кърмата на катера приклепна и носът застана почти вертикално, после се отпусна на четирийсет и пет градуса. Движихме се с петдесет възела или почти сто километра в час.

— Имам план за патрулиране, освен ако нямате предвид нещо друго — извика Конте.

Наистина имах.

— Насочете се на запад.

Той зави надясно и се понесохме успоредно на сушата, на около двайсет километра от брега.

Бяха излезли малки вълни и катерът подскочаше над водата.

— Дръжте се — предупреди ни полицай Андерсън.

На юг виждах светлините на дългата опашка товарни кораби и танкери, плаващи на запад към Амброуз Буй с крайна цел пристанището на Ню Йорк.

При петдесет взела катерът можеше да мине под Верацано след по-малко от два часа. Погледнах си часовника. Половин час след полунощ, 11 септември беше дошъл и отминал без инциденти. По това време обикновено всеки служител на органите за сигурност и всеки нюйоркчанин въздъхваше с облекчение. Аз обаче не бях сигурен за 12 септември.

ПЕТА ЧАСТ

32.

В 23:55, по-малко от два часа след като „Хана“ вдигна котва, полковник Василий Петров стоеше на мостика, докато Глеб минаваше под моста Верацано-Нароус, следвайки дирята на голям товарен кораб.

Петров беше изненадан, че входящият морски трафик още не е спрял, и това го накара да си помисли, че американците не са сигурни какво точно става. Или ако знаеха, не бяха очаквали, че „Хана“ ще стигне дотук, без да я забележат, и все още претърсваха океана.

Последната защита срещу ядрена атака от кораб бяха двете стари крепости от двете страни на Теснините, които навремето пазели пристанището с оръдия, а сега го пазеха с детектори на радиация. Тези детектори, подобно на онези в морето, нямаше да засекат нищо.

— Явно сме с една крачка пред противниковия отбор — каза Петров на Глеб. — Те още са навътре в игрището и не са организирали защитата на голлинията.

Глеб не отговори, а хвърли поглед към радара.

Вече се намираха в огромното пристанище и след двайсет минути щяха да се озоват близо до южния край на остров Манхатън. Но Петров знаеше, че вече е невъзможно да пуснат котва и да напуснат кораба с таймер, нагласен за 08:46 ч.

Не беше сигурен как американците са стигнали до заключенията си, а и дори разузнавателните им служби да бяха в състояние да свържат него и сънародниците му с „Хана“, от това не следваше, че зад ядрената експлозия стои Русия; щеше да изглежда, че той, Горски и Урманов (надяваше се, че американците го познават само като Фрадков) са се качили на яхтата на принца с представата, че са поканени на парти, поради което са довели и проститутките. Принц Али Фейсал обаче планирал самоубийствен ядрен атентат и поканил руснаците на борда, така че американците да си помислят, че именно те, а не саудитците, стоят зад атаката. Кое то, разбира се, си беше самата истина, но не така очевидна.

Петров много добре знаеше, че почти всяко събитие може да се изтълкува по няколко начина, особено ако е създадено в стая с

огледала, където истината и реалността са изкривени. И не само изкривени, но и изпарени, без да оставят веществени доказателства, така че дори американците с тяхната прочута криминалистика нямаше да имат нищо за проучване, освен радиоактивна прах и развалини.

Да, помисли си той, американците щяха да се разкъсват от съмнения. Кой е отговорен за атаката? Руснаците? Саудитците? Или някой друг? И това съмнение щеше да ги раздели и да доведе до раздори и бездействие, а това щеше да е ужасно унижение — наред със самата атака.

Глеб погледна радара и каза:

— На километър пред нас има два малки съда, може би полицейски катери. Движат се към нас.

Петров също погледна екрана. Знаеше, че може да нареди на Глеб да продължи на пълен ход към Манхатън, без да обръща внимание на охранителните катери в района, а когато доближат брега, да изпрати радиосигнал до ядреното устройство и да превърти брояча така, че бомбата да се взриви след минути.

Глеб обаче можеше да откаже да продължи към катерите — или да си сложи спасителна жилетка и да скочи. Можеше дори да се опита да предаде кораба на американците, макар че Петров щеше да го убие преди да го е направил. Всъщност Петров щеше да убие всички, като взриви бомбата. Трябваше обаче да стигне достатъчно близо до Манхатън, така че се нуждаеше от друг план. И имаше такъв.

— Ще насочим „Хана“ към кея и после ще избягаме оттам с амфибията — каза той.

Глеб не отговори.

— Кеят в момента се преустройва в център за рециклиране и представлява строителна площадка с навес за съдове — продължи Петров. — Ще скрием „Хана“ там и после ще продължим към Манхатън.

— Не е лесно да се скрие шейсет и пет метрова яхта, полковник.

— Навесът е достатъчно голям да побере три кораба с тези размери и има фотоволтаични панели на покрива, които ще объркат инфрачервените радари — каза Петров. — Строежът е ограден и има строителни баржи, които блокират изгледа от пристанището. Подбрах мястото внимателно.

Глеб не отговори, но зави надясно към Бруклин, включи джипиеса и каза:

— Не можем да го оставим включен за повече от пет минути.

Брегът приближаваше.

— Какъв е планът? — попита Глеб.

— Планът си е същият. След няколко часа ще продължим към Манхатън и ще пуснем котва. Таймерът е нагласен за осем и четирийсет и шест. Качваме се в амфибията и се връщаме при кея, където ни чака колата. — Петров извади ключове от джоба си. — Черен форд „Мустанг“.

Глеб погледна ключовете, но не отговори.

— Отиваме до летище „Кенеди“ и се качваме на частния самолет за Москва — продължи Петров.

— Трябва да сме големи късметлии да откарваме „Хана“ до Манхатън, без да ни видят — посочи Глеб. — И още по-големи късметлии, за да се качим в амфибията и да стигнем до кея. А дори да успеем и да стигнем до колата, можете да сте сигурен, че летището ще е затворено и няма да ни чака никакъв частен самолет. — Погледна Петров. — Мисията е компрометирана.

— Вие командвате кораба. А аз мисията. Правете това, което ви казвам.

— Да, полковник. — Глеб продължи с десет възела към Бруклин, като разделяше вниманието си между джипиеса, радара и предното стъкло.

Петров го погледна. Беше прав, разбира се. И вече сигурно си мислеше, че мисията може да стане самоубийствена. За това също беше прав. Но докато вярваше, че има начин да се измъкнат, щеше да изпълнява заповедите. Но в действителност, след като потеглеха отново и доближиха Манхатън, Петров щеше да взриви ядреното устройство.

Вече разбираше, че няма измъкване и че ще умре тук. Но смъртта щеше да е бърза. За наносекунда. И милион души щяха да умрат с него. Това бе много по-добра участ от онази, която го чакаше в Москва, ако се провалеше. И много по-добра от това да прекара остатъка от живота си в американски затвор.

Така че да, мисията беше компрометирана, но не фатално. Просто се нуждаеше от някои корекции. Целите си оставаха същите —

унищожаване на Долен Манхатън и на всички улики кой е извършителят на атаката.

Глеб намали до няколко възела. Отдясно, на по-малко от шест километра от южния край на остров Манхатън, се намираше огромната строителна площадка и стоманеният навес, който покриваше кея и продължаваше над водата.

Глеб изключи джипиеса, обърна „Хана“ и даде заден. Включи инфрачервената камера и загледа картината от камерата на кърмата, докато прокарваше яхтата между две строителни баржи, после влезе под стоманения навес и спря на няколко метра от бетонния кей.

Изключи двигателите и запали цигара.

Под навеса беше тъмно. Намираха се на сто метра от изхода, така че минаващите катери нямаше да могат да ги забележат, освен ако не използваша прожектори и нямаша пряка видимост между баржите.

Навесът имаше плътни стени от двете страни на кея, а покривът ги скриваше от минаващите хеликоптери. Освен това целият строеж беше ограден, както Петров бе казал на Глеб, така че и полицейските коли нямаше да могат да влязат.

Глеб дръпна от цигарата си и попита:

— Можете ли да се обадите в Москва за инструкции? Да им кажете, че са се появили проблеми?

— Да, ще го направя.

Разбира се, нямаше да се обаждат в Москва. Нито пък от Москва щяха да им се обаждат. От самото начало знаеше, че не е управляем, а балистичен снаряд — изстрелян веднъж, той не можеше да бъде воден от онези, които го бяха пратили на мисията. Нямаше защитни механизми и връщане назад. Най-малкото, което се очакваше от него, бе да взриви устройството — където и да е — и да унищожи всички доказателства за убийствата на борда и ролята на страната му в ядрената атака. А това сега означаваше, че трябва да унищожи и самия себе си. И той се беше заклел пред началниците си — и пред баща си — че ще го направи, ако е необходимо.

Пъхна ръка в джоба си и опипа дистанционното устройство.

Ако се появеше катер или някой патрул минеше през оградата и приближеше откъм сушата, можеше да ускори взривяването и най-малкото да унищожи голяма част от крайбрежието на Бруклин. Вятърът духаше от югозапад и радиоактивният облак щеше да мине

над Манхатън. Не беше онова, на което се бе надявал, но пак ставаше. Началниците му в Москва и баща му щяха да разберат, че е направил всичко възможно, и той щеше да получи повишението, макар и посмъртно.

На мостика се появи Горски.

— Какво става?

— Ще чакаме тук — каза Петров. — В района има два патрулни катера.

— По-късно ще станат повече.

Петров не отговори.

Глеб изключи радиото, по което следяха полицейските честоти, и каза:

— Сега сме глухи и слепи. Но същото важи и за тях. Изчезнахме. Горски погледна Петров и попита:

— Какъв е планът?

— Да чакаме.

— Какво?

— Подходящ момент.

Горски не отговори, но Петров знаеше, че и той, и Глеб явно са осъзнали, че планът за бягство вече е или невъзможен, или в най-добрия случай много труден.

Имаше обаче по-лесен и очевиден план за измъкване.

— Вече сме на кея, на който смятахме да избягаме — каза Горски. — Можем да настроим бомбата да се взриви след един час, да напуснем кораба, да вземем колата и да отидем на летището...

— Американците скоро ще затворят всички летища — каза Глеб.

Горски погледна Петров.

— Можем да идем в резиденцията. Или дори да се върнем при Таморов.

Петров виждаше, че Горски започва да се тревожи, също като Глеб. Виктор искаше да живее, за да убива още.

— Ще изчакаме тук — каза полковникът.

— Планът на Виктор ми харесва — заяви Глеб.

Петров ги погледна.

— Не стигнах чак дотук, за да унищожа само няколко изоставени кея и център за рециклиране.

Нито Горски, нито Глеб отговориха.

— От видяното на радара и от чутото по радиото е ясно, че американците съсредоточават издирването си в морето. Няма данни, че вече сме тук, и не искат да се озовем тук, така че продължават да ни търсят в океана и бъркат надеждата с интелект. Продължават да търсят радиация, но няма да я засекат. Скоро ще прибегнат до отчаян защитен план и ще използват цялата си налична техника, за да блокират Теснините — заключи той. — Ще гледат към морето, а ние сме вече зад тях. Намираме се в наказателното поле.

Глеб погледна Горски, но никой от двамата нямаше какво да каже на полковник Петров, който сега изглеждаше някак откъснат и далечен.

Петров се загледа към полумрака от другата страна на стъклото.

— Можем да изберем кога да потеглим и нищо не може да ни попречи да изминем последните няколко километра до Манхатън, до финансовото сърце на звяра — рече той. — И после ще се върнем у дома със слава, благодарност и гордост.

Нито Горски, нито Глеб се поинтересуваха за измъкването, но и двамата си мислеха едно и също — планът на полковник Петров не предвиждаше измъкване.

Петров смени темата и се обърна към Горски.

— Разбирам, че не си намерил моряка, нали?

— Да — каза Горски. — Сигурно е скочил зад борда.

— Или ти се е изплъзнал — отбеляза Петров.

Горски — нямаше какво да отговори — отиде до екрана и почна да превключва камерите, показващи картини от безжизнения кораб. Спря на дока. Урманов все така седеше вързан там, с отпусната на гърдите брадичка.

— Трябваше да проявите милост и да сложите край на мъченията му — каза Глеб.

— Щях да го направя, но той се опита да предаде мисията и Родината — отвърна Петров.

Глеб разбираше, че това послание е отправено и към него, и не отговори. Дълбоко съжаляваше, че се е забъркал със СВР, но никой друг не му предлагаше два милиона швейцарски франка за овладяване на кораб. Бръкна в джоба си и опипа пистолета си, което му донесе известна утеха.

Полковник Василий Петров вече изглеждаше спокоен. Беше видял небостъргачите на Манхатън. И ако всичко минеше добре, скоро щеше да ги види отново. И това щеше да е последното, което щеше да види на този свят. А най-важното бе, че вече никой на този свят нямаше да види небостъргачите.

ШЕСТА ЧАСТ

33.

След десетина минути плаване Конте се обърна към мен.

— Какво сте намислили?

Не знаех къде е „Хана“, но знаех къде отива, така че казах:

— Нюйоркското пристанище.

— Нямам право да излизам извън района на юрисдикцията ми — уведоми ме сержант Конте от капитанската седалка. — Няма да ходим в пристанището — добави, за да е сигурен, че го разбирам.

Очаквах подобен отговор.

— Имате право да излизате извън района на юрисдикцията си, когато участвате в преследване — напомних му. — Такъв е законът.

— Знам закона, детектив. Просто не виждам преследването.

Доводът му беше добър, така че опитах друг подход.

— Аз съм федерален агент на правоприлагаща служба, а госпожица Фарадей е служител от федерална разузнавателна служба. За нас няма граници на юрисдикция във войната срещу тероризма.

— Трябва да говоря с някой началник.

— Обадете се на капитан Калиш.

Той посегна към радиостанцията, но аз го посъветвах да използва мобилния си телефон, така че никой друг да не чуе разговора — и да не научи, че съм на катера.

Конте намери Калиш и му обясни защо се обажда, после ми връчи телефона.

— Какво правиш, по дяволите? — попита Калиш.

— Мислех, че сержант Конте току-що ти е обяснил.

— Виж, заради теб вече съм си сложил врата на дръвника...

— Оценявам го и се надявам, че си получил признание за теорията ми как е била скрита радиацията...

— И ако онова, което предполагаш, наистина се случи, нито ти, нито моите хора бихте искали да сте там.

— Отиваме в пристанището, за да се погрижим да не се случи.

— Уверявам те, че операцията може да продължи и без вас.

— Изгубих човека, когото наблюдавах, Скот. Трябва да го намеря.

— Преживей го. И ми дай Конте.

Погледнах сержант Конте, който разделяше вниманието си между управлението на катера и опитите да дешифрира казаното от мен за отиването в пристанището, за да се погрижим нещо да не се случи. Полицай Андерсън също беше цялата слух.

Тес ме гледаше и не можех да кажа дали одобрява тази разходка до епицентъра на ядрен взрив. Май трябваше да я попитам.

— Джон? — каза Калиш. — Дай ми Конте.

— Скот, нека обясня ситуацията на Пит и Никола и да гласуваме.

— Да гласувате? Ние не гласуваме. Аз гласувам. И гласувам против.

Време беше да се позова на служебно положение. Или да поискам дължима услуга. За съжаление, няхах служебно положение, на което да се позовавам, а двамата със Скот не си дължахме услуги. Така че апелирах към чувството му за дълг.

— Виж, Скот, разбираш колко е важно...

— Бъди така добър да ми дадеш сержант Конте или ще му се обадя по радиото и всички ще чуят какво имам да му кажа.

Тес поиска телефона и тъй като не исках Калиш да използва радиото, ѝ го дадох.

— Капитан Калиш, обажда се Тес Фарадей. Включвам на спикърфон.

— Добре. Конте, обърни катера — каза той.

— Разбрано — отвърна сержант Конте, намали скоростта и започна десен завой.

— Капитане — каза Тес, — смятаме, че събитието няма да се случи преди осем и четирийсет и шест или девет и три сутринта, и мисля, че сте съгласен.

— Може и да съм съгласен, но не бих рискувал живота на никого заради едно предположение. Така че вие, детектив Кори и моите хора можете да патрулирате в района цяла нощ. — И добави: — Това е заповед.

Катерът вече плаваше на изток, обратно към мястото, от което тръгнахме.

Тес заговори спокойно и разумно.

— Бих искала да обясним ситуацията на сержант Конте и полицай Андерсън и да видим дали ще се съгласят да ни откарат до пристанището.

— Последния път, когато ги видях, не проявяваха склонност към самоубийство.

Това определено привлече вниманието на Конте и Андерсън и двамата се спогледаха.

— Искаме само да ни откарат набързо до пристанището — каза Тес. — Когато стигнем там, двамата с детектив Кори ще се прехвърлим при някой екип на полицията или Бреговата охрана, а вашите хора могат да се върнат в района си на действие.

Калиш помълча за момент, после попита:

— Откъде знаете, че няма да стигнете там точно когато се случи?

— Двамата с Джон сме склонни да поемем този риск и бихме искали да попитате хората си дали и те са склонни.

Трябваше да призная, че Тес се справя добре. Освен това имаше кураж, а Калиш харесваше хората с кураж.

Скот отново се умълча, после каза:

— Добре... Разяснете им положението и нека после Конте се свърже с мен.

Тес затвори и върна телефона на Конте.

— Какво става, по дяволите? — попита той.

Реших да сложа край на глупостите.

— Предполагаме, че на борда на „Хана“ има атомна бомба куфар с мощност десет килотона.

Конте нямаше какво да отговори. Андерсън ме зяпна.

— Смятам, че е нагласена да се взриви или в осем и четирийсет и шест, или в девет и три сутринта — продължих аз. — Сещате се защо. Но може и да греша за времето.

Конте кимна. Андерсън също.

Запознах ги с основните неща, които знаехме, макар че подробностите не бяха толкова важни за тях като думите атомна бомба, нюйоркско пристанище и 08:46. Или 09:03. Или по-рано, ако Петров се е уплашил.

Двамата ме изслушаха, после Андерсън попита:

— Сигурни ли сте?

— Не сто процента, но сме почти сигурни — отвърна Тес.

— Мамка му — каза Конте и впери поглед напред. — Мамка му! Двамата с Тес мълчахме.

Накрая Никола Андерсън се обърна в седалката си към нас и попита:

— Защо искате да отидете там?

— Всъщност *не искам* да ходя там. Но трябва да ида — отвърнах и обясних: — Онзи тип, Петров, е моя отговорност тази нощ.

— А моята служба е отчасти отговорна за допускането на тези хора в страната — добави Тес.

— Морското бюро на полицията на Съфолк не ги е пускало в страната — посочи Конте.

И погледна партньорката си.

— Ако искате само еднопосочен превоз, мисля, че можем да го направим — каза Андерсън и погледна Конте. — Става ли?

Той се поколеба.

— Става.

Почувствах се длъжен да им напомня една подробност и казах:

— Може да плаваме към атомна гъба.

— Разбрахме — отвърна Конте. — Няма да се задържаме, след като ви прехвърлим на друг екип.

— Съгласни.

Пит Конте започна да обръща още преди да се обади на Калиш.

„Е — помислих си, — внимавай какво си пожелаващ, особено ако си желаш смъртта“. Всъщност нямах подобни желания, но имам проблем с егото и бях бесен, че онези надути гъзове от Федерал Плаза 26 са ме превърнали в маргинал. Майната им и на тях, и на техния тих край. Разбира се, освен това изпълнявах дълга си и защитавах страната си. Не беше само заради мен. Добре де, може и да беше.

Погледнах Тес, която се взираше в мен, и изсумтях:

— Трябваше да ти кажа какво мисля да направя.

— Можеш да си сигурен, че се досетих много преди да се кача на този катер.

Толкова ли съм ясен на всички? Докато мислех върху това, Конте се обади по телефона на Калиш и докладва:

— Насочваме се на запад.

— Разбрано. Нещо друго? — попита Калиш.

— Не.

— Успех.

И това беше всичко.

Насочихме се на запад към Ню Йорк с петдесет възела. Катерът буквално летеше над водата.

Мъглата се разкъсваше и зърнах други два катера на Морското бюро на полицията на Съфолк и един хеликоптер.

Радарът показваше и други съдове в района, включително дългата опашка търговски кораби, чакащи реда си за Амброуз Буй. Забелязах, че светлините им не се движат, така че явно опашката бе спряна.

Получих есемес и прочетох съобщението от Кейт:

Конференцията се проточи, после имаше късна вечеря. Скапана съм, изключвам телефона и си лягам. Ще говорим утре. Обичам те, К.

Значи беше останала във Вашингтон, което беше добре. И щях да мога да говоря с нея сутринта. Може би.

Помнех обаче, че в есемеса си до нея ѝ бях казал, че е важно да ми се обади. И тя май не проявяваше любопитство към факта, че използвам чужд телефон. Сигурно наистина беше много уморена.

Невежеството в брака е блаженство, но невежеството по избор е просто глупост. Детективите искат да знаят нещата, но за съжаление днес няха особен късмет с откриването както на човека, когото следя, така и на жена си. Денят всъщност беше от онези, в които не можех да открия собствения си задник с двете си ръце.

— Кой беше? — попита Тес.

— Жена ми. Останала е във Вашингтон за през нощта.

— Добре. Трябва да се обадя на Бък. Да му кажа къде съм.

— Ако му кажеш къде си, вече няма да си тук. Аз също.

Тес определено схващаше стила на работа на Кори, така че кимна и каза:

— Ако иска да говори с мен, ще ми се обади.

— Точно така. — Същото се отнасяше и за жена ми.

Помислих си дали да не отговоря на есемеса на Кейт или да се обадя в хотелската ѝ стая, но в момента имах по-належащи проблеми

от изчезналата ми жена. Реших да оправя въпроса утре. Ако имаше утре.

Конте пое по курс, който ни приближи до южния бряг на Лонг Айланд, където мъглата се беше разпръснала и океанът бе по-спокоен. Продължавахме да се движим с петдесет възела и Конте каза, че ще стигнем моста Верацано след по-малко от деветдесет минути.

Загледах се към западния хоризонт.

— Ако видите ярка светлина...

— Обръщаме и потегляме обратно — довърши Конте.

— Точно така.

Половин час по-късно се озовахме в района на Морското бюро на окръжната полиция на Насау и видях на радара как екипите им водят издирването. Забелязах маяка на Джоунс Бийч на пет километра от нас, а после и светлините на град Лонг Бийч покрай брега.

Пресякохме въображаема граница и влязохме в административен район Куинс на Ню Йорк и в далечината през Джамайка Бей видях самолетите, които излитаха и кацаха на летище „Кенеди“. Бях изненадан, че от Вашингтон не са спрели входящия трафик, както бяха направили на 11 септември, но явно за тях заплахата не беше толкова ясна и непосредствена, колкото се струваше на мен. В превода между работещите на терен и онези в столицата винаги се губи нещо. Както и да е, радвах се, че Кейт няма да лети тази нощ.

Десет минути по-късно плавахме покрай брега на Бруклин и видях Брайтън Бийч. Сутринта си мислех, че наблюдението ми ще приключи точно там. Видях светлините на Кони Айланд и емблематичната парашутна кула, висока двайсет и пет етажа, от която си изкарвах ангелите като хлапе. Няколко минути по-късно завихме на северозапад към Грейвсенд Бей и пред нас заблестяха светлините на моста Верацано, минаващ през Теснините между Бруклин и Статън Айланд — входа към нюйоркското пристанище.

Виждах и поне десет съда между нас и моста. Конте намали скоростта, направи справка с радара и ни каза, че навсякъде около нас има катери на Бреговата охрана и на Пристанищния отдел на НЙПУ. Освен това виждахме и чувахме хеликоптери над главите си.

Беше очевидно, че при входа на пристанището има достатъчно съдове за изпълнение на мисията, и всички знаехме, че нашият катер

няма да допринесе кой знае колко. Но също така разбяхме, че има моменти, в които само демонстрацията на намерение е достатъчна.

Конте отново намали скоростта и се обърна към мен.

— Тук ли искате да се прехвърлите, или в пристанището?

— В пристанището.

Той погледна Андерсън, после каза:

— Добре.

Минахме под дългия километър и половина мост и влязохме в Ню Йорк Бей. Вече се намирахме в зоната на взрива.

Мъглата в залива се беше разкъсала и се стелеше на туфи като някакви сиви острови. Не виждах други съдове наоколо, но над нас кръжаха хеликоптери.

Конте намали скоростта до десет възела и Андерсън започна да следи радара и радиостанцията, като следеше и морските и полицейските канали.

Вече можех да различа силуета на Долен Манхатън, на около пет километра право напред. Е, бях казал на Хауард Фенстърман, че пътувам за Манхатън, и удържах на думата си.

На запад се намираше брегът на Ню Джърси — километри пристанищни кейове и складове. На изток беше Бруклин, още километри складове, терминали и докове за товарни кораби.

Погледнах далечните брегове, високите небостъргачи и ниските складове, съставлящи пристанището на Ню Йорк. Били са необходими повече от триста години за построяването на всичко това. А за унищожаването му щяха да са нужни не повече от пет секунди.

През разкъсаната мъгла ляво на борд зърнах осветената Статуя на свободата, изправена гордо в залива. А в далечината, където някога се извисяваха Кулите близнаци, сега виждах Лъчите близнаци — двете колони светлина от прожекторите, които се включваха всеки 11 септември от 2002 г. насам в памет на загиналите при атаката. Тес също ги видя, както и Конте и Андерсън, но никой не каза нито дума.

Конте намали до пет възела и погледна радара.

— В пристанището няма много действащи екипи. Разчитат повече на хеликоптерите и използват всички налични съдове, за да запречат Теснините.

— Ясно. — Добра стратегия, ако „Хана“ беше все още в океана. Но ако вече бе влязла в пристанището, Петров вече се намираше в

последната зона, готов да нанесе удара си.

— Искате ли да извикам полицейски екип? — попита Конте. Не отговорих и той продължи: — Или съд на Бреговата охрана?

— Защо?

— *Защо* ли? За да можете да се прехвърлите на друг съд и да се разкарам оттук.

— Мислех си, че искате да останете.

— Откъде ви хрумна това?

— Стигнахте дотук.

Конте погледна Андерсън и я попита, сякаш ме нямаше:

— Кой е този тип?

— Не мисля, че съм добре дошъл на борда на друг съд — уведомих ги.

— Защо?

— Дълга история.

— Е, тогава ще ви откарам на брега, докато ми разкажете историята — рече Конте.

Тес се намеси:

— Ще се обадя и ще поискам разрешение да се качим на съд на Бреговата охрана.

Не исках да се качвам на съд на Бреговата охрана или на какъвто и да било съд, където бях персона нон грата и вероятно щях да бъда закопчан. Исках да се кача на борда на „Хана“ и можех да го направя само от този катер.

— Нека останем тук един час — казах на Конте и Андерсън. — Ако дотогава не открием кораба, двамата с Тес ще се прехвърлим на друг съд. На някой от тези, които са наоколо.

Конте прие думите ми като предизвикателство — дали да се направи на мъжкар, или да подвие опашка.

Така че погледна отново Андерсън, а тя каза:

— Нямам нищо против да изчакаме.

— Предлагам нещо по-добро, детектив — каза ми Конте. — Ще останете, докато не ми кажете, че искате да се махнем.

Е, момчетата са си момчета — особено пред момичетата. А момичетата също май нямат нищо против да гледат смъртта в очите.

— Споразумяхме се — казах само.

Погледнах си часовника — 02:35.

Добрата новина бе, че ако бомбата избухнеше преди 08:46, нямаше да усетим нищичко. И нямаше да ми се налага да ходя до Федерал Плаза 26, за да ме уволнят.

34.

Заехме позиция на осемстотин метра югоизточно от Батъри Парк в края на остров Манхатън. На осемстотин метра на юг от нас беше Гъвърнърс Айланд, отделен от Бруклин от Бътърмилк Ченъл. По-нагоре по Ийст Ривър се виждаше Бруклинският мост и Даунтаун Хелипорт, от който излиташе хеликоптер, както и Кей 11, където се бе намирала „Хана“ в събота сутринта, преди да отплава на съдбовния си неделен круиз.

Ако това беше футболен мач, щяхме да пазим в защита при голлинията. За съжаление при ядрения футбол не е нужно да стигаш до последната зона, за да отбележиш тъчдаун.

Мина половин час. Цареше мълчание, с изключение на радиотрафика, който беше минимален заради руския подслушвателен пост в резиденцията им в Бронкс. По-голямата част от комуникациите се осъществяваше с есемеси или имейли и понякога с директно обаждане по телефона до конкретен човек, макар че дори този начин на връзка не беше сигурен. Аз обаче предполагах, че мисията на Петров е толкова секретна, че подслушващите руснаци нямат никаква представа за нея и затова не следят за някакъв проблем. Нямаше и опити за свързване с Петров от страна на руската мисия или жилищния комплекс. Василий беше оставен да действа сам и се запитах дали задниците в Москва, които са планирали всичко това, могат да го спрат.

Протоколът в случая би трябвало да предвижда пряк телефонен разговор между президента и Путин, в който ясно да бъде казано — знаем какво си намислил. Но никой в Москва нямаше да признае ядрена атака, нито пък би рискувал да бъде засечен, като се свърже с Петров и му нареди да прекрати шоуто. На този етап руснаците трябваше да са сигурни, че „Хана“, бомбата и Петров няма да попаднат в ръцете на американските власти. Иначе казано, бомбата трябваше да се взриви. И полковник Василий Петров беше човекът, избран за целта.

Двата двигателя работеха на празни обороти и от време на време Конте леко ги форсираше, за да не позволи на течението да отнесе катера. Не можехме да хвърлим котва, защото ако получехме сигнал за тревога, щяхме да изгубим много време, докато я вдигнем.

Конте предложи да заемем позиция в Бътърмилк Ченъл, така че ако бомбата избухне, Гъвърнърс Айланд да ни защити от пряко излагане на взрива.

— Тоест вместо да се изпечем, да останем без въздух в дробовете — казах аз. — Звучи добре.

Останахме си на място.

Получих есемес от Хауард Фенстърман:

Къде си?

Написах му отговор:

С жена ти. Не се прибирай у дома.

Тес видя съобщението и се усмихна, но поде темата:

— По-добре остави съобщение до жена си в „Шератон“ задължително да ти се обади утре сутринта.

Не помнех да съм казвал на Тес, че Кейт е в „Шератон“, но помнех, че Бък го спомена, макар че тогава Тес се беше дръпнала настрана.

— Аз бих го направила на твоє място — продължи тя. — В случай че не успееш да се свържеш с нея.

Иначе казано, в случай че се превърна в радиоактивна пепел през следващите няколко минути. Е, не бях сигурен, че трябва да приемам брачни съвети от неомъжена жена, която си беше измислила ревнив съпруг.

— Батерията е почти свършила — казах ѝ и изключих телефона.

Хрумна ми, че работещата в разузнаването Тес Фарадей се опитва да сподели с мен някаква информация за Кейт.

Всъщност пътуванията на Кейт до Вашингтон, вероятно с Том Уолш, както и липсата на комуникация у дома и по пътя, можеше да се изтълкуват като подозрителни. Пък и новата ми работа много удобно ме държеше извън офиса.

— Имаш ли някого, на когото да искаш да пратиш съобщение? — попитах Тес.

— Не.

Задах същия въпрос на Конте и Андерсън и те отговориха, че вече са го направили по имейла.

Е, ако ми позволите да перифразирам Д. Х. Лорънс, бяхме построили нашия кораб на смъртта и бяхме готови за дългия път към забвението.

Конте четеше поредица имейли на лаптопа си и ни уведоми, че всички пътнически и частни кораби към Ню Йорк са спрени, а напускащите се призовават да се махнат колкото се може по-бързо от пристанището, макар да не виждах много такива във водата или на радара. Конте обясни, че товарните кораби на кейовете, които чакаха да бъдат разтоварени или натоварени, не са получили нареждане да напуснат, защото това щяло да е много сложно от логистична гледна точка, а освен това щяло да изглежда много необичайно.

Явно онзи, който ръководеше операцията от Вашингтон, се опитваше да играе средно — запазете спокойствие и продължавайте работата си, но бъдете готови да отидете по дяволите.

Забелязах също, че съгласно великата традиция на бюрократичната комуникация нито едно съобщение не споменаваше пряко естеството на проблема — макар че човек трябва да е пълен идиот, за да не разбере, че става въпрос за заплаха с оръжие за масово поразяване. Но ако трябва да съм честен, едва ли бихте искали да казвате подобно нещо на висок глас и на всеослушание.

Като стана въпрос за това, от секретните инструктажи и записки знаех, че има две противоположни становища относно предупреждаването на населението за предстояща атака с ОМП. Според едната школа призивът за евакуация на гъсто населена област ще предизвика истински ад, наранявания, смърт и поражения, които може да се окажат по-големи от причинените от самата атака.

Втората теория твърди, че е безнравствено да не предупредиш населението.

С други думи: ако няма предупреждение и бомбата гръмне, на много хора във Вашингтон ще им се наложи да дават доста обяснения. А ако *има* предупреждение и то доведе до паника и хаос, а бомбата не избухне — или изобщо не е съществувала — ще има ненужни смъртни случаи и наранявания. Да не говорим за огромното излагане.

Труден избор.

Е, не знаех коя теория ще избере Вашингтон, но ако трябваше да предполагам, бих казал, че там все още спорят върху думата „предстояща“.

Конте ни показва един имейл:

ПОВТАРЯНЕ НА ПРЕДИШНИТЕ ИНСТРУКЦИИ:
СЪД НА БРЕГОВАТА ОХРАНА ЩЕ ПОВЕДЕ
ОПИТА ЗА ОВЛАДЯВАНЕТО НА ЦЕЛТА.

Не ми се вярваше екипите от Пристанищния отдел на НЙПУ да приемат това много радушно. Но всички знаем, че когато федералните поемат някой случай, всички други се отдръпват назад и аплодират.

Конте получи есемес и ни го прочете:

— Всички съдове на службите за сигурност ще напуснат пристанището и ще се насочат към Грейвсенд Бей в осем и петнайсет. Или по-рано, ако горивото е проблем.

Погледнах уредите и видях, че горивото наистина е проблем. Андерсън потвърди наблюдението ми:

— Дори на празни обороти няма да изкараме до осем и петнайсет.

Добра новина ли беше това, или лоша? Искам да кажа, в кой момент трябваше да се изнесем с достатъчно гориво, за да успеем да излезем от пристанището? Оказваше се също, че явно не бях единственият, който се е сетил, че няма да е добре да е тук в 08:46.

В действителност обаче 08:46 вече нямаше смисъл. Разбира се, Петров вече знаеше, че сме в играта, и нямах съмнение, че ще ускори таймера. Нямах представа къде се крие той с „Хана“, но бях сигурен, че ще взриви бомбата веднага щом усети, че го приближаваме. Той обаче би трябвало вече да е изключил цялата си електроника, включително радара и радиостанциите, така че на практика беше глух,

ням и сляп. Представих си го на яхтата как напряга очи, уши и инстинкти, за да определи кога да направи следващия си ход. Освен това той вече трябваше да е разбрал, че няма да преживее мисията си, така че също като нас се готвеше за последното си пътуване. И също като нас нямаше да изгуби кураж в последния момент. Полковник Василий Петров се канеше да влезе в историята.

Конте погледна нов есемес и ни каза:

— Поради основателни подозрения за терористична заплаха всички полети до „Кенеди“, Нюарк и „Ла Гуардия“ са отклонени. Освен това целият обществен транспорт до Манхатън е спрял и всички мостове и тунели ще бъдат затворени.

Значи тази сутрин нямаше да има препускане към работните места и много хора щяха да спасят живота си, ако се случи най-лошото. Но все пак в Манхатън живееха два милиона души, имаше още няколкостотин хиляди посетители и туристи, както и няколкостотин хиляди, които живееха и работеха по бреговете на Бруклин, Ню Джърси и Статън Айланд, за които явно нямаше планове за евакуация.

Конте получи поредния есемес:

Издирването на кораба продължава в нюйоркското пристанище и всички съседни води. Нивото на заплаха остава високо.

Е, това беше друг начин да кажеш на всички „Останете нащрек“.

Приличаше на полицейско дебнене, когато часовете минават и онова, което търсиш или очакваш, не се случва. Започваш да се съмняваш в информацията, според която си действал, и да се чудиш дали шефовете пак не са издънили нещо. И с всеки изминал час умът ти върви от свръхбдителност към усещането, че това вече не е реално. И точно в този момент се разхвърчават лайна.

Ако можех да вляза в умовете на всички в Ситуационната стая на Белия дом, със сигурност щях да открия, че там са си заровили главите в пясъка. Някои хора сигурно твърдяха, че заплахата или е преувеличена, или е отминала, или изобщо не е съществувала.

Освен това някой щеше да посочи, че нюйоркското пристанище е блокирано, както и Ийст Ривър и Хъдсън, че навсякъде има патрули и че от търсения кораб няма и следа. Освен това полицейски патрули проверяват всички докове и кейове в Манхатън, Бруклин и Ню Джърси. Друг пък ще наблегне, че от началото на операцията нито веднъж не е била засичана радиация. И това беше истинският проблем. Макар да се надявах, че всички са научили за дока на „Хана“ и си дават сметка защо яхтата не излъчва радиация.

Но когато получаваш тонове отрицателна информация, това създава лъжливо чувство за сигурност, да не говорим за удобното желание да отричаш.

Няма какво да се прави в малка кабина на катер, докато киснеш и чакаш ядрена експлозия или поне сигнал, че корабът е открит, така че Конте и Андерсън се заеха с електрониката си и следяха уредите си и съответно пристанището на Ню Йорк в Гугъл Ърт. Тес оглеждаше водата и бреговете с бинокъл, а аз се взирах към силуета на Манхатън, Статуята на свободата и Лъчите близнаци. От време на време Тес, Конте или Андерсън изказваха предположение за местонахождението на „Хана“.

Възможностите се бяха свели до три — Петров отдавна е отменил мисията и „Хана“ прекосява Атлантика или е на дъното му. Или пък не е имало никаква мисия и никаква атомна бомба и Петров е на борда на „Хана“ и купонясва с принца и проститутките, може би някъде срещу Атлантик Сити. Третата възможност бе „Хана“ с Петров и бомбата да са намерили добро скривалище в пристанището или в океана; в такъв случай скоро щяхме да видим яхтата и/или огненото кълбо.

— Не допринасяме особено за операцията — посочи Конте.

— Все още не знаем това — отвърнах.

Конте сви рамене и се усмихна.

— Знаеш ли, никога не съм виждал ядрен взрив. Някой ден ще мога да разказвам на внуците си.

Както казах, ченгетата имат гадно чувство за хумор.

Така че продължихме да чакаме.

В 04:15 Никола Андерсън ни уведоми, че сме зле с горивото.

— Колко още можем да останем на празни обороти? — попитах аз.

— Към... петнайсет минути. После ще трябва да тръгваме — отвърна Андерсън и добави: — Имаме пет галона резервно гориво на борда.

— Изключете единия двигател — предложих аз.

— Ще ги изключа и двата — каза Конте. — Течението ще ни понесе и ще ги запалят, ако се вдигне тревога.

Той изключи двигателите и нощта стана много тиха, с изключение на прелитащите над нас хеликоптери.

Понесохме се на юг, отдалечавайки се от остров Манхатън.

— Движим се с три или четири възела, така че ще ни трябва повече от час, за да стигнем до Теснините — каза Конте.

Е, все още бяхме в играта, но бавно отстъпвахме — макар и с достатъчно гориво, за да атакуваме отново, ако получим нареждане.

Започнах да изпитвам клаустрофобия, така че излязох и отидох на носа. Госпожица Фарадей реши да ми прави компания и двамата седнахме по турски на предната палуба. Зад нас силуетът на Манхатън се отдалечаваше, а пред нас, на около осем или десет километра, виждах светлините на моста Верацано. Старият форт на Гъвърнърс Айланд минаваше от лявата ни страна, което ми напомни, че цялото пристанище и входът му са покрити с детектори за радиация и никой от тях не се е задействал и няма да се задейства, ако съм бил прав и атомната бомба наистина е потопена в гаража на „Хана“. Но ако всичко се оплескаше, това място щеше да остане радиоактивно две, че и три десетилетия.

— Какво мислиш? — попита Тес.

— За кое?

— За „Хана“. За Петров. Дали сме сбъркали?

— Надявам се. Но не ми се вярва.

— Тогава къде е той? Как можеш да скриеш шейсет и пет метров кораб?

Погледнах дългите кейове, които стърчаха от бреговата линия на Бруклин. Знаех, че са четирийсет, дори петдесет. Някои бяха изоставени и занемарени, други бяха скрити в басейните, образувани от вълноломи.

По крайбрежието на Ню Джърси също имаше кейове, работещи и неработещи — повече от сто, минаващи от Бейон при Теснините нагоре по река Хъдсън в продължение на двайсет и пет километра.

Покрай бреговете на нюйоркското пристанище имаше много строителни площадки и съответно много места, където да се скрие шейсет и пет метрова яхта, особено в тъмна и мъглива нощ. И дори при такова интензивно и мащабно издирване по въздух, вода и суша на радара цареше такъв безпорядък, че един спрял кораб спокойно можеше да остане незабелязан. А и самото пристанище беше огромно — някъде около двеста и шейсет квадратни километра.

Никога не се бях запознавал с Василий Петров, но след като го бях следил месеци наред, смятах, че мога да вляза в главата му. И ако бях на негово място, щях да се насоча с максимална скорост към целта си преди някой да разбере, че играта е започнала.

— Той е тук — казах на Тес. — В пристанището.

Тя не беше толкова сигурна.

— Аз пък мисля, че „Хана“ е навътре в морето, поддържа електронна тишина и е готова да направи опит за преминаване през Теснините. Доколкото си спомням, ти каза, че би било трудно да попречиш на голям кораб, който плава на пълна скорост, да влезе в пристанището.

Не отговорих.

— Ако приемем, че Петров е готов да жертва живота си, за да изпълни мисията — продължи тя, — достатъчно е само да мине през съдовете при моста и е в пристанището. После продължава с пълен напред и след — колко беше? — след по-малко от половин час „Хана“ ще се озове при края на Манхатън. Вътре в пристанището няма много охранителни съдове.

— Така е. Но онези при Теснините ще го преследват и ще овладеят яхтата.

— Сигурна съм, че Петров има възможност да взриви бомбата по всяко време.

— И аз.

Тес помълча известно време, после попита:

— Тогава защо сме тук?

Мразя да ми задават подобни въпроси.

— Джон?

— Тук сме, за да покажем на Петров, че сме тук. Тук сме, за да го принудим да взриви бомбата преждевременно, преди да е успял да доближи Манхатън. Тук сме, за да го лишим от всяка надежда, че може

да се измъкне от взрива или от куршума. — И добавих: — Но най-вече ние и всички останали сме тук, защото това ни е работата.

— И може би сме тук, за да се молим.

Седяхме така на носа на катера, съзнавайки, че всяка секунда може да е последната ни. Е, има и по-лоши начини да напуснеш този свят.

Нощта всъщност беше приятна. Пристанището бе спокойно, крайбрежните светлини се отразяваха във водата, а мъглата бе... ами, романтична.

Тес хвана ръката ми.

Известно време никой от двамата ни не проговори. После тя каза:

— Ще ме черпиш ли питие после?

— Разбира се.

— Можеш да вземеш жена си, ако искаш.

— А ти да доведеш Грант.

Тя се разсмя тихо.

— Ако доведеш Кейт, ще доведеа Бък.

— Това заплаха ли беше?

Тя стисна ръката ми.

— Страх ме е.

— Всички ни е страх. Нормално е.

— Кой е любимият ти бар?

— Всички.

— Ще те заведеа в „Йейл Клуб“, ако обещаеш да се държиш добре.

— Аз пък ще те заведеа в руски нощен клуб на Брайтън Бийч, ако обещаеш, че няма да се държиш добре.

— Значи се разбрахме.

Тя ме прегърна и аз направих същото. Можех само да гадая какво ли си мислят Пит и Никола.

Е... какво значение имаше в този момент?

Конте отвори предния прозорец на кабината.

— Не ми се иска да ви прекъсвам, но един хеликоптер току-що е засякъл сигнал, който се движи по водата недалеч от кея на Тринайсета улица... но не и радиация. Така че може би става въпрос за товарен кораб, който напуска пристанището.

Знаех кея на 13-а улица в Бруклин, защото НЙПУ навремето го използваше, за да държи на него изтеглени, изоставени или крадени и намерени коли. Сега го преустройваха в модерен център за рециклиране, така че не би трябвало да бъде използван от никакви кораби.

Последния път, когато видях центъра, над целия кей издигаха огромен навес. Откъм сушата имаше строителна техника и материали, заобиколени от телена ограда с височина три и половина метра. Помислих си, че полицейска патрулна кола не би могла да види края на покрития кей, който се намираше на почти триста метра от оградата. И беше напълно възможно полицейски катер, дори с прожектор, да не забележи кораб, скрит под огромния неосветен навес, особено ако в края на кея има строителни баржи. На всичкото отгоре на покрива на стоманената конструкция бяха монтирани фотоволтаици, които биха объркали инфрачервените и дълбочинните радари на хеликоптерите. Май трябваше да се сетя за това по-рано.

— Да идем да проверим — казах аз.

— Да. — Конте запали двигателите и ни напомни: — В пристанището разчитаме на хеликоптери и почти всички участващи в операцията съдове са блокирани Теснините или са в Хъдсън и Ийст Ривър, така че според радара ние сме единствените в района.

— Извадихме късмет. — Представих си картата от Гугъл Ърт. — Бътърмилк Ченъл е най-прекият път от кея на Тринайсета улица до Манхатън.

Конте обърна катера и го насочи към устието на Бътърмилк Ченъл, който минава между Гъвърнърс Айланд и Бруклин. Ако сигналът на радара беше от „Хана“, Петров би трябвало да се движи към нас.

— Виждам го на радара — извика Конте, докато приближавахме устието. — Целта набира скорост... по посока към Бътърмилк.

Тес коленичи на носа на катера и впери поглед напред. Погледна ме, сложих ръка на рамото ѝ и казах:

— Ако е той, няма да взриви бомбата в затворения канал.

Тя кимна.

Катерът продължи с двайсетина възела през канала, който се разширяваше към края на Гъвърнърс Айланд.

Пред нас мъглата препречваше като сива стена тристаметровия вход на канала и когато приближихме, огромният нос внезапно изникна от мъглата, последван от корпуса на блестящ бял кораб. Движеше се право към нас.

Бяхме намерили „Хана“.

35.

Бяхме на път да се сблъскаме и Конте рязко зави надясно. Двамата с Тес се проснахме на носа и се вкопчихме в релинга, докато катерът правеше острия завой.

— Обърни! — извиках към кабината.

Конте продължи завоя и след минута се озовахме зад „Хана“, която продължи през канала към Манхатън със скорост десетина възела. Скъсихме разстоянието бързо, макар че сега се движехме в дирята на големия кораб и катерът подскочаше на вълните.

— Качвам се на борда! — извиках на Конте и Андерсън.

Двамата кимнаха и Конте увеличи скоростта.

— *Качваме* се на борда — каза Тес.

Ясно.

Намирахме се на по-малко от шест метра от кърмата на „Хана“ и се надигнах на коляно, като се държах за релинга и преценявах скока си от носа на катера върху платформата за плуване на „Хана“. Якето ми беше тежко, но можеше да се окаже полезно, ако допусна грешка.

Когато приближихме още, видях стъклената врата в края на платформата за плуване. Сигурно беше заключена. Всеки полицейски патрул обаче има инструмент халиган — многофункционална щанга за отваряне на врати и разбиване на стъкло.

— Имате ли халиган? — извиках към кабината.

— Да! — Андерсън ми го подаде през отворения прозорец.

Грабна и бронежилетка и един МР5 с резервен пълнител и ми даде и тях. Хвърлих жилетката на Тес и насочих картечния пистолет към „Хана“. Очаквах от яхтата да открият огън, но не виждах никого на тъмния кораб. Искаше ми се да мисля, че Петров и приятелчетата му не знаят, че всеки момент ще си имат неканени гости, но несъмнено онзи, който управляваше кораба, в момента ни наблюдаваше от камерата на кърмата.

Носът на катера беше на няколко стъпки от платформата.

— Прикривай ме! — извиках на Тес, докато чаках носа да се сниши.

— Не, ти ме прикривай. — Тя се изправи, метна бронежилетката на платформата за плуване и скочи.

Обърнах се към кабината.

— Щом скоча, се разкарайте оттук!

— Успех! — извика ми Конте.

Преметнах картечния пистолет през рамо и когато носът се сниши отново, видях Тес коленичила на платформата, с насочено към вратата оръжие. Беше мой ред. Можеха и да ме прострелят, но поне нямаше да се удавя. Скочих върху дървената платформа и се претърколих през рамо към стъклената врата, изправих се и замахнах с халигана, но бронираното стъкло издържа. Пъхнах изтънчения край между двете крила, натиснах и вратата се отвори. Извадих глока си и се отпуснах на коляно, погледнах през рамо и видях, че катерът е обърнал на юг, към изхода на пристанището. Оттук нататък трябваше да се оправяме сами.

Тес застана до мен с бронежилетката в ръце.

— Сложи си я — казах ѝ.

— Заменям жилетката срещу автомата.

— *Сложи си я!*

Тя свали якето и си сложи жилетката. Огледахме помещението зад вратата.

Това беше докът и видях, че наистина е наводнен. Трябваша ми няколко секунди да осъзная, че помещението е осветено от подводни светлини. Отляво и отдясно имаше стълбища, които водеха нагоре към главната палуба; пак отляво имаше и мостче, което свързваше двата кея. Откъм нас различих амфибията, с която беше заминал Петров с приятелите си. Е, намирахме се на правилното място.

Пристъпихме приведени навътре. При отсрещния кей забелязах нещо тъмно под водата и когато очите ми свикнаха със светлината, видях, че е потопена лодка.

— Носиш ли ПДР-а? — прошепнах на Тес.

Тя извади от джоба си преносимия детектор на радиация. Чух тихо писукане, после още едно и видях как червената лампичка замига: показваше слабо излъчване, което би трябвало да се очаква, ако атомната бомба е потопена във вода и защитена с олово. Вече нямаше никакво съмнение, че се намираме в присъствието на сияен ангел.

— Това трябва да е — каза Тес. — Но как ще...?

— Залегни!

Проснахме се на пода и насочих глока към отсрещния кей, където бях забелязал някакво движение.

На кея седеше мъж с провесени над водата крака. Познах го веднага дори на слабото осветление — Аркадий Урманов.

С Тес се спогледахме.

— Помощ! — извика Урманов.

Не очаквах да чуя точно това, но отговорих:

— Добре. Каква?

— Вързан съм. Развържете ме!

Доколкото можех да преценя, Урманов си беше свършил работата с привеждането на бомбата в готовност и вече беше нежелан свидетел. И по някаква извратена причина Петров бе решил Урманов да умре от собственото си творение. Явно полковникът беше гаден началник.

— Трябва да изпомпате водата. Ваше ляво. На пътеката. Бутоните за помпата.

Погледнах мостчето и видях контролния панел.

— Развържете ме!

Всичко по реда си, приятел.

— Стой тук и ме прикривай — казах на Тес.

Понечих да се втурна към мостчето, но в последния момент зърнах някакво движение. Вратата от отсрещната страна на дока се беше отворила и видях приклеknал човек. Преди да успея да насоча пистолета си, видях проблясъци от стрелба, но не чух гърмежи. Е, знам какво е оръжие със заглушител, така че моментално се проснах на пода и извихах на Тес:

— Залегни!

Аркадий Урманов нададе крясък, последван от стон.

Насочих глока към мястото, където бях видял проблясъците, и изстрелях пет куршума. Гърмежите отекнаха оглушително в огромното пространство.

Тес направи същото. Претърколихме се настрани, изхвърлихме пълнителите и се претърколихме отново, докато презареждахме.

Нямаше ответен огън, така че стрелецът не издаде позицията си. Или може би го бяхме улучили. Погледнах към Урманов и видях, че се

е отпуснал напред. Сигурен бях, че е мъртъв — а с него си бяха заминали и шансовете ми да го накарам да обезвреди бомбата.

Тес беше на около пет-шест метра от мен, легнала по корем на палубата и насочила пистолета напред, но изчакваше появата на мишена. Онзи, който бе стрелял по нас, правеше същото. Кой беше? Петров? Или Горски? И двамата бяха обучени убийци, а убийците знаят кога да се правят на мъртви. Междувременно атомната бомба се намираше на десетина метра от мен в потопена лодка, която виждах, но не можех да достигна. И бях сигурен, че таймерът вече не е настроен за 08:46.

Погледнах нагоре към мостчето, където според Урманов се намираше контролният панел на помпата. Щях да се втурна към него, но там стоеше Виктор Горски — да, той беше, — който изключи подводните светлини и гаражът потъна в пълен мрак.

Знаех, че вече се е махнал, но въпреки това стрелях, за да привлека вниманието му, и секунда по-късно Горски отвърна на огъня. Чух как куршумите се забиват в дървения под около нас, докато двамата с Тес стреляхме към проблясъците.

Горски спря да стреля и останах да лежа неподвижно, като се заслушах за Тес. Надявах се тя да е жива, а противникът ни — мъртъв.

— Добре ли си? — попитах тихо.

— Да. Стреляй с автомата — посъветва ме тя.

Правилото е никога да не разкриваш автоматичното оръжие, докато не видиш целта, след което я изненадваш. Горски беше използвал своето, но автоматът му беше със заглушител и сигурно имаше много муниции, докато аз нямах.

Докато преценявах за и против изваждането на тежката артилерия, нов откос прониза мрака и чух как куршумите изсвистяха над главата ми. Един се заби в стъклената врата зад нас — потвърждение, че дори професионалистите стрелят високо в тъмното.

Добре, значи Горски беше жив и нямаше намерение да се маха. Но ако възнамеряваше да се спаси от експлозията, в един момент трябваше да се махне. Ако обаче беше на самоубийствена мисия, всички щяхме да споделим еднократното изживяване на ядрен край. Аз обаче не бях стигнал дотук и не се бях озовал на няколко метра от атомна бомба само за да видя как избухва в лицето ми. Трябваше да се добера до нея. Което означаваше да се отърва от Горски и автомата му.

А после какво? Ами, карал съм сапъорски курсове за обезвреждане на конвенционална бомба. „Когато сте изправени пред непознато взривно устройство, трябва да търсите три компонента — енергийния източник, експлозивния заряд и детонатора“.

Колко по-различна може да е една атомна бомба?

„Най-сложните взривни устройства имат съставна верига. Ако срежете една жица, водеща към заряда, сигналът се прехвърля в другите и устройството се задейства. Но ако успеете да отстраните някой от трите компонента...“

Да бе. По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Горски покриваше цялото открито пространство със заглушения си автомат, а самата бомба беше под вода. Намирахме се в патова ситуация, а в този случай часовникът отмерваше времето и патовата ситуация се равняваше на победа за Горски и Петров.

Но Василий Петров беше нетърпелив и импулсивен човек и явно не виждаше нещата по същия начин, защото гласът му прогърмя от някакъв високоговорител:

— Убий ги!

Горски, който разбираше, че е поставил в шах неканените гости, не стреля и Петров извика отново:

— Убий ги!

Не е приятно изживяване някой да вика: „Убий ги!“ и да видиш проблясъци, последвани от звука на забиващи се около теб куршуми. Така де, онзи задник не можеше да ни види, но ако изстреляш достатъчно куршуми в нужната посока, рано или късно ще улучиш целта. Време беше да се махаме.

Взех халигана и прошепнах на Тес:

— Трябва да му излезем в гръб. Разделяме се и се качваме по стълбите. Среща на главната палуба.

— Добре...

— На три. Едно, две... — Метнах халигана над водата. — Три!

Чух как халиганът пада на отсрещния кей. Миг по-късно зад нас се забиха куршуми и двамата спринтирахме към лявото и дясното стълбище.

Изкахих моето за около три секунди и видях, че Тес вече е горе, с изваден пистолет — покриваше задната палуба.

Все още имаше лунна светлина, както и светлините от Бруклин, който пълзеше от дясната ни страна. Прецених, че ще приближим Манхатън след двайсестина минути — или по-малко, ако яхтата ускори, след като излезе от канала.

Отгоре имаше хеликоптер, така че не бяхме сами, но само на теория, докато някой не вземеше решение за атакуване на „Хана“. Конте и Андерсън несъмнено бяха докладвали положението, но като се има предвид бюрокрацията и веригата на командването, заповедта за атака можеше да бъде дадена след десет или петнайсет минути, последвана от подробен план на действията, а по това време шоуто вече щеше да е приключило.

— Сега какво? — попита Тес.

— Ако не можем да се доберем до бомбата, трябва да се доберем до задника, който я контролира, и до другия задник, който управлява кораба. Поне единият от тях е на мостика.

Отървах се от тежкото яке и бързо отидох при вратата, която според плановете водеше към бара и трапезарията. Държах глока в дясната си ръка и картечния пистолет в лявата. Посочих вратата и Тес рязко я отвори. Втурнах се в бара, но преди да успея да се хвърля на пода и да се претърколя, се препънах в нещо и се озовах лице в лице с някой, който си имаше трето око на челото.

Василий Петров обърна гръб на екрана. Въпреки слабата светлина в дока успя да разпознае мъжа и жената. Виктор беше прав — трябваше да ги убие още в къщата на Таморов.

— Май са ни взели на абордаж, полковник — каза Глеб.

— Виктор ще ги убие.

— Но още не е. Успя да убие единствено Аркадий, който не беше подвижна въоръжена мишена.

Петров не обърна внимание на сарказма и се загледа напред към грейналите очертания на Долен Манхатън. Би се радвал да види постапокалиптичните снимки и новините за радиоактивната пустош, но това нямаше да стане, макар че баща му щеше да ги види и да се гордее със саможертвата на сина си.

Глеб беше настроил автопилота да изведе „Хана“ при терминала на ферибота на самия край на Манхатън, така че от капитана вече

нямаше нужда. Петров обаче искаше повече скорост. Така че каза:

— Пълен напред, капитане.

— Как ще се махнем от кораба?

Петров беше готов за този въпрос.

— Слагаме спасителни жилетки и скачаме. Когато стигнем до брега, отиваме при колата или хващаме такси до дипломатическия комплекс в Бронкс, където ще сме в безопасност.

Погледна към Глеб, за да види дали се връзва на думите му.

— Няма да стигнем далеч преди американците да ни хванат или експлозията да ни убие — посочи Глеб.

— Знам какво правя, капитане.

— И аз знам какво правите.

Глеб включи радара и погледна екрана. На няколкостотин метра от „Хана“ имаше четири съда, а отгоре се чуваше хеликоптер.

— Заобиколени сме от неприятелски съдове, а на борда има поне двама въоръжени американци. — Погледна Петров. — Свършено е.

Петров се взираше в силуета на Манхатън.

— *Свършено е*, полковник.

— В обхват сме, капитане. — Петров извади дистанционното от джоба си.

— Да, ако искаме да умрем при ядрена експлозия. Аз не искам. Дайте ми това нещо.

Петров го погледна и видя, че е насочил пистолета си към него.

— Дайте ми го — повтори Глеб.

Петров вдигна дистанционното.

— Това ли имате предвид? — И извади своя „Макаров“. — Или... това?

Глеб дръпна спусъка и остана изненадан, когато чу само глухо цъкане.

— Май днес имаме проблем с дефектни оръжия — каза спокойно Петров, насочи пистолета си и изстреля куршум между очите на Глеб. Главата на капитана рязко се отметна и той падна на палубата.

Петров прибра пистолета в джоба си и застана зад щурвала. Погледна светлината на автопилота. Скоростта и курсът на яхтата бяха настроени и ако ги оставеше така, „Хана“ щеше да продължи към остров Манхатън с десет възела. Но ако увеличише скоростта, автопилотът щеше да се изключи и щеше да се наложи да управлява

яхтата ръчно. Искаше повече скорост, но не и да отменя определения курс, ако му се наложи да напусне мостика — или ако бъде убит. Сега му оставаше само да промени таймера на ядреното устройство.

Автопилотът показваше, че с тази скорост „Хана“ ще приближи върха на Манхатън след шестнайсет минути. Погледна часовника на таблото — 06:11. Настрои времето на взривяване на 06:27, после повтори процедурата на резервното устройство. Пусна двете дистанционни на пода и стреля по тях, с което реши не само своята участ, но и участта на Ню Йорк. Би пуснал куршум и в собствената си глава, за да не чака смъртта, но искаше да гледа как силуетът на Манхатън се приближава. Може би в момента на експлозията щеше да има миг на ослепителна прелест. Това беше добър начин да умреш.

„Е — помислих си, — ако трябва да умираш, добре е да умреш в бар“.

Нямах представа кои са тези хора, но знаех, че са попаднали на неподходящо място в неподходящо време.

Следван плътно от Тес, влязох в трапезарията и видях на пода още два трупа. Забелязах също, че масата е подредена за десет души, но гостите нещо се бавеха с коктейлите.

Извадих плановете на кораба от джоба си и Тес ги освети с фенерчето си. Видях в предната част на яхтата помещение, означено като ВЕСТИБЮЛ: там имаше асансьор и спирално стълбище, свързващо палубите. Тръгнахме натам с извадени оръжия.

Стигнахме вестибюла и свалих картечния пистолет. В тактически ситуации никога не се ползва асансьор.

— Тръгвам по стълбите с лице напред — прошепнах на Тес. — Следвай ме със задник напред.

Започнах да се изкачвам, като вземах по две стъпала наведнъж, с насочен напред МР5, а Тес ме следваше заднешком и ни прикриваше с глока си.

Нямах представа колко неприятели има на борда, но бяха най-малкото двама. Петров и Горски. Вероятно имаше и руски капитан. Може би и още няколко убийци от СВР, дошли с капитана и бомбата, а може би не, ако Москва искаше да ограничи броя на хората, знаещи за мисията. Именно затова бяхме открили Урманов вързан в очакване на

смъртта. Така че се надяхах, че единствените други руснаци на борда са момичетата от партито, а ако се съдеше по видяното в бара, купонът бе свършил.

Оставаше екипажът. Може би дваисет души. Къде бяха? Дали Петров и Горски ги бяха очисти́ли? Ако беше така, Петров се очертаваше като най-лошия пътник на борда на кораб от времето на граф Дракула.

Стигнах вестибюла на палубата със салона и приклекнах, насочил автомата към тъмното пространство. Корабът беше притихнал и чувах дишането си.

Тес застана до мен, все така с насочен надолу пистолет.

На следващата палуба се намираще мостикът, където беше и капитанската каюта. Изправих се и пристъпих към спиралното стълбище.

Тес обаче тръгна към стъклените врати на салона и ми направи знак да я последвам.

Е, трябва да провериш всичко, за да си сигурен, че не оставяш неприятели зад гърба си, но в главата си чувах как часовникът цъка.

Радиостанцията на Петров изпраща.

— Не съм сигурен, че още са тук — каза Горски.

— Във всички случаи трябва да останеш там — отвърна Петров.

— Пази устройството и убий всеки, който се качи на борда от платформата.

Горски отговори след цяла секунда:

— Американците ще ни атакуват отстрани и ще са много...

— От мостика не виждам никакви съдове — каза Петров.

Макар че ги виждаше на радара.

— Но те знаят кои сме, полковник. И защо сме тук.

— За тях вече е късно, Виктор.

Отново кратко мълчание. После Горски каза:

— Късно е и за нас.

Петров не отговори.

— Ще умрем пи?

— Да, ще умрем.

Горски не каза нищо.

— Бъди храбър — каза Петров. — Остани на поста си като капитан Глеб. Не можем да позволим да ни пленят. Не можем да предадем страната си. Ще се погрижат за семейството ти — увери го той. — Ако изпълниш дълга си.

Горски отново не каза нищо и Петров нямаше какво повече да му каже, така че прекъсна връзката и насочи вниманието си към радара и прозореца. Беше сигурен, че Виктор Горски ще изпълни дълга си. А и да не го направеше, нямаше значение, защото в този момент нищо не можеше да спре „Хана“, освен може би оръдията на военен кораб. Но дори американците да имаха такъв кораб в района, дали щяха да рискуват да стрелят по кораб, за който се подозира, че има ядрено устройство на борда?

Петров се взираше в приближаващия се силует на Манхатън. После погледна Статуята на свободата в пристанището. И напсува всички американци.

Последвах Тес в дългия салон. Тя спря и рязко пое дъх.

— Боже мой...

Оказа се, че Таша и приятелките ѝ са били кукли за еднократна употреба, които с лекота могат да се жертват в преследването на безумна цел като световно господство. Е, двамата с Бък бяхме съгласни за едно — че руснаците трябва да се следят по-внимателно.

Нямаше какво повече да гледаме, така че се върнахме във вестибюла и предпазливо пристъпихме до спиралното стълбище. Знаехме, че на мостика има поне един човек — и че врагът има автоматично оръжие и знае как да го използва.

Заслушахме се за някакъв звук отгоре, но единственото, което чувах, беше тиктакането в главата ми.

Взех тактическо решение.

— Единственият ни шанс да не допуснем шибаната бомба да унищожи Манхатън е да се разделим — казах на Тес. — Връщам се в дока, убивам Горски, изпомпвам водата и обезвреждам бомбата. Ти се качваш на мостика, опитваш се да се отървеш от онзи там и насочваш кораба към средата на пристанището.

Погледнах я на слабата светлина и видях, че разбира, че това е единственият ни ход. Тя кимна.

— И ако ти се удаде възможност, скочи от кораба.

Тя ме погледна и погледите ни се срещнаха.

— Е... беше ми приятно да работя с вас, детектив.

— Да. И на мен ми беше приятно. После ще те черпя — обещах.

Тя тръгна нагоре по спиралното стълбище, а аз бързо се спуснах на долната палуба.

Е, има добри планове и отчаяни планове. Петров също имаше отчаян план, който очевидно включваше умиране за Родината. Би могъл да спре кораба и да вдигне бяло знаме — или пък да скочи зад борда, но не го правеше, така че ние също нямаше да го направим.

* * *

Тес Фарадей спря в края на спиралното стълбище. Видя, че вратата на мостика е затворена. Същото се отнасяше и за другите две врати във вестибюла.

Изкачи последните няколко стъпала и се завъртя в кръг с насочен напред пистолет. Забеляза кървавите дири по пода, които водеха към капитанската каюта и корабния офис — следите от извлечените трупове. Нямаше смисъл да проверява там.

Обърна се към вратата на мостика. Зад нея, както бе казал Кори, беше задникът, който контролираше бомбата — и яхтата.

Пое дълбоко дъх, натисна бутона за отваряне и приклепна с насочен напред пистолет, готова да изстреля деветте патрона в пълнителя. След минута всичко можеше да приключи.

Но вратата не се плъзна настрани.

Тес отстъпи назад, прицели се и започна да стреля.

Усети рязка болка в ръката и осъзна, че е улучена от рикошет и че вратата е бронирана.

— По дяволите!

От интеркома до вратата се разнесе глас с руски акцент:

— Наблюдавам ви през камерата. Къде е приятелят ви?

— Отвори вратата и вдигни ръце!

— Не те чувам. Натисни бутона на интеркома.

Тес натисна бутона и си пое дълбоко дъх.

— Виж... знаем какво правиш и знаем, че това не е атака на саудитците. Знаем всичко и ако искаш да започнеш шибана Трета световна война...

— Млъкни.

— Виж... полковник Петров... помислете за...

— Млъкни!

— Задник! — Тес махна пръст от бутона и зарита вратата. — Копеле мръсно! Спри!

Гласът на Петров отново прозвуча от говорителя:

— Ще умреш след тринайсет минути.

Тичах през тъмния коридор на долната палуба между каютите за гости към двойната врата, която водеше към дока — и към Виктор Горски и атомната бомба.

Стиснах картечния пистолет в дясната си ръка, изритах вратата и се проснах по корем, като се взирах в мрака.

Пулсът туптеше в ушите ми, но това бе единственото, което чувах, и не виждах нищо, освен слаба лунна светлина от вратата, водеща към платформата за плуване от другата страна на наводнения док.

Добре, бях излязъл в гръб на Горски, но къде беше той?

Щом аз не го виждах, той също не ме виждаше. Но несъмнено ме беше чул как се мятам напред и се просвам на палубата, така че знаеше горе-долу къде съм и очаквах да видя проблясъците на автомата му и да чуя как куршумите се забиват около мен — или в мен. Мъчех се да овладеея дишането си, но без особен успех.

Някой трябваше да направи ход. Но времето още беше на страната на Горски и той не трябваше да прави нищо. Освен ако не беше решил, че не иска да е в центъра на ядрен взрив. Така че можеше да си е сложил спасителна жилетка и да е излязъл на платформата — и да ме е оставил сам с бомбата. Писах тази мисъл към добрите пожелания.

Бавно се надигнах и внезапно подводните светлини се включиха. Бързо се обърнах към мостчето. Виктор Горски беше там, на няма и шест метра, насочил картечния си пистолет към мен.

Разбрах, че съм мъртъв, но Горски май се поколеба за половин секунда или пък светлината го беше заслепила. Използвах тази половин секунда да се метна във водата точно когато видях проблясъците от дулото и чух как куршумите се забиват там, където се намирах преди миг.

Гмурнах се към дъното. Виждах пръските от куршумите — и знаех, че те губят скоростта си във водата.

Намерих опора и наполовина тръгнах, наполовина заплувах към мостчето. Въздухът ми свършваше, но ако излезех на повърхността, щях да вдишам горещо олово.

Горски продължаваше да стреля във водата, като отчаяно се мъчеше да преодолее законите на физиката. Явно губеше самообладание.

Стигнах под мостчето. Надявах се, че Горски няма да се сети за единствения начин, по който може да си спаси задника — да скочи и да ми прави компания във водата. Той обаче не мислеше достатъчно добре и аз протегнах ръка, докато картечният ми пистолет се подаде над повърхността, прицелих се право нагоре и дръпнах спусъка — надявах се, че МР5 наистина могат да стрелят и мокри.

Усетих как оръжието заподскача в ръката ми и погледнах през водата. Горски лежеше по лице на мостчето, може би с няколко куршума в топките и задника. Честито!

Водата около мен порозовяваше. Излязох на повърхността, поех дълбоко дъх, пресегнах се и се хванах за ръба на мостчето. Лицето на Горски беше точно над мен, отворените му очи ме гледаха през решетката, устните му се движеха. Пъхнах дулото на картечния пистолет в устата му и дръпнах спусъка...

Сега оставаше да се погрижа за бомбата.

Василий Петров гледаше монитора. Възможно ли бе Горски да е мъртъв? Продължи да се взира в тъмния образ на екрана, после видя как американецът излиза от водата на мостчето, намира бутона за помпите и включва осветлението. Гаражът се освети и Петров продължи да гледа как онзи мъж, Деп, претърсва тялото на Горски, след което изтичва към потопената спасителна лодка и ядреното устройство.

Не беше възможно да обезвреди бомбата дори да беше обучен. Просто нямаше достатъчно време водата да се оттече и той да успее да отвори заключения куфар.

Погледна часовника на таблото. После отново картината на екрана.

До детонацията оставаше толкова малко време, че Петров знаеше, че не е нужно да прави нищо... но американецът беше намерил инструментите на Урманов... така че май трябваше да слезе долу и да го убие. Първо обаче трябваше да убие жената от другата страна на вратата.

* * *

Тес стоеше с изваден пистолет, взираше се във вратата и мислеше как да се добере до Василий Петров и евентуалните му другари на мостика.

— Виждам моя човек Горски на монитора — каза гласът на Петров. — Уби вашия приятел в гаража.

Стомахът на Тес се сви.

— Свършено е. Спасявай се. Скрый се!

Тес се прицели в интеркома, стреля и го накара да млъкне.

— Копеле!

Погледна кръглата камера на тавана и изстреля три куршума и в нея.

— Начукай си го.

Забеляза в тавана прозорец и видя, че е с панти. Намираще се на три метра над главата ѝ и не можеше да го стигне, но някъде трябваше да има стълба.

Огледа се и видя до бутона на асансьора лост с надпис ПОКРИВЕН ЛЮК. Дръпна го и от тавана се спусна сгъваема стълба.

Тес сложи нов пълнител в глока и започна да се качва по стълбата, която щеше да я отведе до покрива над мостика и до полегатото предно стъкло, където можеше да легне по корем, да погледне в мостика и да изпразни пълнителя във Василий Петров.

Изправих се на мостчето, натиснах бутона с надпис ПОМПИ и чух как се включват. Намерих ключа за осветлението, включих го и гаражът светна.

Забелязах и бутон с надпис ВРАТА, вероятно за вратата в корпуса. Погледнах амфибията. Тя беше начин да се изнесем, ако помпите не работеха достатъчно бързо, за да мога да стигна до бомбата. Въпросът беше колко бърза е амфибията и колко голяма е бомбата. Надявах се, че няма да ми се наложи да разбера.

Надявах се също Тес да изкара по-голям късмет на мостика, но усещах, че корабът продължава да се движи, което означаваше, че лошите още владеят положението.

Претърсих тялото на Горски да видя дали няма нещо като дистанционно или код за спиране на часовниковия механизъм, но открих единствено малък пистолет и нож. Колкото до допълнителни пълнители за МР5, явно ги беше изразходвал, когато беше избил всички. Прибрах пистолета в джоба си.

Нивото на водата продължаваше да спада. Слязох от мостчето и изтичах към потопената лодка. Погледнах Урманов, чието отпуснато тяло бе цялото в кръв. Още един задник, взел лошо решение.

Забелязах някакъв сак — като онзи, с който Урманов се беше качил на амфибията. Клекнах и го отворих. Вътре имаше алуминиева кутия, в която открих малки прецизни инструменти, очевидно за куфара бомба.

Погледнах черния сандък, който още беше под водата. Оставаха може би две-три минути, преди да мога да се добера до него. Скочих в лодката и го огледах. Имаше закопчалка и катинар с код.

По дяволите!

Една жица излизаше отстрани на куфара. Проследих накъде отива и видях във водата черна топка. Това вероятно беше антената, която приемаше радиосигнали от дистанционно управление и ги предаваше на устройството. Дистанционното несъмнено бе у Петров, така че вече нямаше съмнение, че задникът е преместил таймера от 08:46 на... сега.

Оставих жицата включена с идеята, че ако Тес успее да се добере до мостика и да вземе дистанционното и ако тя или аз разберем как точно работи, ще можем да спрем таймера. Малко вероятно, но... Е, имах нужда да си отдъхна. Но всъщност ми трябваше чудо.

Нивото на водата бе спаднало до два-три сантиметра над куфара. Заставах до него, клекнах в студената вода, извадих глока и доближих дулото до водната повърхност. Прицелих се в катинара и стрелях три пъти.

Куршумите го улучиха и той се завъртя на халката. Стрелях още четири пъти, хванах повредения катинар и дръпнах. Държеше.

— По дяволите!

Седнах в потопената лодка и зачаках водата да спадне още няколко сантиметра. Секунди, минути, сантиметри.

Високоговорителят изпраща и чух гласа на Петров.

— Какво правите, господин Деп?

Погледнах към мостчето, където се намираше високоговорителят, и оформих с устни: „Начукай си го“.

— Виждам ви, но не ви чувам. Идете на мостчето и използвайте интеркома — каза той. — Трябва да говоря с вас.

— Не, задник, трябва да умреш.

— Не ви чувам, господин Деп.

— Казвам се Кори. — Показах му среден пръст и погледнах куфара. Капакът вече беше над водата.

— Убих приятелката ви — каза Петров.

Поех дълбоко дъх, свалих картечния пистолет и го насочих към капака.

— Не стреляйте по устройството. — Гласът на Петров беше малко загрижен. — Може да го взривите.

Или да спра часовника. Е, и двете възможности бяха приемливи. Тес би се съгласила.

— Бягайте.

Насочих оръжието към катинара, който вече беше над водата, и изпразних последния пълнител по него.

Петров не коментира.

Клекнах и задърпах катинара. Отново бе издържал.

— По дяволите!

Спомних си халигана, който бях захвърлил, за да отвърна на огъня на Горски, и го видях на кея. Скочих горе, грабнах го и се върнах при полупотопената лодка. Напъхах изтънения край между катинара и халката и завъртях — и напомних на Бог, че наистина е крайно време

да си отдъхна. Катинарът издържа, но пък халката се откъсна от куфара.

— Благодаря ти, Господи!

Захвърлих катинара и халката настрани и вдигнах тежкия общит с олово капак, докато поддържащите подпори се застопориха. И ето че пред мен беше бомбата.

Нямаше циферблати, нямаше превключватели, нямаше тиктакащи часовници. Само гладка метална плоча, закрепена с четири болта. Четирите цветни порта очевидно бяха за кабелите на зареждащото устройство, с което още по-очевидно не разполагах.

Добре, да се върнем към първобитните методи. Извадих глока и го насочих към блестящата метална плоча.

Очаквах Петров да се обади пак, но високоговорителят мълчеше. Може би беше скочил от кораба, но не мислех, че това влиза в плановете му. А може пък да лъжеше за Тес и тя да го е очистила... но корабът продължаваше да се движи и не чувах ничий глас по високоговорителя. Нито гласа на Петров, нито гласа на Тес.

Поех дълбоко дъх и дръпнах спусъка, като се чудех дали ще чуя съскането на изпържена електроника или Големия взрив. Имаше само един начин да разбера.

Тес се качи по стълбата и се плъзна тихо по бялото фибростъкло на покрива, между радара и антените.

Отпред се открояваше силуетът на Манхатън. Намираше се на около пет километра и се приближаваше. На източния хоризонт се виждаше розова зора. Денят се очертаваше да е хубав.

Видя отгоре хеликоптер — летеше на бавни кръгове; на няколкостотин метра отляво имаше катер на Бреговата охрана — движеше се успоредно на „Хана“, — а отдясно имаше съд на Пристанищния отдел на нюйоркската полиция.

Махна им с ръка с надеждата, че знаят, че на яхтата има агент: *Не стреляйте.*

Хвана глока с две ръце и се плъзна над ръба на покрива, докато не успя да надникне в слабо осветения мостик. Видя на пода труп, но той не беше на Петров, който се намираше отляво и гледаше някакъв екран на конзолата. Насочи пистолета към него и се прицели.

Петров внезапно вдигна очи, видя лицето ѝ само на няколко стъпки от него и посегна към оръжието си.

Тес стреля три пъти в стъклото и моментално осъзна, че куршумите не го пробиват. Петров отвърна на огъня, но със същия резултат.

Останаха да се гледат за момент през напуканото стъкло, после Тес скочи на крака и изпразни пълнителя си в покрива, над мястото, където стоеше Петров. Оказа се, че той също е брониран.

— Мамка му!

Хвърли се обратно към люка, скочи от три метра във вестибюла и бръкна в джоба си за резервен пълнител.

Преди да успее да презареди, усети някакво движение и погледна към мостика. Вратата се плъзгаше настрани. От другата ѝ страна стоеше Василий Петров, насочил пистолета си към нея.

— Кучка!

Тес видя как дулото избълва огън. Нещо я удари в гърдите и я отхвърли към асансьора.

Петров стреля отново и още веднъж я улучи в бронежилетката. Тя падна на пода.

За момент на лицето му се изписа удовлетворение, после объркване.

Докато Петров натискаше отново спусъка, Тес се метна към спиралното стълбище.

Прелетя през парапета и падна на долната палуба.

Петров застана отгоре и отново стреля, като този път я улучи в лявото бедро.

Тес се претърколи, сложи пълнител в глока и го изпразни нагоре, после се хвърли в салона и хукна по окървавения килим, препъна се в един труп, прескочи го и продължи към вратата на откритата тераса.

Раната ѝ започваше да пулсира. Тя пое дълбоко дъх и погледна назад към салона, но не видя Петров.

Докато слизаше по външната стълба към главната палуба, видя голям кораб на триста метра дясно на борд. Носът му изглеждаше странно и Тес осъзна, че е ледоразбивач. Смятаха да вземат „Хана“ на таран и да я потопят — яхтата заедно с нея. Е... умен ход. Може би единственият, който оставаше.

Нямаше представа къде е Петров, но се надяваше да я е последвал, за да може да го убие преди да го направи бомбата.

Тръгна предпазливо през главната палуба към стълбището за дока и заслиза по него. Раната на бедрото вече болеше много и тя се хвана за парапета с една ръка, а с другата продължаваше да държи глока.

Нямаше причина да слиза в дока, освен да се увери с очите си, че Кори е мъртъв. И ако наистина беше така, значи Горски бе жив и тя щеше да го убие.

* * *

Преди да стрелям по ядреното устройство, получих момент на просветление и си спомних за алуминиевата кутия на Урманов. Не ме бива с разни инструменти, но пък еволюирам бързо.

Намерих нещо, което приличаше на отвертка, с тази разлика, че върхът имаше много странна форма с три зъба. Погледнах четирите дупки в ъглите на металната плоча, в които вероятно имаше болтове, пъхнах нещото в една от тях и завъртях, но болтът не помръдна. *Мамка му!*

Канех се да зарежа идеята, но после си помислих, че тъй като бомбата е руска, едва ли са предвидили да е удобна за потребителя, така че завъртях по часовника, което всъщност би трябвало да затегне болта, и усетих как той се развърта.

Бързо развих четирите болта, но нямаше къде да хвана плочата, за да я махна. После забелязах тесен процеп в десния край на плочата, достатъчно голям, за да можеш да пъхнеш острие в него. Извадих джобното си ножче — швейцарско, — пъхнах острието в процепа и повдигнах плочата два-три сантиметра, колкото да хвана ръба и с пръсти. Ако я вдигнех, дали щеше да гръмне?

Имаше само един начин да разбере. Направих го и бомбата не гръмна.

Хвърлих плочата във водата и погледнах във вътрешностите на атомната бомба. „Мътните да ме вземат“.

Малко съм гнуслив от радиационно облъчване, но разбихах, че точно в момента то не е най-големият ми проблем.

„... ако успеете да отстраните някой от трите компонента...“

Потърсих електронен таймер — едно от нещата, които можеха да се отстранят, — но не открих. Часовникът явно бе вътрешен, част от електрониката, невидим за човешки очи. Разбира се, Петров имаше дистанционно и можеше да види колко минути са ни останали, но аз не можех.

Затърсих захранващ източник, но не видях нищо, което да прилича на батерия, така че явно беше заровена дълбоко в електронните вътрешности на чудовището.

Третият компонент бе експлозивният заряд... но в този случай той се състоеше от два елемента — радиоактивната сърцевина и конвенционален експлозив, който се намираше около нея. И всичко това се намираше в кълбото с размерите на плажна топка, в което се вирах и което нямаше как да отворя. Не че исках да го правя.

В кълбото влизаха две жици — по една от всяка страна. Те водеха към детонаторите вътре. И излизаха от батерия, която не можех да видя, а някъде във веригата беше и часовникът, който също не можех да видя. *По дяволите!*

Добре... сега какво? Да срежа жица? „Ако срежете една жица, водеща към заряда, сигналът се прехвърля в другите и устройството се задейства“. Лоша идея, ако можеше да се вярва на инструктора по обезвреждане на бомби.

Усещах, че по челото ми е избила пот, но ръцете ми бяха много спокойни — и направо молеха да направя нещо с тях.

И тогава разбрах, че всъщност в ситуацията не може да има загуба. Ако извадех късмет и обезвредях бомбата — чудесно. А ако се взривеше, толкова далеч от града пораженията щяха да са... ами, приемливи. Така че ако се извадех от уравнението, беше ясно какво трябва да направя. Хванах двете жици, като си давах сметка, че трябва да бъдат дръпнати едновременно — ако извадех първо едната, сигналът вероятно тутакси щеше да се прехвърли в другата и да изпрати електрически заряд в детонатора, който пък щеше да задейства експлозива, ядрото щеше да достигне критична маса... и щеше да си свърши работата.

Подръпнах двете жици като репетиция и чух в главата си глас, който ми каза: „Потопи електрониката във вода, тъпако“.

После друг глас каза:

— Джон! — Приличаше повече на гласа на Тес, отколкото на Бог. Изправих се и я погледнах. Стоеше на отсрещния кей и по левия ѝ крачол имаше кръв.

— Добре ли си?

— Добре съм... Петров каза, че Горски те е убил.

Не бях сигурен как точно е разговаряла с полковник Петров и не ми пукаше, но ми пукаше за здравословното му състояние.

— Той мъртъв ли е?

— Не. Той... може би е след мен.

Мамка му!

Тя закуца към мостчето.

— Кой управлява кораба? — попитах я.

— Не знам... Видях труп на мостика.

Е, трупът определено не управляваше. Значи го правеше или Петров, или автопилотът.

— Горски е мъртъв — осведомих я. — На мостчето.

— Добре.

— Колко далеч сме от Манхатън?

— Може би на... три километра или по-малко.

Значи може би имахме шест минути — или по-малко.

Тя тръгна по мостчето и прекрачи Горски, сякаш беше кучешко лайно. Погледна бомбата, докато вървеше към мен, и възкликна:

— Отворил си я!

— Да.

— Знаеш ли какво да правиш?

— Знам.

— Слава богу.

Понечих да се хвърля към мостчето, за да отворя вратата в корпуса и да наводня гаража и бомбата, която, ако беше като мобилния ми телефон, щеше да свърши за нула време.

Но Василий Петров имаше други идеи.

— Вдигни ръце и се дръпни от бомбата — каза той. Стоеше при двойната врата, насочил картечния си пистолет към Тес. — Или ще я застрелям.

Така и така щеше да я застреля, но нямаше да го направи, докато стоя пред бомбата, така че знаех, че мога да опитам да извадя глока. Или жиците на детонатора.

— Дръпни се! — И понечи да стреля, но Тес знаеше моите трикове и се метна във водата. Тя обаче беше дълбока само половин метър и Тес падна тежко, но все пак Петров я изгуби от поглед.

Използвах момента да извадя глока и изстрелях двата останали в него патрона, след което ударникът изцъка.

Петров беше свален, но не и извън играта. Изправи се на коляно, целият окървавен. Вдигна картечния си пистолет и се прицели в мен, но се поколеба заради бомбата. Не искаше да я взриви преждевременно, докато аз исках и затова го подканих:

— Стреляй, задник!

Той не стреля, а се изправи, отиде със залитане до ръба на кея и погледна Тес, която лежеше във водата. Беше се ударила при падането, а и бях видял, че е изгубила много кръв.

Петров се прицели в нея, но преди да успее да извадя малкия пистолет, който бях взел от Горски, Тес вдигна глока си, стреля и Петров се олюля на ръба на кея и падна отгоре ѝ. Тес се извъртя и стреля пак — в главата му. Човек с пръснат мозък няма как да не е мъртъв, нали? „Досвидания, задник такъв“.

Водата около Тес и Петров беше червена и трябваше да сложа турникет на раната ѝ, но единствената ми работа сега беше да отворя вратата и да наводня гаража. Излязох от лодката, за да се кача на кея.

— Моля, помогнете ми — каза някой.

Обърнах се и видях през двойната врата да влиза някакъв тип със сини дочени панталони. Ризата му беше разкопчана, по гърдите му имаше кръв и той се държеше за корема с двете си ръце.

— Кой си ти?

— Михаил. Моряк. Българин съм — увери ме той. — Не руснак. Всичките ми другари са мъртви. Ранен съм. Моля ви...

— Обърни се и легни на палубата. — Понечих да извадя пистолета на Горски, но Михаил имаше същия и го насочи към мен.

— Не мърдайте.

Какво ставаше, по дяволите...?

— Ако трябва да съм честен, не съм ранен — каза Михаил. — Освен това съм колега на покойния полковник Петров и на покойния Виктор Горски. Включих се в круиза, за да се уверя, че всичко ще мине добре.

— Е, не мина — посочих очевидното.

— Виждам. Освен това съм тук, за да елиминирам всички свидетели — продължи той. — Включително и колегите си.

— Вече е направено.

— Благодаря. — Той също посочи очевидното: — А сега е ваш ред.

Е, бях абсолютно вбесен, че този тип ме е изиграл. Подобно нещо не се случва често, но и един път е напълно достатъчно. Погледнах към Тес, но тя още лежеше по гръб в спадащата вода, с Петров върху нея. „Мамка му!“

— След няколко минути няма да има никакви свидетели. Няма да те има и теб, задник — казах, за да съм сигурен, че Михаил разбира положението.

— Намалих скоростта — отвърна той и вдигна нещо като мобилен телефон. — И си дадох още десет минути да напусна кораба. — Кимна към амфибията. — Но преди да го направя, искам да науча от вас какво знаете вие и ЦРУ за Операция Нула и как научихте за нея.

Не обичам да ме бъркат за човек от ЦРУ, но не повдигнах въпроса.

— Каква е изгодата ми?

— Бърз куршум в главата. Алтернативата е няколко куршума в корема. Ще е много болезнено — увери ме той.

Вече знаех от последния път, когато ме простреляха в корема, но и двете алтернативи не ми се виждаха особено привлекателни или убедителни.

Михаил усети това и продължи по кея, за да застане така, че да може да ме застреля, без да улучи бомбата.

— Какво знаете?

— Знам, че си хуй сплескан и ще умреш. — Погледнах отново Тес, но тя не помръдваше.

Михаил забеляза, че куфарът е отворен, и това го притесни.

— Обърнете се и затворете капака.

Значи възможностите ми се свеждаха до две — да посегна към пистолета или да се обърна и да издърпам жиците на детонатора, което или щеше да взриви бомбата преждевременно, или да я убие преди този задник да убие мен.

Трупове по принцип привличат вниманието на хората и Михаил направи грешката да погледне към Урманов, докато минаваше

покрай него. Извадих пистолета на Горски от джоба си в същия миг, когато Михаил отново погледна към мен.

Не знам кой щеше да получи първия куршум, защото внезапно чух оглушителен трясък и стон на разкъсан метал. Корабът рязко се наклони ляво на борд. Излетях от лодката и паднах във водата. За миг останах зашеметен, но бързо скочих на крака, преместих се вляво и насочих пистолета към кея над мен.

Михаил се появи, насочил оръжието си към мястото, където ме беше видял за последно. Шибан аматьор. Изстрелях три куршума и открих, че пистолетът на Горски е със заглушител, в мига, когато Михаил откри, че съм точен стрелец.

Чувах как водата нахлува в кораба и усещах как „Хана“ започва да се накланя на десния си борд. Явно бяхме взети на таран. Добрата новина бе, че бомбата ще се озове под водата. Лошата — че потъвахме бързо.

Изтичах при Тес, която се мъчеше да се измъкне изпод трупа на Петров.

Издърпах го и ѝ помогнах да се изправи. Тя не изглеждаше добре, но главата ѝ беше наред.

— Видях ледоразбивач...

— Ясно. Да вървим.

Вдигнах я на кея, качих се след нея и ѝ помогнах да се изправи.

— Ще те отнеса до платформата за плуване. Спасителното ти яке е там — напомних ѝ. — Готова ли си?

— Джон, бомбата...

— Електрониката ще се изпържи — уверих я. — Да тръгваме.

Но тя продължаваше да се взира в бомбата.

— Може да мине много време преди водата...

Чувах как морето нахлува в кораба, но не виждах никаква вода да влиза в дока. Затова се възползвах от допълнителното време, дадено ни от Михаил, върнах се към План А, изтичах на мостчето, изключих помпите и натиснах бутона с надпис ВРАТА.

Чух как се задействаха хидравлични мотори и вратата на десния борд започна да се отваря. Морето нахлу. Яхтата се наклони още повече и си помислих, че всеки момент ще се преобърнем. Добра идея ли беше да отварям вратата? Но бомбата вече се намираще напълно

под вода и ако наистина беше като мобилния ми телефон, с нея бе свършено. Ако не — беше свършено с нас.

Амфибията се издигаше с водата.

— Стой там! — извиках на Тес, която куцаше към мен по наклонения кей.

Изтичах по мостчето до отсрещния кей, скочих в амфибията и освободих двете въжета.

Погледнах таблото, което изглеждаше сравнително просто, като на многото спортни катери, в които съм се возил. Запалих двигателя и рязко завъртях кормилото. Амфибията обърна и я насочих към мястото, където бе коленичила Тес.

— Скачай!

Тя се плъзна в лодката и седна до мен, а аз се насочих към отворената врата.

Водата беше стигнала нивото на водата отвън, така че не плавахме срещу течение. Това беше добрата новина. Лошата бе, че „Хана“ се бе наклонила толкова зле, че горната част на отвора беше само на метър и половина от водата и намаляваше все повече и повече. Дадох газ до дупка.

— Сниши се!

Докато излитахме през отворената врата, предното стъкло закачи ръба, откъсна се и прелетя над главите ни.

Но вече бяхме в залива. Слънцето тъкмо изгряваше.

Отдалечих се още от „Хана“, в случай че бомбата е още жива, после погледнах назад. Голямата яхта беше полегнала във водата, на няколко градуса от потъване.

В далечината видях ледоразбивача, който беше изпълнил мисията си и сега се движеше към Теснините.

Не виждах никакви други кораби наоколо, но един полицейски хеликоптер увисна над нас.

— Стойте на място! — изрева глас по високоговорителя.

Изключих двигателя и двамата станахме. Тес ме прегърна през рамо и двамата помахаме — стараехме се да изглеждаме дружелюбно.

Тес се обърна към изгряващото слънце.

— Дълъг ден беше.

— Надявам се да си научила нещо.

Свалих ризата си и я стегнах около бедрото ѝ. „Хана“ вече изчезваше под водата и отнасяше тайните си със себе си. Поне докато не я вдигнат. После трябваше да решат кои от тези тайни да бъдат оповестени. Знам как стават тия работи.

Двата мемориални лъча, които се включват по здрач на 11 септември и угасват призори, угаснаха. До следващата година.

Тес ме прегърна. Погледнахме се и се целунахме пред камерата на хеликоптера. Мисля, че после ще мога да обясня това.

Тя легна на пейката и аз коленичих до нея.

— Добре ли си?

— Имам нужда от питие.

По-скоро имаше нужда от половин литър кръв, но ѝ казах:

— Имаме уговорка за среща.

Чух приближаващи двигатели и вдигнах глава. Катери на Бреговата охрана и на полицията приближаваха към нас.

Е, ситуацията е коригирана. Наблюдаваната цел е открита. Край на обиколката.

Мамка му.

36.

И тъй, ФБР ме прати в платен административен отпуск, както правят понякога при течащо разследване на сериозен случай или инцидент. Имаха двойна полза от това — хем се отървавах от мен, хем ме държаха под контрол. Като нещатен агент можех просто да напусна, но те така или иначе щяха да прекратят договора си с мен, така че защо да си правя труда?

Кейт най-сетне се прибра у дома, без изобщо да подозира за отвратителния ми работен ден. При нормални обстоятелства щях да споделя някои неща с нея, но това беше поверителна разделена информация, която не беше необходимо да знае. Тя обаче имаше незасекретена информация за мен, която можеше да сподели — предложили й преназначение в централата на ФБР във Вашингтон. Или е помолила за преназначение? Не знам и не попитах.

На следващия ден, след като посетих Тес в болницата, казах на Кейт, че са ми наложили отпуск, защото разследват как съм изпуснал важен обект на наблюдение. Кейт изглеждаше разтревожена, може би защото това поставяше под въпрос заминаването ми във Вашингтон с нея. Но и двамата знаехме, че моята не-работа още е в Ню Йорк, така че официално трябваше да остана тук. Можех да поискам да прекарам свободното си време — което е всеки ден — във Вашингтон, но двамата с Кейт се съгласихме, че малко раздяла ще се отрази добре и на двама ни, докато текат тези промени в кариерите ни.

А споменах ли, че шефът ѝ Том Уолш също го преназначават във Вашингтон? Детективските ми инстинкти ми казваха, че това не е случайно съвпадение.

Около разследваните събития имаше пълно затъмнение, като се изключи скалъпената история, че яхта със саудитска регистрация е претърпяла сериозен сблъсък с друг съд в пристанището на Ню Йорк и е потънала заедно с всички на борда. В момента се провеждаха операции по изваждането ѝ. Всичко това беше истина и за пореден път доказваше, че най-добрите лъжи са пропуснатите уточнения — в

случая бяха пропуснали около деветдесет и девет процента от истината.

Геополитиката не е силната ми област, но разбирам защо правителството не обяви за осуетената ядрена атака, организирана от руснаците. Така де, американско-руските интереси са достатъчно сговнени и без да обвиняваме руснаците в ядрен тероризъм, което няма да подобри особено нещата и може да възобнови Студената война. Сигурен съм, че Вашингтон някога и някак ще получи своя фунт плът от руснаците, но междувременно си останахме съсредоточени върху Абдул, който лесно се пробутва на широката публика, и Иван все още изглежда потенциален съюзник. Поне аз възприемам нещата така. Но кой ли пък знае какво става в Москва и Вашингтон?

Е... мисля, че знам какво става във Вашингтон. Кейт чука Том Уолш, това става. Но може и да греша.

А какво става в Ню Йорк? Е, оказа се, че Тес, подобно на повечето служители от Държавния департамент, живее във Вашингтон, но също е в платен отпуск — по болест в нейния случай, — така че разполага със свободно време, а на Държавния департамент не му пука къде го прекарва, макар че му пука с кого. Затова двамата не би трябвало да поддържахме контакти, но се виждаме всеки път, когато тя идва в Ню Йорк, което е през повечето уикенди. Майната им на федералните. Какво ще направят? Ще ни уволнят ли? Знаем твърде много. Като се замисля, май знаем *прекалено* много. Но това е друга тема.

Колкото до Георгий Таморов, Държавният департамент отне завинаги американската му виза и той никога вече няма да види имението си в Саутхамптън и градската си къща в Трайбека. Не знам дали му пука, но зная, че ако стъпи отново в Русия, следващият му адрес ще е някой затвор на СВР. Той е човек без страна. Сигурно ще си купи някоя.

Както бях предсказал, Скот Калиш не пострада, само му беше връчена декларация за поверителност, която трябваше да подпише в три екземпляра. Същото се отнася за Пит Конте и Никола Андерсън. Дължа на всички една вечеря. Може би Дийн Хамптън ще поеме кетъринга в апартамента ми. Поръчах официално изглеждащ орден за Дийн в „Сър Спийди“ и трябва да му го връча.

Колкото до Стив и Мат, поговорих с Хауард Фенстърман, който беше научил какво едва не се беше случило и бе разбрал, че съм се опитвал да го предупредя да се махне от града. Така че ми дължеше огромна услуга и аз се погрижих Стив и Мат да получат нови петгодишни договори към Групата за наблюдение на дипломати и да бъдат повишени в шефове на екипи. Надявам се, че момчетата са се научили от майстора — мен — как се прави тази работа. Не би трябвало да поддържам контакт и с тях, но на няколко пъти се видяхме на бира в „Макфадън“ на Второ авеню. Не знам дали това се смята за контакт. Ще проверя.

Да не забравям и Бък Харис, който, за щастие, отново изчезна от живота ми. Получих обаче устно съобщение от него от трето лице — Тес, която каза, че казал: „Продължаваме да оценяваме мълчанието ви и се надяваме, че то ще продължи“. Освен това добавяше: „С нетърпение очаквам да се видим отново“.

Отговорът ми, чрез същото трето лице, гласеше: „Квит сме. Да си останем така“.

Тес обаче харесва коварното старо куче и иска всички да сме приятели. Да бе. Да не забравя да кажа на Пол Бренър да извади Бък от списъка си на смъртници. В най-скоро време ще го направя.

Междувременно, тъй като на двамата с Тес не ни е позволено да обсъждаме инцидента, в който бяхме замесени — дори помежду си, — ние си говорим за разни неща като миналото и бъдещето ми. Относно миналото, Тес предпочита да не се обаждам отново на Бет Пенроуз. Никога. Колкото до бъдещето ми, госпожица Фарадей ме покани на вечеря в огромното имение на родителите ѝ в Латингтаун. С нетърпение очакват да ме проверят и да си поговорим за бъдещето ми.

Е, какво искам да правя с остатъка от живота си? Не съм сигурен, но знам, че някой ще ми направи оферта. Това обикновено е част от сделката за мълчание. Виждам се отново като нещатен агент, работещ за федералните в опасни страни, рискуващ задника си за нищожни пари, както направих в Йемен. Не може да е по-лошо от тихата работа, която имах.

Тес мисли, че съм склонен към самоубийство или пък че мечтата ми е да ме убият, но не е права. Все пак признавам, че си падам по по-силните изживявания. Така де, единственото по-лошо от това да стрелят по теб е на никой да не му се занимава да стреля по теб.

Понякога минавам покрай руската мисия в ООН, която е в квартала ми, и си мисля за онази неделна сутрин на 11 септември. Ако Кейт не беше във Вашингтон, сигурно нямаше да работя онзи ден. Ако не бях работил... Дали друг агент на ГНД щеше да последва полковник Петров в къщата на Георгий Таморов? Надявам се, че да, но дали това щеше да доведе до същата развръзка в пристанището на Ню Йорк? Никога няма да разберем, но аз знам, че се разминахме на косъм.

Мисля си и за Василий Петров и се питам какво го е мотивирало да опита да извърши масово убийство и такова невъобразимо зло. Сигурен съм, че самият той никога не е възприемал постъпката си като зло — той се е смятал за патриот, който изпълнява добра и благородна мисия за родината си. Ние също си имаме типове като него. А ще ми разправят, че аз съм бил лудият?

Мисля си и за Михаил, убиеца на убийците. Обзалагам се, че Петров и Горски щяха наистина да се изненадат, когато Михаил им цъфне и обяви, че ще им види сметката. Добра работа, момчета. А сега е ред на наградата. СВР имат свиреп отдел „Личен състав“.

Така де, Петров и Горски рискуваха задниците си за страната си, вероятно за същите мизерни пари, които получавам аз, и какво получават в замяна? Куршум, който да ги накара да млъкнат.

Е, двамата с Тес спестихме проблемите на Михаил, както спестихме и на Петров и Горски окончателното прощаване с илюзиите. Ако изобщо приемем, че са имали илюзии. Във всичко това има урок и за мен. Но аз си мисля, че вече съм го научил.

Откъм по-веселата страна, една вечер заведох Тес в Русия — имам предвид „Русия“, руски нощен клуб на Брайтън Бийч, където пее Светлана, приятелката на покойния полковник Петров. Тес не искаше да ходи, тъй като наскоро бе имала неприятно преживяване с руснаци, и каза, че всички те приличат на Петров и Горски. Човек обаче не може да се бори с демоните си, ако не се изправи срещу тях, и след няколко водки тя започна да мисли правилно, ядохме руска храна, танцувахме цяла нощ и слушахме изпълненията на Светлана. Тя има добри бели дробове. След това се разходихме по крайбрежната алея и гледахме изгрева.

Липсва ли ми Кейт? Да. Но предпочитам да измисля как да обезвредя оръжие за масово поразяване, отколкото да открива как

бракът ми е достигнал критична маса и се е взривил.

Междувременно животът продължава. И всеки ден е нов. И един ден, ако живея достатъчно дълго, ще стигна до тих край. И нямам нищо против, ако мога да погледна назад и да кажа:

„Справих се добре“.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както при всичките ми книги, за тази също се възползвах от търпението и добронамереността на приятели и познати, които ми помогнаха с фактите, техническите подробности и вътрешна информация, които са нужни на един писател, но не могат да се намерят в книги или в интернет.

И както винаги, заявявам — всички фактологични грешки относно процедурите или професиите, представени в този роман, са резултат или от погрешното ми разбиране на дадената ми информация, или от решението ми да допусна волности за постигането на по-драматичен ефект. Освен това в някои случаи бях помолен да променя класифицирана информация, споделена поверително.

Пръв сред тези приятели, които ми помогнаха, е Кени Хайеб, известен и като Джон Кори. Подобно на Кори, Кени е пенсиониран детектив от нюйоркската полиция и бивш служител на Обединената антитерористична спецчаст, който в момента работи в друга федерална служба, която трябва да остане неназована. Благодаря, Кени, за помощта и най-вече за работата ти да ни пазиш.

Освен това искам да благодаря на Пит Конте от Морското бюро на полицията на окръг Съфолк, Ню Йорк. Пит беше много щедър с времето си и с готовност сподели знанията си за полицейската работа в открито море. В замяна на всичко това го направих важен герой в книгата си. И отново, всички грешки във връзка с морските аспекти на действието са единствено мои.

Докато сме в открито море, големи благодарности на приятеля ми Брюс Кнехт, яхтсмен и автор на „Пристрастен“, „Опитно поле“ и „Великата амбиция“, който ме насочи в правилната посока за откриването на суперяхтите. Ако не бях прочел великолепната му книга „Великата амбиция“, нямаше да мога да създам „Хана“, която играе централна роля в тази история.

Благодаря и на Джон Кенеди — заместник-комисар на полицейското управление на окръг Насау, Ню Йорк (от запаса). Джон е

член на Ню Йорк Стейт Бар и редовен посетител (заедно с мен) на много местни барове. Той ми помага за всички романи от серията за Джон Кори и използва за целта уникалната си комбинация от умения и познания като полицаи и юрист. Ако прекалявам с измислиците, той ми отнема писателската книжка.

Благодаря също на дългогодишната си приятелка Харви-Джейн Ковал, известна като Ейч Джей, която отново заряза пенсионирането си и се върна в „Хачет Бук Груп“, за да работи върху тази книга на Демил, която е тринайсета за нея. Това минава в категорията „ненаситен за наказания“. Ейч Джей се оправя чудесно с граматиката, пунктуацията, правописа и проверката на фактите и ме прави да изглеждам добре на отпечатаната страница.

Тази книга стана възможно благодарение на всеотдайните ми и работливи асистенти Даян Франсис и Патриша Чичестър. Пиша всичките си книги на ръка и те са единствените двама души на планетата, способни да разчетат драсканиците ми и да ги привеждат в нормален вид, за което съм им много благодарен. Даян и Патриша са и първите ми читатели; те първи проверяват фактите и нищо не отива при издателя, докато не се изглади. Благодаря ви също, че внасяте ред в графика и живота ми.

Сред първите читатели на ръкописите ми е синът ми Алекс, който като сценарист достига направо до сърцевината на разказа и героите. Сценаристите разказват история с икономично използване на думи и разкриват героите си чрез диалог. Научил съм много от Алекс и съм доволен, че парите за обучението му в Йейл не са били хвърлени на вятъра. Благодаря, друже.

За различна гледна точка към ръкописа винаги се обръщам към дъщеря си Лорън като психолог. Лорън може да анализира героите ми и чрез тях да анализира автора и да предложи помощ на всички ни.

Оставям най-доброто за накрая — жена ми Санди, която е пример за мен и за всички с нейния кураж и оптимизъм. Перфектна съпруга, перфектна майка и перфектна красавица, както отвътре, така и отвън.

Споменатите по-долу хора направиха щедри дарения на благотворителни организации в замяна герои от романа да носят

техните имена:

Никола Андерсън — „Ийст Енд Хоспис“; **Скот Калиш** — „Бойс & Гърлс Клуб ъф Ойстер Бей — Ийст Норуич“; **Хауард Фенстърман** — фондация „Крон & Колит“; **Дийн Хамптън** — Център за правосъдие и човешки права „Робърт Ф. Кенеди“.

Надявам се всички те да са доволни от измислените си образи и да продължат добрата си работа за достойни каузи.

За да се свържете с автора, посетете уебсайта му www.nelsondemille.net.

Издание:

Автор: Нелсън Демил

Заглавие: Сияен ангел

Преводач: Венцислав Божилов

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 05.10.2015

Редактор: Венцислав Божилов

ISBN: 978-954-655-622-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1084>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.